

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجرب: صحاح الفقه مع شرح بهاء

مؤلف صدرالدین قزوینی دروایی و

موضوع

شماره اختصاصی (۱۲۶) از کتب اهدائی : حکم زاره

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۲۱۰۵۹

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰

Modo

ENCICLOPEDIA

فصل في بيان
الصفات التي
يجب ان يكون
عليها المريد
في طريق
السير الى
الله تعالى
الشيخ محمد باقر
الكليني

مجلد اول

ما جمع في هذه المجموعة من الكتب والمسائل النفيسة احام جمانا شرح المنزلي شرح صدر اربعين

مفتاح غيب الجمع والوجود للشيخ الامام صدر الملة والدين محمد بن اسحق القنوي قدس الله سره

شرح رباعيات الخلال الدواني رسالة صححه وصدا شرح بيتي اردلان حواشي حافظ شرح بيتي اكلش راز

ديوان مطالم كلها للعلامة الدواني شرح قصيدة خميرية بحضرة المحامي قدس سره رسالة اوصاف الاشراف

للعلامة نصير الطوسي شرح خصوص لتقطيع الازنبي قدس سره ومنتقن التصور للشيخ الامام صدر الدين القنوي

قدس سره

الشيخ الامام صدر الدين القنوي

قدس سره

ما افاض الله على فقير عبده
محمد طاهر بن محمد اسحق بن محمد
اقبال الله عشرتهم كرمه من ابيه محمد
صلى الله عليه واله العجيب

١٥٢
مجموعه

١٥١

ندار و حیرت دین با حسن صاحبش را
که باشد صافی آید به چشم افش
ای فدای سرب و پیر و احشای سوسنها
بجو برق اوان توفیق قدرت عوشتها

آین سلسله پیر سبک روحانیت

بجو آواز این حلقه زنجیر را
آینه صوفی کبریا که سبک
چو برسد به غایت پیر سبک

آین سلسله پیر سبک روحانیت
بجو آواز این حلقه زنجیر را
آینه صوفی کبریا که سبک
چو برسد به غایت پیر سبک

فتاویٰ الیه
رحمت علی عمده العظمی
محمد اکبر بن ابراهیم
مخبر بحقیق صوفی مال خواجه
ده و لطف الهی و الهی
لی ۱۸۸۸

من مملکت او
طوبی بر محمد
محمد

عبد العزیز
محمد

سازنده سلسله پیر سبک
محمد

محمد

بسم الله الرحمن الرحيم
 وحلى الله على الصفة من عباد كانه وعمل سيدنا محمد
 واله خاصة الله سم احد نفسك عمن امرته ان يتخذوك ليلا
 جدا عايدا منك اليك متحدا بك لا منقسما ولا مفصلا
 ليكون مستوعبا فضيلة كل حمد ومكتملة تكليلا وصل الام
 على شرو جونا في نا نحوك به سبيلا سيدنا محمد
 واله كما صليت على من اتخذته لك خديلا وجازه عنا
 افضل ما جازيت عن امة وارض عن ساير الصغوة
 رضا نبوتهم عندك متعدا كريما مستقرا جليلا وكن
 جنانا سائل مدنا سيد ولسانه عندك قصيده ومقالة
 ليكون قلبه النور **ب** وقيله اقوم قيسلا **وبعد**
 فان العلوم مها اتمات اصلية وفروع تفصيلية ويشتر
 لان لكل واحد منها موضوعا مبادي ومسايل فالموضوع
 ما يبحث فيه عن حقيقته وعن الاصول المتسوية اليه
 والامور العارضة له لذاته كالوجود في العلم الا ان على رايي
 وكالمقدار فيكونه موضوع علم الهندسة هو المبادي **امنا**
 التصورات فهي الحدود وتورد لموضوع العلم البحوث

البحوث فيه او الصناعة وفروعه وتفاصيله واجزائه ان
 كان ذا اجزاء وانراضه والتصديقات من المقدسات
 التي يمتنى عليها ذلك العلم وهي مع الحدود تدعى اوضاعا فيها
 يقينية ومنها مسلمة ايمانا وعمل سبيل حسن الظن
 بالمخبر وتقدم في ذلك العلم وتسمى اصولا لموضوعه
 وتكون ذلك مما يدرك على ما ذكرنا ونسبها مسلمة في الوقت
 الى ان تثبت في موضع لحدوثه نفس السامح والمتعلم منها
 شك حتى يتضح له فيما بعد اتماما بمرئان نظري او فطري وتسمى
 مصادرات وممن كان موضوع علم من موضوع علم احد
 يقال له تحت كالعالم الكون بالنسبة الى العلم الرباني والاعلم
 الطب مثل بالنسبة الى العلم الطبيعي وتكون **امنا المسائل**
 فهي المغالب التي يبرهن عليها ويقصد اثباتها عند المتطاب
 وهي اتم اصول حاضر لما يتكوي عليه ذلك العلم كالاتجاس
 بالنسبة الى ما تحتها واقا فروع تحت الاصول كاه نواع و
 انواع الا نواع فتعرفت الاصول والاهات واحكامها
 وانضمت عرشت نسبة الفروع اليها واندر اجها تحتها
 واذا اقتدر مد الكه **تقول** العلم الالهي له الاطاعة

تسمى تلك الاوضاع
 الهي

بكل علم احاطة متعلقة وهو الحق تعالى بكل شئ وله اي
 والعلم الالهي موضوع وسياكبي ومساله وموضوع كل
 علم ومباديه ومساله فروع موضوع العلم الالهي
 وفروع مياكبه وفروع مساله موضوعه المخصية
 به وجوه الحق تعالى ومباديه انما استحقاق اللائمة
 وجود الحق تعالى ويسمى اسماء الذات فمنها ما تعين حكمه
 في العالم وبه يعلم الكائنات خلف حجاب الاثر وموضوع
 الغارفين من الابرار وامان يدرك كسفاذ شهودا بدون
 واسطة ولا حجاب وهو وصف المقربين والكمال
 والقسم الاخر من الاسماء الذاتية تمام بتعني له
 حكم في العالم وهو الذي استثار به في غيبه كما اشار اليه
 النبي صم بقوله في دعائه او استثارته به في علم غيبك
 الحديث وبلى هذه الاسماء اعني اسماء الذات اسماء الصفات
 التابعة ثم اسماء الافعال والنسب والاضافات التي بين
 اسماء الذات واسماء الصفات وبين اسماء الصفات
 واسماء الافعال والمسائل هي ما ينتج بانتماء
 الذات منها من حقائق متعلقاتها والمراتب والمواطن

بما يسمى من اسماء الصفات
 والافعال

مسائل الالهي
 مسائل الالهي

ونسبة تفصيل احكام كل قسم منها ومحلها وما يتعين بها
 وباتارها من النعمت والاثار الغيبية ومرجع كل ذلك
 الى امرين وما معرفته ارتباط العالم بالحق والحق بالعالم
 وما يمكن معرفته من المجموع وما يتعذر وهذا المياكبي
 اعني مبادي العلم الالهي والمسائل ايضا اخذها من لا يعرفها
 مسلمة من العارفين المتحقق بها ان يتبين له بها
 وجه الحق والصواب فيها بعد اما بدليل معقول
 ان تاتي ذلك للعارفين المخبر واقضاه طار حكمه وورثة
 ومقام الذي اقيم فيه واما ان يتحقق للسامع صحة
 ذلك ويلوح له وجه الحق بما مر يجد في نفسه من الحق
 تعالى لا يقتدر فيه الى سبب خارجي كالاقتناع والمقدرة
 ونحوها ولكل علم ايضا معيار يعرف به صحيح ما يخفى
 به من سقمه وخطاه من صوابه كالتخوف في علم العبارة
 والعود في معرفة اوزان الشعر ونحوه والمنطق
 في العلوم النظرية والموسيقى من معرفة النغم هذا الى غير
 ذلك مما لا حاجة الى التمثيل به ولما كان شرف كل علم
 انما هو بحسب معلومه ومتعلقته كان العلم الالهي شرفها

والمحقق كما وكانت الحاجة الى معرفة موازينه وتخصيلها
اصوله وقوانينه أمش وان قيل فيه انه لا يدخل
تحت حكم ميزان فذلك لكونه اوسع واعظم من ان ينضبط
بقانون معين او ينحصر في ميزان معين لانه لا ميزان له
بل قد صح عند الكل ذوى التحقيق ان هذا الله تعالى له
حسب كل مرتبة ولم من الاسماء الالهية ومقام وموطن وطالب
ورقت نعم وتخص ميزاننا بسبب المرتبة والاسم وما عدد
وبه يحصل التمييز بين انواع الفتح والعلوم الشهيرة والادوية
والالقاء والواردات والتجليات الحاصلة لاسل المرابت
السنية والاصوال والمقامات وبه يتمكن الانسان المتفردة
بين الالقاء الصحيح الالهى او الملكى وبين الالقاء الشيطاني وتكون
ما لا ينبغي الوثوق به ولما ذكرنا طرق مخصوصة ياتي ذكر ان
شاهد الله وسد امتنع للبطانية مجالز والغرض الان على مدارك
المحقق ذكر من القواعد والضوابط والمقدمات واهتمام الاصول
الوجوه والكلمات الاصلية والمقاصد الغائية وايرادها على
سبيل الاجمال والايجاز ليكون اشأ ومفتاحا لمن وقف عليها
ونكث له ختامها في معرفة ما يختص من انواع التفصيل

وله ايات
بهذا العلم

ترجع الانا
الى ان شاء الله

والعلوم والاسماء والمراتب ونحو ذلك والجميع ينتج بعضها بالفتح
الاي والقدم الاصل وحسبما يقتضى بنسبة المشية الالهية وما
يجري به القلم حالة التسطير فان كتابته عند الفتح لا يكون عن
سابق تأمل ولا لاحق تدبر وتعلم وما وقع فيه بما يوهبهم
الاشرار مع علماء الرسوم واللفظ واصطلاحه فذلك ليس بقصد
بذلك بل الامر به اخر من احد ما ان تلك العبارات المصطلح عليها يكون
النسب واتم تادية للمعنى المراد ببيانها من غير ما من العبارات
بالنسبة لما في نفس المتكلم والسبب الاخر في اذ كذا ما وصيطة
المقام المتكلم منه واشتراكه على ما يرد على المحجوب المتوجه بفكره
وعلى المعنى به المتوجه بقلبه لكن ياخذ المتوجه بقلبه كاشفا و
شهودا دون تعلم محل ظاهر لا شوب فيه فيسقى طهارة الوار
على اصلها ويتلقى المحجوب الامر من خلف حجاب الفكر والبشرية
بتعلم ومحل غير ظاهر فيكتسى الوارد الشوب والشين
فيصير الامر ذا صورتين ويزخر الكلية الى كثر السعة العطاء
الالهى وتعميق حكم القبضتين لقلبه كما كلاً بمد مولا ومولا
من عطاء ربك وما كان عطاء ربك محطورا فنسب من حق الطهارة
صق عن الاخلاص فقد منح الكله ص و ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء

١٦٦

والله ذو الفضل العظيم وما انا ابتدى الا ان يذكرتم هيو جلتي
 ثم اتبعه ببيان الترتيب الوجودي الاصيل على حسب العلم
 السابق الازلي ثم يقع التعريف بجملته من الصواب الاصلية
 والبراهات القواعد المهمة العلية الالهية ويكون الكتاب بذلك
 بعض ما يشتمل عليه الانسان الكامل ومرتبته وعلاماته
 فانه العلة الغائية صاحب الاخرية ومن برتبته تتعين
 الاولوية ويجمع الجوهر الكون والرتان وبراءة المقاميين
 الوجودي والامكاني والله يقول الحق ويهدي من يشاء
المراد مستقيم فنز ذلك ان الكشف الصحيح والشهود
 القوي اذ ان الشيء اذا اقتضى أمراً لذاته لا بشرط لانزال
 عليه ما دام ذاته واذا اقتضاه بشرط زائد على ذاته فيجب
 ذلك الشرط ودوام حكمه سواء كان ذلك الشرط واحدا او اكثر
 بين واحد وكان امراً ثبوته او نسبة سلبية او متراكبة
 منها في الزمن او كان حكمه موقفاً منها هيا او غير موقفاً
 ولا متناه ومنه ان الشيء لا يثمر ما يضافه و
 يناقضه على اختلاف صور الاثار وانواعه المعنوية والار
 والطبيعية الغير المنصرفة والعنصرية لكن من حيث هو

حاله

حائية

وباعتبار وجهي خاتمين يعرفه المحققون ومنى وقع ما يوم خلاف
 ما ذكرنا فليس الا لشرط خارج عن ذات الشيء او شروطاً وكسرها
 وبحسب الهيئة الحاصلة من تلك الجمعية قد كان يعلم على كماله
 ولا يثمر شيء ولا يظهر عنه ايضاً ما يشابهه كمال المشابهة
 والا يكون الوجود قد ظهر وحصل في حقيقة واحدة ومرتبته
 واحدة على نقي واحد مرتين وذلك تحصيلها كما حصل وان
 محال كالموت عن القابضة وكونه من نوع الحديث وتعال الفاعل
 الحق عن ذلك ومن هذا الباب ما قيل ان الحق تعالى
 ما تجلى لشخص واحد او شخصين في صورة واحدة مرتين بلا بد
 من فرق واختلاف بزوجهما او وجهي فافهم ومن ذلك
 ان كلمة ما مؤسبب في وجود كثيرة وكثير فانه من حيث هو كذلك
 لا يتعين بظهور من ظهوراته ولا يثبت لنا ظر في منظور
من ذلك ان كلمة مظهر لا يبرها ما كان ما كان لا يمكن ان يكون
 ظاهراً من حيث كونه مظهر له ولا ظاهراً بذاته ولا في شيء سواه
 الا الذي ظهر بذاته في عين احواله وكان حكمها معكم من امتياز عنه
 بزوجه ما انفصل مظهر المالم يتعين منها اصلاً ولم يتبين وهذا
 شأن الحق فلي ان يكون ظاهراً حال كونه مظهر او مظهر حال كونه مظهر

وللحكمة ايضا دون غيره من الموجودات منه نصيب ومن ذلك
 انه لا يعلم شئ بغيره من الوجه المغاير المبين ولا يعرف الواحد
 بكونه واحدا بالكثير بكونه كثيرا والعكس لكن في ذلك كثرة
 وموانع للكثرة وحدة تخصصها وللوحدة كثرة شبيهة بتفاوت
 ويتبعين فن علمت صديها بالاحزنى فلما وبها فيها منها اذ لا بد
 من طامع وهذا مما ليس له في طور التحقيق دافع ومنه
 انه لا يؤثر فيها لا نسبة بينه وبينه فاذا اثر فيها لم يجر
 مع نسبة فتلك النسبة هي محال الاثر ومستد عينية فالشئ
 اذن هو المؤثر في نفسه ولكن باعتبار ما منه فيما يغيره
 من وجه واعتبار ما لا يغيره الاثر بكونه ظهورا خاصا منه في
 مرتبة اخرى او موطن اخر ظهر اختله في ما واوجب تنوعا
 مع بقا العين واحدتها في نفسها وهكذا امر الوجود و
 العلم ونحوهما من اقسام الكفايق على ما بينهما من التفاوت على
 ما كانت عليه وسيتدع سمك سر ذلك بالنسبة الى الرتبة الرابعة
 ثم تنزل الى الغير ومعرفة بكونه غيرا ومنه بكونه عينا فانهم
 ومنه انه لا يؤثر مؤثر حتى يتاثر واقل ذلك استحضار
 او علم بنفسه ما يريد ايقاعه بالمؤثر فيه وحضوره معها

مراتب الشئ

اي مع المؤثر والمؤثر فيه سواء كان هذا الحال طارا او
 لم يكن ومراتبه التاثير اربعة رتبة في نفس
 المؤثر والثانية في الذهن والثالثة في الحس والرابعة
 الجامعة المشتملة على الثلاثة المذكورة فوقها وهدى
 بعينها مراتب التصورات فاذا كانها التصور المطلق
 الروحي والفطري البديهي ثم التصور الذهني الخيالي
 والثالث الحسي والرابع الجامع للكل واضفت ذكر مراتب
 التصورات الى مراتب التاثير لتساوي مراتبها في العدد
 ولست اخرجني هو اقوي جامع بينهما لوان بيانته
 يحتاج الى فضل بسيط ولكن في هذا التنبيه غنية لكل
 محقق بنبيه ومنه ان الاثر لا يكون لموجود
 ما اصلا من حيث وجوده فقط بل لابد من انضمام امر اخر
 خلق اليه يكون هو المؤثر او عليه يتوقف الاثر والاثار
 نسبة بين امرين مؤثر فيه ومؤثر ولا تحقق لنسبة ما
 بنفسها فتتحققها بغيرها ولا يجوز ان يكون ذلك الغير
 هو الوجود فان الوجود لا يظهر عنه مالا وجود له ولا يظهر
 ايضا عينه على النحو الحاصل لما تقدر قبله ولما كان امر

منذ الرتبة المذكورة

بعض الالات

انكون كما سنزيد ان شاء الله تعالى محصورا بين وجود و
 وتعد راضا فته الاثر الى الرجوع الظاهر لما مر في حق
 ايضا فته الى المرتبة ومرتبة الوجود المطلق الالهية
 فاليها والى نسبتها العبر عنها بالاسماء تستند الآثار والمراتب
 كلها امور معقولة غير موجودة في اعيانها فله تحقق
 لها الآلية العلم كاعيان الممكنات قبل انصبغها بالوجود العام
 المشترك بينهما وما ذكرنا من المراتب يتميز عن الارواح والصور
 فان الارواح والصور لها وجود في اعيانها بخلاف المراتب
 وكذا لك سائر النسب فانهم ولا اثر الالباطن وان اضيف
 الى الظاهر لغرض سره وصعوبة احواله بدون الظاهر فترجم
 في الحقيقة اعني الاثر الى امر باطن من ذلك الظاهر اوفيه
 فاعرف وسند ذكره في تتمه ستره اثره اخر هذه الكتاب في فصل
 الانسان الكامل ان شاء الله تعالى ومنشأه الاثر الالهي
 لايجاد العالم الذي هو ينبوع سائر الآثار هو با عن المحجة
 الالهية الظاهر الكلم في الوجود المعترن باعيان الممكنات
 الآتي حوتها و ذلك بحسب نسبتها المتعينة في مرتبة
 الامكان باعيان المكوّنات فرعاً واصلاً جزءاً و كلاً

في علم الالهيات

مرتبة الالهية
 وحسب

والمحبوب كمال الذي يشار اليه والى حقيقة المحبة وكلهما
 في الموضوع الالهي بذلك كله ان شاء الله تعالى ومن جملة
 قواعد التحقيق المدركة كشافا وشهودا العظيمة الجدوى
 لسريان حكمها في مسائل شتى من اجهات المسائل العزيزة
 هو ان كل ما ليحويه اجهات وكان في قوة ان يظهر في
 الاحيان فظهر بغيره ان توقف ظهوره على شرط او شروط
 عارضة وفارجه عنه ثم اقتضى ذلك الظهور واستلزم
 انضيا ف وصف او لوصاف اليه ليس شي منها
 يقتضيه لذاته فانه لا ينبغي ان ينفى عنه تلك الاوصاف
 ويستلزم في ايضا فتمت اليه بل هي ثابتة له بشرط
 او شروط متفقين عنه ايضا كذلك ومنه في الحالتين
 وعلى كلا التقديرين اوصاف كمال لانقص لفضيلة
 الكمال المستوعب والهيطة والسعة التامة مع شرط
 النزاهة والبساطة ولا نقاس غيره مما يوصف
 بتلك الاوصاف عليه لاني ذم نسبة ان اقتضاه
 بعض تلك الاوصاف التي يطلق عليها
 لسان الذم او كلها ولا في محبة فان نسبة

تلك الاوصاف و اضافتها الى ذات شأنها ما ذكرنا
يخالف نسبتها الى ما يغيرها من الذوات
والشروط اللازمة لتلك الاضافه يتعذر
وجدانها في المقبول عليه وهذا الامر شائع في كل
ما يتخيز سوا كان تحققه بنفسه كالحق سبحانه
وتعالى او بعينه كالارواح الملكة وغيره ومن جملة ما عرفنا
او كشف له عن سره ما شهدنا عرف سرايات والافعال التي
توهم التشبيه عند اسئل العقول الضعيفة واطلع على المراد منها في علم
ورطقي التاويل والتشبيه وعين الامر كما ذكر مع كمال التزيين و عرف
ايضا سر تجسد الارواح الملكة وكون جبريل وميكائيل
يبكيان ويحلمان السلاح للرب ويسع احدهما او كلاهما في ايسر
جزء من الارض كحجرة عايشة رضي عنها وغرما من البقاع بنواع اتفاق
محقق العلم ان البكاء على الوجه المعلوم منه عندنا لا تقتضيه نشأة الملكة وانما ^{ايضا}
ان الارواح لا تتخيز ووجوب الاعتراف ايضا بان الدافل كحجرة عايشة وغيره من ال
المذكوره بوجوه بل حقيقة اذ لو لم يكن الامر كذلك لزم منه المفاسد ما لا يخفى على
الالباء المنصفين وتشتمل بين القواعد على فوائد اخسر
عزيرة جدا منها ما اوجب سكوت في غرط عزرة وعموضه

ومنها

ومنها ما تركته اختصارا واكتفاء ببقطة اصل الاستبصار من الاخر
الا ليعين والابرار فالتق سعة لغريب تجدد العلم الانفع واهل المرشد
فصل شريف يشتمل على علم عزيز حفيظ
لطيف اعلم ان الحق هو الوجود المحض لا اختلاف فيه وانه واحد
وحدة حتمية لا يتحتمل في مقابلة كثرة ولا يتوقف تحققها
في نفسها ولا تصور كما في العلم الصحيح المحقق على تصور ضديهما
بل هي لنفسها ثابتة مثبتة لا مثبتة وقولنا وحدة للثبوت
والتخيم لا للدلالة على مفهوم الوحدة على نحو ما هو متصور
في الازمان المجردة واذا عرفت هذا فنقول **الاستبصار**
من حيث اعتبار وحدة النسبة عليها وتجزؤه عن المظاهر
وعن الاوصاف المضافة اليه من حيث المظاهر وظهور فيها
لا يدرك ولا يحاط بها ولا يعرف ولا ينعت ولا يوصف وكل
ما يدرك في الاعيان ويشهد به الاكوان باي وجه اذركه الانسب
وفي اي حضرة حصل الشهود ما عدا الازدراك المتعلق بالمعاد
المجردة والحقايق في حضرة غيبها بطريق الكشف ولذلك
قلنا في الاعيان اي ما اذركه في اي مظهر كان ما كان فانما ذلك
المدرك الوان واضواء او سطوح مختلفة الكيفية متفاوتة

الكيفية وامثلتها تظهر في عالم المتصل بنشأة الانسان او المتصل
عنه على نحو ما في الخارج او ما مفردة في الخارج وكثرة الجمع فكذلك
محسوسة والاصدية فيها معقولة والافهمدة وكل ذلك احكام
الوجود او قل صور حسب علمه او صفاته لازمة له حيث
اقتزاه بكل عين موجوده يستظهر فيها وبها ولهذا
وبحسبها كيف شئت واطلقت ليس هو الوجود
فان الوجود واحد ولا يترك بسواه من حيث ما يغيره
على ما مر في ان الواحد من كونه واحدا لا يترك بالكثير
من حيث ما هو كثير وبالعكس ولم يصح الا ذلك من كونه
واحد وصدفة حقيقية كوحدة الوجود بل انما صح له
ذلك من كونه حقيقة متصفة بالوجود والحيوة وقيام
العلم به والارادة وثبوت المناسبة بينه وبين ما يروم
ادراكه مع ارتفاع الموانع العايقة عن الادراك فادراك
الامين حيث كثرة لا من حيث اصدية فتعد ادراكه من
حيث هو الاكثر في اصله لما مر فيه لسرار نفيسة
ذكرتها بتفصيل اكثر من هذا ان كنان المسمى بكشف ستر
الغيب عن ستر الحيرة وسيره ايضا في داخل الكتاب ما يريد

بيانا لما ذكرناه واصلنا ان شاء الله ثم نرجع الى انما ما كنا
بسيله الوجود من حق الحق عين ذاته ونينا
عدا امر زايده على حقيقة وحقيقة تلك موجود
عبارة عن نسبة لغيبه في علم ربه ازلا وتسمى باصطلاح
المحققين من امد الله تعالى عيننا ثابتة وباصطلاح غيرهم
الماهية والمعلوم المعلوم والشئ الثابت وتخرج لك
والحق سبحانه من حيث وحدة وجوده لم يصدر عنه الا واحد
لاستحالة اظهار الواحد غير الواحد وذلك الواحد عندنا هو الوجود
العام الغامض على اعيان الكائنات ما وجد منها وما لم يوجد
مسبق العلم بوجهه وهذا الوجود مشترك بين العلم الاعلى
الذي هو اول موجه المسمى ايضا بالعقل الاول وبين سائر
الموجوهات ليس كما يمكن امد النظر من الفلاسفة فانه ما
ثمة عند المحققين الا الحق والعالم ليس بشئ زايده على حقائق
معلومة له كما اشارنا اليه من قبل متصفة بالوجود
ثانيا فالحقائق من حيث معلوميتها وعدميتها لا يوصف
بالجعل عند المحققين من امد الكشف والنظر ايضا اذ الجحود
هو الوجود فالوجود له لا يكون محمولا ولو كان كذلك لكان للعلم

القديم في تعين معلومة فيه اثر مع انها غير خارجة عن العالم بها
 فانها معدومة لانفسها لا بثبوت الا ان نفس العالم بها
 فلو قيل يجعلها لزم اتانها وقتها للعالم بها في الوجود
 او يكون العالم بها محلا لقبول الاثر في نفسه في نفسه نظرا
 لغيره وكل ذلك باطل لانه قاصح في صرافة وحدة سبحانه
 اذ لا قاض بان الوجود المفاض عرض المفاض موجود
 المعدومة وكل ذلك مما ذكرنا حيث انه تحصيل العالم ومن وجود
 احدا حاجة الى التطويل بذكرنا فانهم ثبتت انها غير مجعولة و
 ليس ثمة وجه ان بل الوجود واحد وانما مشترك بين سايرها
 استفاد من كونها ان الوجود الواحد العارض للممكنات
 ليس بمغايرة الحقيقة للوجود الحق الباطن المجرد عن الاعيان و
 المظاهر الانسب واعتبارات كالظهور والتعريف والتعدد الى
 بالاقتران وقبول حكم الاشتراك وغير ذلك من النعوت التي تلحقه
 بواسطة التعلق بالمظاهر وينبوع مظاهر الوجود باعتبار
 اقترانه وحضرة تجليه ومنزل تعينه وتقليبه العاء الذي ذكر
 النبي في مقام النزول الرباني ومنبسط الجوه الذي الرحماني
 من غيب الهوية وحجاب عز الانية وفي هذا العاء يتعين مرتبة

النكاح الاوّل الغيبى الالهي الفاتح حضرات الاسماء الالهية بالتوجهات
 الذاتية الارادية وسينفك لك ختم مفتاح مغايبه عن قريب
 ان شاء الله تعالى فليو جود ان فهمت وميزت اعتبار ان
 احد ما يكون وجود الخسب وهو الحق وانتهى هذا الوجود
 كما سبقت الاشارة اليه لاكثرية فيه ولا تركيب ولا صفة ولا
 ولا اسم ولا رسم ولا نسبة ولا حكم بل وجود تحت وقولنا
 وجود هو للتفهيم لان ذلك اسم حقيق له بل اسمه وصفته
 عين ذاته وكما له نفس وجوده الذاتي الثابت له من نفسه
 لا من نفسه وحيوته وقدرته عين ذاته وعلمه بالاشياء اذ لا
 عين علم بنفسه يعني انه علم نفسه بنفسه وعلم الاشياء
 بنفسه علمه بنفسه تتحد فيه المختلفات وتنبعث منه
 المتكثرات دون ان تحويه او يحويها او يتبدى عن بطون
 متعدهم او هو من نفسه بغيره فينبغي له وحدة من نفسه
 كل كثرة وبساطة من عين كل تركيب احدا واقل حدة
 وكل ما يتناقض في حق غيره فهو له على الكل الوجود ثابت
 وكل من نطق عنه لابه ونبي عنه كل امر متبته وحضرة في
 مدركه ومشر به فهو ابله ساكت وجاهل مباهاة حتى يري به

كل ضد في نفس ضده بل عينه مع تميزه بين حقيقته
وبينه وصدق نفس كثرته وبساطته عين تركيبه
وظهوره عين بطونه واحزبه عين اذ لبيته ولا ينحصر
المفهوم من الوحدة والوجود ولا ينضب لثباته
ولان شهود له ان يكون كما قال وظهر كما يريد من الحصر
في الاطلاق والتقييد له المعنى المحيط بكل حرف والكلام
المستوعب كل وصف وكل ما خفي عن المجرب حسنه
ما يورثه من شين ونقص متى كشف عن ساءه بحيث
يذكر حتى انضيا في اليه التي فيه صور الكمال ورأى انه منقده
لتجمل الجلال او الجلال سائر الاسماء والصفات عنده متكثر
في عين وحدته هي عينه لا يتنزه عما هو ثابت له ولا يحجب عما
ابداه ليكلم وحجابه وعزته وغناه وقدسه عبارة عن امتياز
حقيقته عن كل شيء ايضا كما وعن عدم تعلقه بشي وعدم
احتياجه في ثبوت وجوده له وبقائه الى شيء لا تحقق لشيء
بنفسه ولا بشي الا انه فانيته لا تدركه من هذا الميضية العترة
والافكار لما تحتوي الجهات ولا يحيط بمشاهدة ومعرفة
البصائر والابصار منزله عن القيود الصورية المقتضية

مقدس

مقدس عن قبول كل تقدير متعلق بكمية او كيفية متعال عن الالحاق
الحسية والنهية والظنية والعلمية محتجب بكل عزته عن جميع
بريته الكامل منهم والناقص المقبل اليه في زعمه والناقص
جميع تنزيهات العفول من حيث افكارها ومن حيث بصايرها
احكام سلبية لا يفيد معرفة حقيقية ومن مع ذلك دون
ما يقتضيه جلاله ويستحقه قدرته وكامل منشأه تعلق علم
سبحانه بالعالم عين عليه بنفسه وظهور هذا التعلق بظهور نسب
علمه التي هي معلوماته وانته من حيث احاطة علمه وكونه مصدرا
لكل شيء يعلم ذاته ولازم ذاته ولازم لارزبه ولازم الله زم
جمعا وفرا ديم اجلا وتفصيلا ومكدا الى ما لا يتناهي ما عينه
او علم تعيين مرتبته عند شرط او سبب فانه يعلم بشرطه
وسببه ولازم ان سبق علمه بذلك والافعل بنفسه كما
فكيف شاء غيره انه لا يتجدد له علم ولا يتغير في حقه امر بخم
فيه ولا حكم كماله بنفسه ووجوده بالفضل لا بالقوة والوجود
لا بالامكان منزله عن التغير المعلوم والمقدان لا تخويه للذات
لتبديه او تصونه ولا يكون الحاجة الى سواه ولا تكون ترتيبه
بالاشياء بل من حيث ما تعين منه ولا يرتبط بها من حيث امتياز

بتعددها عنه فيترقى وجودها لها علم ولا يتوقف عليها مستغن
بحقيقة عن كل شيء مفتقر اليه في وجوده. كل شيء ليس بينه
وبين الاشياء بسبب الاعتناء كما قيل ولا حجاب الا جهل
والثبوت والتجسيم لغاية قربه وذنوبه وفرد عزته و
علوه. وعنايته في الحقيقة افاضة نوره الوجودية على من
انطبع في مرآة غيبه التي من نسبة معلومية واستعد
لقبول حكم ايجادها ومظهرية ليس كمثل شيء من الوجود الا ذلك
وهو السمع البصير من الوجه الثاني ومنى ادرك اذ شاهده
او خاطب او خطب لمن وراها برعزته في مرتبة نفسه
المذكور بنسبة ظاهريته وحكم تجليته في منزل تدليته من حيث
اقتران وجود العلم بالممكنات وشروق نوره وليس غير ذلك
وهو سبحانه من هذا الوجه اذ المح تعين وجوده متيدا بالصفات
اللازمة لكل متعين من الاعيان الممكنة التي من الحقيقة بسبب
علمه جمعا وفرا ديم وما يتبع تلك الصفات من الامور المستتة شونا
وضواض وعوارض والاثار التابعة لاحكام الاسم الابرار المساة
او قانا والمرايت ايضا والمواظن فان ذلك التعين والتشخص
خلقا وسوا كما استعرب من عن قريب ان شاء الله تعالى

وبخاض

وينضاف اليه كل وصف ويسمى بكل اسم ويقبل كل
حكم ويتقيد في كل مقام بكل رسم ويدرك بكل
مشعر من بصر وسمع وعقل وفهم وغير ذلك
من المدارك والقوى فادرك واعلم وذلك لسريانه
في كل شيء بنون الذات المقدس عن التجزى والانقسام
والحلول في الارواح والاجسام فافهم ولكن كل ذلك
متى احب وكيف شاء وهو في كل وقت وحال القابل
لهذين الحكمين الكليتين المذكورين المتضادين بذاته لا باهر
زايد والجامع بين كل امرين مختلفين من غائب وحاضر
وصادر وواردا اذا شاء ظهر في كل صورة وان لم يشاء
لا يضاف اليه صورة لا يقدم تعينه وتشخصه بالصور
وانصافا في بصفتها ان كالك وجوده وعزته وقده
ولا ينافي ظهوره في الاشياء واظهار تعينه وتقيد بها و
احكامه من حيث علوه واطلافة عن كل القيود وغناه
بذاته عن جميع ما وصف بالوجود بل هو سبحانه الجامع
المحيط بين ما تامل من الحقائق وما تخالف فتائف وبين
ما تناقض وتباين فتخلف بتجليه الوجوه في ظهوره الاثار

الخفيات وتنزلت من الغيب الى الشهادة البركات من حيث
 اسماها الباسط والمبدئ وبالارتفاع تدلية تخفي وتقدم الموجبات
 باسمية القابض والمعيد ان تعالي محتجبا بعزته وكان
 مغفورا وان اجبت ان يعرف دنى وظاهر فيما شاء كيف شاء
 وكان ودردا فبالحجة تبدى مشكوة محجبا عنها من كونه
 محجبا ومحبوبا بعيد كل شئ في قبضته وتغهور تحت
 قوة بطشه لقوة فعله وضعف المنفصل ومظهر قدرته
 والة حكته في فعله بسنته ومحل ظهور ستر البسط والقبض
 والابداء والاختفاء والغيب والشهادة والكشف والحجاب
 الصوري النسبي الذي يجعل الحق سبحانه ما ذكره لا مطلقا
 هو عرشه المجيد ولهذا قال الله تعالى امر هذا الامر لمن كان
 له قلب او الن السمع وهو شهيد ان بطش ركب لشدة يد
 الله هو مبدئ وبصيد وهو الغفور الودود ذو العرش
 المجيد فقال لما يريد في منبتي الاطلاق والسمو التقييد
 وقوله فقال لما يريد جواب سوال مقدر علم انه يريد ومن
 معترض محجوب
 ولما كان الله تعالى
 من حيث حقيقته في حجاب عينه لا نسبة بينه وبين مخلوقه

كاسبق

كما سبق التنبيه عليه كان الخوض فيه من هذا الوجه والشيون
 الى طلبه تضييعا للوقت وطلبها لا يمكن تحصيله والظفر
 به الا بوجه جلي وموان وراه ما تعين امر به ظهر كل متعين
 قال الله تعالى بلسان الرحمة والارشاد ويحذركم الله نفسه
 والله روف بالعباد فن رافته ان اختار راحتهم عن السعي في
 طلب ما لا يحصل لهم لهذا الوجود الحق من حيث مرتبة عرض
 وظهوره في سبب علمه التي هي الملكات وتبع ذلك الغرض و
 الظهور احكام وتناصيل واثارها بتعلق المعرفة التفصيلية
 فيها ومنها يتبع الكلام وانما وراء ذلك فلا لسان له ولا حفا
 يفصله بل الاعراب عنه يزيد اعجابا وانها ما على مستغرفة
 ان شاء الله تعالى وانا اذكر ما به يتم التمهيد المرعود ذكره
 وقد ذكر اكثره بوجه كل ثم يقع الشروع في الكلام بلسان
 حضرة الحق والوجود الذي هذا بعض رقايقه فانه يتضمن
 ستر الالهية والذات والايجاد والوجودات وترتيبها
 كونها ومرتبته ومسبق الوعد بذكره ابين كل ذلك على الوجه
 الاصل والترتيب الاتي والله تعالى العون
 اعلم ان للوجود الالهي من حيث عرضة لا عيان كسب كل

اقتران وتعين ظهورا يستلزم احكاما شتى ولتلك الاحكام ايضا
 صلاحية التعيين بالوجود الحق فاقبال بعض المراتب الوجودية
 واقساما جميعا وهي ينقسم اولها ينقسم قسمين قسم الاحكام
 لا يمكن فيه الامين وجه واحد ومركون في حقيقته ممكنا
 مخلوقا فاما مكانه فيسه معقول بالنظر اليه فله يتوقف بقوله
 للوجود من وجوده وانقضاءه على شرط غير الحق كما وهذا
 القسم له الاولوية الوجودية في مرتبة الوجود والقرين الثاني
 ايضا في حصة احدية اذ لا واسطة بينه وبين ربه ويختص
 بهذه المرتبة القلم الاعلى والملائكة المهيمية والكلم والافراد
 من بعض الوجود والقسم الاخر مع انه ممكن في ذاته وجوده
 متوقف على امر وجوده غير محض الوجود الحق فله كسبيل
 وتعلقه بالحق ليس من وجه واحد ونسبة واحدة كما ذكر
 بل من وجهين مختلفين بنسبتين مختلفتين الوجه الواحد
 مرتبة الواسطة والشرط وحكمها والوجه الاخر هو المسمى
 بالوجه الخامس وسيرد حديثه ان شاء الله تعالى وسد القسم
 الثاني المذكور ينقسم ثلثة اقسام قسم لا واسطة ولا شرط بينه
 وبين الحق سبحانه الا واحد كاللوح مع القلم وقسم له عدة وسائط

ينقسم قسمين قسم وجوه متوقف على وسائط اكثر فاما ما
 يظهر في ذاته للكثرة التركيبية فيه حكمه اصلا بل يعتقد ذلك
 فيه لا غير كالملائكة المخلوقة تحت مرتبة الطبيعة وكما
 المثالية التي يظهر فيها كالعرش والكرسي وما اشتمل عليه
 من الصور البسيطة والقسم الاخر ما ذاته منكمش ومتوكذ
 عن مركب ومركبات ووسائط ويتضاعف التركيب والكثرة
 متنازلا وكذا حكم الامكان والوسائط حتى ينتهي الى امرالي
 الانسان فان وجود صورة الانسان من كونه بشرا انسانا يتوقف
 على اجتماع ساير الحقوق الاساسية والاسباب وتوجهات جميع
 النسب هذا اعتبار الامر متنازلا فاذا اعتبر متصاعدا
 من عدم التفاني وقلة الوسائط حتى ينتهي الامر الى القلم
 الاعلى والمهيمين والكلم والافراد من بعض الوجود ولكن
 ظهور حكم استناد ال مرتبة الالهية واوليها بكل وجه
 اظهر ما فيه حكمها حيث موصيه كان فكل موجود لا يعرف ربه
 الا من حيث النسبة التي لها حكم الالهية فوجوه المتعيق
 المرتبة التي وجد فيها فالتى اقتضت له وجوه المتعيق
 من اختمه فان الخبايق يقهرها حكم بان الخبايق والنسب

الحقيقة الحكم و غلبتها لنا سببه عينية و غيبية و حالية و
وقعية و في تلك المرتبة المشار اليها يشهد بحد ظهور ذلك
الموجود و اليها ينتم احراز من كما ستوضح ذلك فيما بعد
ان شاء الله و هذا الامر المشار اليه يكون من وجهين
الوجه الواحد من حيث الوجود و الاخر من حيث النسبة التعينية
فاكلم اذن ذو تعينين فعين كل اقتران و وجهه من حقيقة
كل مخلوق من المخلوقات و ظهورها و فيها تسمى باسم
الاسماء و احد التعينات و هو المنسوب الى الشيء من حيث
الوجود الا ان دلالة الاسم على الذات و التعين المعتبر فيه من حيث
الامر الذي عرض له الوجود و تعين به هذا الظهور الخاص المسمى
خالقا و سوسى و المعنى المتعين في البين لا باعتبار الوجود و حد
ولا باعتبار العين و صدق ما يمتاز به الاسم عن باقي الاسماء من المعنى
المختص به و الامز الشامل لعاني الاسماء كلها بالحيطه و الحكم
و التعلق ما توافق منها و ما تخالف هو الالهة و الاسماء
على اقسام ثلثة كلبية لا يخرج شئ منها اصلا كان ما كان فما كان
بينها عام الحكم قابله للمور و التعلقات المختلفة و المتقابلة
اضيف الى الذات و هي الكفاية اللازمة و جوه الحق و هي الحكم

صحتها

حيطتها قديمة في القديم محدثة في الحادث و متناسي الحكم و وجه و غير
متناهي من وجه احد و متعين في التميزات و غير متحيز
في ما لا يتميز هذا الى غير ذلك ما تقبله من النقود المتقابلة
و الصفات المتباينة و المتماثلة و هي اعني الكفاية المتكون
في التمثيل كالكين من كونها حيون فقط و العلم من كونه علم فقط
و كذا الارادة و القدرة و الوجود و النورية و الوحدة و نحو ذلك
ما لا يخفى على من فتح له هذا المغفل فهدا قسم اسماء الذات
و ما كان منها شعرا بنوع تكثر معتول او ملحوظ فهو من قسم
اسماء الصفات كالوصف من كونها نعنا للواحد لا من كونها
عين الواحد و لا ككثره سواء كانت في النسب و الاسماء او كانت
ظاهرة الحكم و الصورت معا و كالحيطه المعلومة في الفرق العوض
و العلم و التعلق و الحكم و الظهور و البطون و نحو ذلك و ما فهم
منه معان الفعل على اختلافه في صور و انواع و جهات باين
وجه كان انما اسماء الافعال كالتعريف و البسط و التفرغ و الكون
و الاحصاء و الايجاد و الازالة و الابدان و التجلي و الحجاب و
الكشف و الستر و نحو ذلك و هذا ضابط جليل و غرضه
لمن عرف ما ذكره و هو يحوي على اتمات الكفاية و الاصول الحاصرة

فأعرف قدره وظهور حكم القسمن له غير من اعنى قسمي اسماء الضمات
والافعال يتبعينان من اجتماع احكام القسم الاوّل اعنى اسماء
الذات فشهود الحق في ذاته الاعيان الثابتة التي هي معلوما
ومخلوقاته عبارة عن رؤيته في حضرة علم الذات من حيث
سفاير علمه له ما يستلزم ذاته من الحقائق اللازمة لوجوهها
التي هي اسماء الذات لوانم تلك الاسماء وتوابعها المسماة
اسماء الصفات ولوانم تلك ايضا التي هي اسماء الافعال وانواع
الكيفيات والتعينات الكاملة من الافتزان الوجهي ونداط
احكام الاسماء وتوابعها بما بصور ما بينها التناسب والتنافر
وما يحصل من اجتماع تلك الاحكام والتباعد ايضا على اختلاف
ضروب كل ذلك وما يتضاعف وجوه الامكان وما لا يمكن
فيه الا بوجه كما ترى وما يتبع ذلك الاستلزام وان لم تنحص
انواع تلك الاجتماعات والروابط وبنائها وجه تنحصر ومن
اي لا وهذا شهود الهي علمي ذاتي شهود المفصل
في الجمل والكثرة في الواحد والنخلة وثمرها وسفها وما
يتبع في النواة الواحدة وكلها معدومة لانفسها غير موجبة
كثرة وجوده في ذاتها فانها باجموعها بسبب علم المعقول

تعدّد كما باعتبار مهور المعلومات في ذات العالم بها ولا وجود لشيء
بها في غير ذات العالم وكل ما يستلزم تلك النسبة العلمية
والحقائق المذكورة ايضا من التعينات والاحكام التي لها صلاحية
التعنين والظهور الوجودي بحسب مرتبة ما وفيها او مراتب
كما ذكرنا من قبل موصورا لاعيان والتابعة احوال المتبوع
سما وصفات ولوانم فاعلم ذلك وانما شهود الحق الموجودات
فيما يتميز عنه بتعنيه فحسب لا يغير ذلك مما لا يمكن في ال
من وجه واحد فهو شهود وجوده عيانا كشهود الاشياء
في ذات العلم الاعلى ووجوه اللوح المحفوظ ونحوها ما نذكر
عنها كالعرش والكرسي وكديث آدم من اخذ القران فهم
وما يتوقف وجوده على الحق في انجاء داوود كما هو الذي يتفاضل
اليه حكم الامكان بوجه واحد وتضاعف وجوه الامكان واحكام
على قدر الوسائط والشروط والتقديم والتأخر الاستعداد
المظهر والمكتبب اولية الاشياء واخرتها وتعلق العلم
بالشيء في الحضرة العلمية المجرّدة من حيث صلاحية لقبول التعيين
الوجودي والامر الالهي والتوجه الالهي وتوقفه على سبب او
اسباب هو شهوده ذلك الشيء في مرتبة امكنه ومعقولية

مطلق هذا التعلق المذكور على النحو المنبسط عليه فهو شهود الاشياء
على الاطلاق في حضرة الامكان فالامكان والممكن والشهود و
المشهود والتعلق والروية وكوفا لكلها نسبت في علم الحق
سجانه لا امور وجودية وعلمه في حضرة احدية ذاته المنبسط على
كلها ليس بامر رابد على ذاته سجانه اذ لاكثره هناك تعال امر الواحد
الزيد على السابق به فالاحكام لا مكان فيه ولا واسطة في حق مقام الترتيب
والقيود الزماني مو عالم الامر وما زاد على ما ذكرنا وظالفة في هذا
النعمة المذكور هو عالم الخلق فاعلم ذلك التمهيد الخلق
ولما كان متعلق معدفة كل عارف والذي يمكن اذراك حكمه انا
هو مرتبة الحق اعني الالوهة واصله بيتا امرن كتاب العزيز نبوته
وه الذي مو اكل الخلق مكانة واستعدادا فقال فاعلم ان الاله الاله
ولكن تبعه على ما يمكن معرفته والتفكير به ومعلوم ان الالوهة مرتبة
بالالوهة والمركب بها بما يقتضيه من التضايق وانها واحدة لما
يلزم من كفا سدا ان لو لم يكن كذلك كما اتضح لاول الاباب فتبين
حينئذ ان متعلق طلبنا من حيث نحن اذ او فقنا مو ان نعرف
نسبة ما لو هي تناسل الوهية و حكمها فينا ينسبها المعبر عنها
باله سواء وهذا هو معرفة صور ارتباط العالم بموجده وارتباط

موجده به وليس الامن نسبة تجلية الوجود في المنبسط على اعدان
المكتوبات حتى انصبغت الاستحالة موصول غير ذلك من الحق تعالى كما
ولهذا السر امر سبحانه نبوته صلح بقوله وقل رب زدني علما
فالعلم بالحق وبكل شئ لا يقبل الزيادة الا من حيث تنصيل
المجملات وزيادة التعلقات الناشئة من اخذته والوجوه
والاعتبارات والنسب والاضافات وهذا الالوهة الا فيها يكون
من الحق وبها ليس بواحد وحقه حقيقيه والاصح في حق الحق
من حيث وحدته الذاتية فان الضما في البه فمن حيث نسبة الالوهة
والعلم والاسماء الاتي ذكر احكامها ودقايها والسابق ذكر اصولها
وسرايتها فاستحضر ما سمعت واضعنا الى ما يشهد عليك وراع
نسبة الكلام بعضهم الى بعض ولا تنفر مما يتوهم فيه من التكرار
ففي ذلك اسد لروما نبار الهم عنه فسيكتشفه التوفيق ايتا
بالفتح الاتي بدون واسطة معلومة او بواسطة المعاددة و
التثبت والاختيار المنفرد من نور الايمان المحقق والقطر
الاهية وكذلك تفكك الترتيب فليس عن تعقل
تأهيس بل الامر كما به عليه في اول هذا المسطور والحق
في هذا الكلام يا ذكرك واوله با حيزه واجمع بين المتشوشة

ان هذا الكتاب لم يوضع
لخاصة الناس واما مستعمله
لخاصة ولكن لغرض
لخاصة الما صغر ينقلون
في اشياء مستخدم

فيه وانظر ما يبدي ذلك المجموع اجزا تكن بين الالبياء المهتمين واعلم
ان هذا الكتاب لم يوضع لخاصة الناس وعامتهم ولا لخاصة ولكن
لغرضهم خلاصة الخاصة ينتفعون به في اشياء سلوكمهم وينتفعون
بنكتة سر بداياتهم فيكلمون ويكلمون ويشكرون ويستزيدون
بايستبصرون ويزادون وبعدها استمع الان سر الجمع والوجود
والايجاد والترتيب والسر الغائي المقصود والتمتوا الحق
بهدي سرنا الى امر الح مستقيم
وايضاح الامر الاصل اعلم ان اول المراتب المعلومة والمكتوبة
المنعوتة مرتبة الجمع والوجود وقد يعبر عنها بحقيقة كقائين
وحضرة اصدية الجمع ونحو ذلك ونسبة حكمها واثرها الى ما يليها
بمقامات كقائين الالهية والكونية كالوجود العام واهم الكتاب
ونحوها نسبة الذكورة الى الانوثة والجمع الى الواحد وراجع لزات
واحدة وللذات الحشا اليها من حيث المراتب الكلية اعتبارا ان
اوستبان كيف شئت اعتبارا من حيث جمعها المنة عليه
ووجدتها ايضا واعتبارا كونها ليست عن كقائين المذكور التي
اشتملت عليها فنصبت نسبة الاطالة والجمع بشيء حضرة
الجمع ومرتبة اصدية الجمع التي يليها وحضرة حضرة الالوهة

ونحو ذلك ليس بسوي صورة جمعية تلك الحقايق يسمى
الوجود العام والتجمل الساري في حقايق الممكنات
وهذا من باب تسمية الشيء باعم او صافه واولها حكما
وظهورا للبداهة وتفهيما لان ذلك اسم مطابق للامر
في نفسه واما اسم النور والظاهر واما لها فصور
احوال هذه الذات مراتب معينات لها فانهم ولكل
حقيقة من حقايق العالم والاسماء الالهية من حيث الترتيب
الكلية اعتبارا ان او حكان كيف قلت احد بها نسبة الافتقار
من حيث التوقف في الظهور على السبوي والاحز نسبة حكم
التعيني والقبول للذات والطلب حيث كان يستلزم
حكم الحاجة وينافيه الغنى المطلق لكن قد يكون الفقير خاها
الحكم مع عدم التعلق بالغير كما افتقار الشيء الى نفسه فهو غني
عما سواه وان لم يغير عن حكم الحاجة وبين الطالبين فزوق
منها ان المفقير اليه من حيث الحاجة الالهية ليس شيئا
معينا يكون هو قبلة الطلب بخلاف الطالب والفقير
الكوني فان قبلته ومن تعلقه حضرة اصدية الجمع والوجود
لاخلكة عرف الطالب ذلك او لم يعرف وكل ذلك مراتب

نسبته لا وجود لها في عينها من حيث الانفراد وظهور الحكم الجمعي
يشتم وجودا عينيا وليس موسوس صوره النسبة الاجتماعية
لا امر زائد لكن على وجه مناسب لتلك الجمعية التي جمعية كانت
سواء سميت خاصة او عامة شاملة وحكم التوقف مثل
الحضرة كما ذكرتم انه اذا اعتبر معتبرا بعد الاطلاع المحقق
باشاء الله كما من الطرق كل من حقايق الحقيقة الاصلية
الجامعة المذكورة من حيث احديتها الفاها حقيقة غيبية
من حقايق مرتبة الجمع المشتملة على حقايق الاسماء الذاتية
و باعتبار اضافة النسبة الجامعة الى ما يليها من الاسماء الذاتية
بجموعته في العلم لان الخارج وبسبب حصة الهوية وحضرة الذات
وتخوذ كل على ما مره **والجهل** بهذه الذات عبارة عن عدم
معرفة مجردة عن المظاهر والمراتب والمعينات لا كماله
ذكر فانه من هذه الكيفية لانسبة بين الله تعالى وبين شئ
اصلا لان الواحد في مقام وحدته التي لا يظهر لغيره فيها
عين ورسم ولا يتعين فيها السواء وصف ولا حكم لا يدركه
سواء ولا يتعلق سواه به الا هو ويتعذر معرفة هذه
الذات ايضا من حيث عدم العلم بالانطوت عليه الامور

الكامنة في غيب كنهها التي لا يمكن تعينها وظهورها دفعة
بل بالتدرج فان للوجود الالهي والحكم الجمعي الذاتي بحسب
ظهوره لكل عين وبحسب تعين ظهوره في مرتبة كل كون
على نحو ما سبق التنبيه عليه تجليا خاصا وسترا لا يمكن
معرفة الا بعد الوقوع في ان معرفة حال العين التي عرض
لها الوجود الالهي وانسب عليها الحكم الجمعي المذكور قبل انضبا
بالنور الوجودي وقبل معرفة الوجود والحكم المنبئة عليه بالنور
الى عين اخري لا يمكن ان تمام المعرفة بها معرفة ما اشترت اليه
دون حصول الاجتماع التوجهي الاسمي والقبول الكوني
العين بالفعل والظاهر فان الامر كما قلنا ظاهر
بنسبة الاجتماع وكم الظاهر من حيث الجملة والعموم الطالبي
الكامن في الحضرتين ومن حيث التفصيل والمفرد من التعينات
الخاصة المستجبة في غيب ذات الحق الكامنة عن اعيان
خاصة والظاهر الاعيان خاصة وبها والمنع من ذلك امر
جزئي وسالم ببعض اسرارها فيما بعد ان شاء الله تعالى
في ذلك عبارة عن جمعية او تالف فاما تعين كاجتماع
حقايق مفردة ومعان مجردة واما منورتي ما دني او

عنها

او شبيه به فالشبيه بالماديين هو اجتماع الارواح النورية بحيث
 قواها وتوجهاتها لظهور عالم المثال والصور المثالية التي هي
 مظاهر الارواح التي تتراعى بها وتوجهها تارة حيز مظهرها
 المثالية التي تتراعى بها ايضا لتوليد الصور العلوية والاجسام
 البسيطة والماديين ما بعد ذلك وثمرتها اظهار الصور
 العلوية الطبيعية المركبة وكلها داخل في الاصل والتحقيق
 تابع لاجتماع غيبي محضين شبيهين بوجه التركيب فكل
 اجتماع على هذا الوجه عند المحقق تركيب ولكن تركيب
 صوري في ثمة ذكر التركيب ويلازم الصور حكم تنفرد
 به وان تشاركها غير كان بعض سبب مطلق الحكم والتركيبات
 في كل حضرة ومقام لانها بنها فالصور التي هي النتائج لانها
 لا فالاحكام اللازمة لانها بنها وان كان الجميع يرجع الى اصول
 حاصرة وامهات متناهية فالامر اما اجتماع عدة معان
 واما اجتماع اجزاء جسامية وحقايق وقوى روحانية
 على نحو خاص لم يبين من قبل ذلك بحسب الحضرة والمقام الذي
 به وفيه يقع ذلك الاجتماع ويتم متى تحققت سائر المعان وحكمته
 مما ذكر ويذكر عرفته من الشير اليه ويتضح كما مر شئ منها

يتقنك ان معرفة الشئ من كونه لا يتناهي هو ان تعرف انه غير
 امتناه الغير المنضبط انه غير متعين ولا منضبط والاقلم يكن
 عرفه كما هو اعلم ان الحق سبحانه من حيث
 اسماؤه الذاتية التي لا توجه له الى امر وتأثير بدو في كسب
 كل مرتبة وحقيقة قابلة ومجلى كيف شئت اجتماعا
 وخذ انباني الظاهر لانه الباطن مظهره ان كان من سائر الجمهور
 تعين الحكم عليه وحصر الجمهور مطلقا نتيجة خاصة يسمى
 كما باعتباره ايضا في الامكان المخصص من حيث كونه وفي
 مرتبة ذاته وتعين كسبه لا يحسب التاثير مقتضاها اذ ليس
 ثمة اقتضاء معين ولا امر يقبل الحصر بالتعين فيستعين ويسمى
 ايضا باعتبار احض صورته وباعتبار احض نفسا وروحا وفي عالم
 احض من اجابة الحضرات الربانية وحقا فانما وتجليا خاصا
 وظهورا انسانيا ونحو ذلك رسيتم بيان هذا الامر ان كل
 صورة تدركها كيف ما ادركتها ومواءمة ادركتها فيكون فيها خضع
 عندك في علمك باعتبار فليس الانسبة اجتماعية في مرتبة من
 الكرات وكذا ما علت وما به وعنه نطقت وغير ذلك الام
 الا ان كلت وحضرت انسانا كاملا فلكل ذلك جهة يختص به

قوله اجتماعا فانما هو ان
 وفيه شئ من علمه

ويستوعب كل جمعة وحكا تشفره من منبع كل حكم ومستوعبه
لا تشارك فيه ومنفق عليه من انباء هذا الامر ما يرتفع به عنك
الاشتباه ان شاء الله كما عنه فانه انت تدبرت مد الفصل و
اعتبرت ما ضمنه من الاسرار بنور الحق ولم تغفل عنه كنت
من يرضى الحق في كل شئ جهارا علنا واستحضر الان ما عرفت
به من قبل ان الطالب الاذن الالهي من حيث الاجتماع الاسمي
بالتوجه الذاتي حال ذاق للاسماء لا موجب خارج اذ ليس
موتته لكن على الوجه المنبسط عليه في سيرة الطلب وموافق الاصل
مبدا معنوي بحركة غيبية من كفايق الاسمية الاصلية
المذكورة بقق النسبة الجامعة لظهور حكم الاتصال والاجتماع
بين ساير كل على ما بينها من التباين والاختلاف لتظهر صورة
جملتها وبظهور مسماها من حيث تعيينه في المرتبة الجامعة لها
من غيب وحاء الاعتراف مع انه ليس هناك من ولا غيره والي
وتخونها ولكن المراد التفهيم والتوصيل والعبارة التي بالكشف
عن الامور المقصود وقصارى الامر التقريب والتنبيه
وبالتقدير المشترك من الاصل بين المتخاطبين تتبع الفائدة على
اضته في صور في المحجور والذائق ثم نقول

اي من ان اهل
الذوق

تأمل في هذا
المراد

فالليل الاول المذكور المنسوب للاسماء الذاتية هو الارادة والتعلق
الجامعة النسبة الجامعة وحقيقة الكفاين المظهر حكم الكيل
بما صديها ان الكلي با عن المحبة المتعلقة بكل الاجلاء والاعلاء
الموقوف حصوله على الظهور لكن على ما ستعرفه في مسئلة
الانسان الكامل في احد الكتاب ان شاء الله كما ومد الاصل
المنبسط عليه في سيرة الاوليه باصبع ان اعرف والمحب لا يتعلق
بموجوده اصلا استتمالة طلبها كما صرح على ما سبقته الاشارة
اليه من وجه وما ياتي ايضا ثم اعلم ان متعلق الضمير
التام من حيث النسبة الذاتية بصفة الطلب للمربوب لما
علمت من ان المتضامنين لا يثبت احدهما ولا يعقل بدون
الاحد وجوده او تقديره وكذا هذا الامر في كل ما يقتضي
التضامين من كفايق والنسب والمرتبة والنسب و
الصفتان وغير ذلك واما الصنوع الظاهر لنفس الاجتماع
الاول الاسمي المذكور فهو صون الرحمن والتجمل هو من حيث
سائر الاسماء المشار اليها ومرتبة التجمل المذكور هو كسبي
بحقيقة الكفايق وفي التحقيق الاوضح من الرتبة الانسانية
الكلية الالهية المسماة كضرة احدى الحج فالرحمة لهم لصون

الرحمن

الوجود الالهي الجامع من حيث ظهور لنفسه والجمية نفس الوجود و
 الصفة الربية صفة الصوت ظاهرة الحكم واول ظهورها فيها تعينه
 بها وتعينت به فشهد الشيء نفسه ومظهره بالتعريف سمي
 بالرحمن فالرحمن للوجود كما بينا والاسم الله للربية والحقبة
 الجامعة قلاد عوايه اواد عوار الرحمن اياتا تدعو فله الاسماء
 احسن فكل مرتبة وامر يتعلق به الدعاء ويكون قبلة بلشوار
 لا يخلو من حكم هذين الاصلين واليهما ينضاف وينتهي امره
 وما الاجوه والمرتبة جمعاً وفرادى على ما توقع بعض من
 من قبل فكل متوجه اليه باي نوع كان واي وجه وقع فهو
 مدعو وكل متوجه دعاء وكل متوجه داع فاعلم
 ذلك وتدبر بشمول حكم ما نهنت عليه تغز بالعلم الغريب و
 سياتي ثم ان الاسم الرحمن باعتبار انبساطه على الكائنات
 المعلومة وظهورها به وتعيينه وتعدده بحسب ما مع وحدته
 في نفسه سمي عند احد التحقيق نكاً كما نطقت به النبوة
 تغزها واعتبار الحكم الطبيعية عندنا وفي نشاتنا وها
 الميزانان المشار اليهما في قوله تعالى سترهم اياتنا في الافاق
 وفي انفسهم الاله فانه اذ لم يظهر حالة التكوين الذي هو الاجتماع

الاله سمي بالمتوجه الالهي من الاصل والنكاح والتولد عندنا البخار
 فمن حيث ان الموجودات كلمات الله كما كان اصل النفس
 الاطمان وظهورها بكن وهو القول الالهي لكل مراد تكوينه
 وكل من يكون فهو عين كلمة المكون وتعددت الحروف
 الكلمات بحسب تقاطع النفس في مراتب المخارج اولا
 وبحسب التركيب على ووهنا ثم صفا اخذ في الاصل بحسب
 ما يسبق به وعلى نحو ما ارانا وكشف لنا كجانه وفيها تكوننا
 مخلوقين على الصورة بحسبنا في حالة مجابنا وكشفنا فانهم
 ايها اللبيب تغز بالستر الغريب ثم نرجع ونقول
 فالنفس المذكور بالنسبة الى مطلق النشأة الكلية الوجودية
 والموجودات الكونية الصادرة من مرادها التي هي كليات تغز
 وحرارة بخار تمام هو نتيجة الاجتماع العام الواقع بين الاسماء
 الذاتية بالمتوجه الالهي الغيبى الحي الالهي ويسمى النكاح الاول
 ومنزل التعدي ومرتبة العار وخصه نفوذ الاقتدار وكونه كد
 على ما توقع بسره من قبل وسد البخار التنفس الصلي الحياتي
 ليس ما يندرك ظاهراً ولا يتعبر له صون شخصية للظفر وكلمته
 مع انه سائر بالحقيقة في كل ما يوجد كما ذكرنا به الاشارة

الربانية في قلبه كما الأجل من خلق وهو اللطيف لسرياته فيما خلق
 دون حلول الجبر بكميية الشريان وحكمه بالشريان وهو ما في
 النفس المذكور وان لم يتعين له صور ندر كيفة الشاهرة فانه
 لا شك في اثره وفيه من يعرفه من اهل الشهود كما هو عندنا
 واعتبر في نسخة وجوده اذ لم تكن من اهل الكشف والشهود
 معقود البخار من التجويف الذي هو حامل الروح الحيواني
 ومظهره وانظر رقيته الى الوساغ وكون التجويف الرباني
 لا يزال معجورا به مادامت الحيوة لصاحبه وانظر خيلولة
 البخار المنبسط من القلب في تجويف الراس بين اللبغيات
 النفساني والروحاني وبين العالم الظاهر وكيفية يفتح في مستقر
 القوى من الدماغ الصور الخيالية بتصوير القوى المصورة
 حسب ما انتقش في ذات الروح وانطبع فيه مما انشبه
 بالماذاة تارة بمقابلة العالم الاعلى وتارة بالعالم الاسفل والمجموع
 كل ذلك مناشاة ويقظة اخرى مع ان الحضرات هي هي ومنها
 تستنزع المواد العلمية والخيال الكونية واليهات تستند البراهين
 الشهودية والنظرية والمخ ايضا كيف يظهر باللات المعهولة
 وبدونها من الازمن الى الكس غرابيب التركيب الغير المتناهي

بالصور المحسوسة والخيالية الذهنية وكونها ترجع الى كليات
 محصورة مع عدم تمايز الاشخاص واذا كرم ما نهت عليه من ابتلاء
 الخلاء المقوتة بالنفس الرخا وتعين وجود المكنات بالقول
 الرباني وتذكر عموم هذا الكلم وسنر حبيطة بحيث لا يخرج
 شيء عنه عما ان مطلق الكون وضايفي نسخة وجوده
 ونشأتها الجامعة التي هي الامنوخج الاعم والمثال الشامل الاعم
 وتذكر كليات اوليا التيا ازلها محظ بالمترا كليله وعلايته
 قصد التسبيل فالنفس من حيث مطلق الصون التوحيدية
 الظاهرة اول مولود ظهر عن الاجتماع الاسمان الاصلي
 المذكور من حضة باطن النفس وروح ومن اطوع على هذه
 الحضرة علم المفردات الاصلية الاوّل التي هي المادة لتربية
 جميع المقدمات المنتجة صور الكون وتعلم ان حدود تلك
 المقدمات احكام الاسماء الاربعة الذاتية والحد الاوسط
 النسبة الجامعة من حيث سر يانها بالتوجه الارادي في بان
 الاسماء الاصلية والتكرار المشترك في الانتاج هو التردد
 النكاحي المنبث عليه وبالترداد يتثلث المربع لسريان
 احد الاربعة في الثلاثة الاخر وضايفي فيها ليتضح النتيجة

وحصل الاثر فانه لا اثر لظاهرها من حيث صورته فعند الخفاء
 تحصل الفردية التي هي شرط في الانتاج على اختلاف هذه الظاهرة
 والباطنة واختلاف مراتب النكاح وهي اربعة اولها التوجه
 الالهي الذاتي من حيث الاسماء الاولى الاصلية التي هي مفاتيح غيب
 اليهودية والحضرة الكونية وثانيها النكاح الروحاني وثالثها
 النكاح الطبيعي المملوكي ورابعها النكاح العنصري الثقلاني
 وكل من هذه النكاحات اخضع ما قبله وليس للنكاح مرتبة
 خاصة غير معقولة جمعاً ويختص بالانسان والنتيجة
 في الاصل مطلق الصنوع الوجودية وفيما نزل الوجودات
 المتعينة والاختلاف بحسب النتائج ونوسر الجمع المذكور
 وحكمة في كل مرتبة بالسر يا انه بحسب ما قبله تلك المرتبة
 ولذا نك يظهر التفاوت في الجمعيات فيكون بعضها اعم حكماً
 واكثر احاطة **مثال** روح ظهر عن توجة الهى من حيث
 مائة اسمائية فانه الكل واتم من روح ظهر من توجة الهى من حيث
 عشر مراتب اسمائية هذا اذا كان اجمع من الاسماء التالية
 التفصيلية فاما اذا كانت من امهات الاسماء الاصلية
 فانها وان قلت عددًا يكون اقوى اثرًا واعظم حكماً

وهكذا الشئ الذي ظهر عن الحق من حيثها كان ما كان
 وايضا كما قلت الوساطة بين الشئ وموجده وضعف
 حكم الامكان فيه ظهرت قوة حكم الجمع الذاتي الاصدى الذي
 هو ينبوع الاسماء المتفرعة والمراتب الصفاتية المتعددة
 بخلاف ما ليس كذلك وبكذا الامر في الجمعيات الظاهرية
 في عالم الصنوع فالصنوع المؤلف من الف جوهر اذا اتفقت
 الجواهر في المراتب والكلم والصنوع المؤلف من جواهر
 بعضها يشتمل على قوة مائة جوهر مثالها كما اشترت
 اليه في الاسماء اينما لا تضام فيها من صورة مؤلفة من جواهر
 ليست كما ذكرنا وان حصل التماثل في العدد فانهم ومتى
 حصل تناسب بين احكام المراتب لا اعتدالية كلها اعني
 مرتبة الاعتدال المعنوي ثم الروحاني ثم المثالي المملوكي
 ثم الحسي الطبيعي والعنصري ولم يظهر غلبة فاحشة
 لاصدى المراتب على البواقي بحيث يتكلم احكامها في حكم
 تلك المرتبة الغالبة واجتمعت الاحكام في نكاح انسان
 طاهر غير منحرف ومنكوسة طاهر المحل في موضع من
 لما ذكرنا وعقيب تناول غداه طاهر ويقتدل ظهرت

صورة انسان كامل وليس تلك احكام الوسايط والمراتب في
ضمن توضح الحق ال ايجاد تلك الصور بل قبلت تلك الهيئة
الاجتماعية المتعلقة والمتخيلة من اجتماع احكام المراتب
المذكورة وخواصها والمراتب التفصيلية لها من الحق
تعال ايضا مطلقا هو اذ هو باحكام الجميع وصور
واثارها قبول لا معتد لا كانت تلك الصور مراب للجمع
ومنصبغة بخواص جملتها انصبغا متعينا لكل احكامها
مع عدم تغير طار على الفيض والتجان الاله الصادرة
المرتبة الانسانية الكلية وهكذا ظهور صور الانسان
الكامل وساد كرتمة الكليات والاحوال المتعلقة
بايجاد الانسان الكامل وغيره ان اواحد الكتاب از شاء
الله تعالى بالجملة فالستر الجمي هو الاصل في كل ظهر بالوجه
فاستحضر ولا تغفل وهذا تنبيه على هذا الاختلاف
حسب النسخ وثمة اختلاف بحسب النسخ وقد عرفت
ما هو في كل مرتبة وحسب المنكوح اما النسب والقوانين
المجمعة والاجزاء المؤلفات او المركبة بحسب المنكوح
المقام الذي وقع فيه الامر وحصل التوجه وهو المرتبة

واذا عرفنا ان

واذا عرفت ما ذكرنا بان لك ان المسمى اجتماعا اول هو
النسخ الاصل والاجتماعات الجزئية نكاحات جزئية و
تباينها مثلا وهي الوجودات المتعينة وكل من يعمل
على ظاهره مشاكلة ولا ينتج شي ما يصادف حقيقة كما مر
واذا انفصل لكل هذا الفتح وعلت ما سبق ذكره في الترتيب
وسيرى ويكسب كره في التناسب والتناظر علمت النسخ
المنتج وغير المنتج بالنسبة والتام الانتاج والتناقص والادماج
والمقطع والعقيم وسره ان شاء الله تعالى وعرفت التناظر
ما ينقرض من الامور الوجودية وسبب دوام ما يدوم
منها الى اجل قصير او طويل وهذا الفصل العزيز تفصيل
يطول ذكره والذي لوحت به انما هو اذ ذبح كلى وينتج
على لا غير لكن سار به هذا السربا نانا بعد ان شاء
الله تعالى ان يستر الله ما ذكرتم ارجع الى تنبيه ما قصد ايضا
بطريق التنبيه فاقول ان النفس المذكورة
ان اعتبر ورعى فيه اسم ما يشبهه حتى يستحضر النفس
ضيقا بانها يصدق عليه اذ ذكر اسم السماء ويكون حكم النسبة
المرتبة منطوية فيه انطواء الكروب وان كان انما تعين

منه وظهر عنه ولسان هذا المقام قوله عم وقد سئل اين كان
ربنا قبل ان يخلق خلقه قال كان في عاء ما فوقه مواء ولا تحت
مواء فالعلاء في لسان هو السحاب الرقيق وموتس
متكاثف فاخبر انه عاء ونفى ان يكون كالعلاء المعلوم
عندنا اذ لا خلق بعد هناك فانه جواب لمن قال اين كان
ربنا قبل ان يخلق خلقه فلم يكن لكون ما اذ ذكر ظهور
اصلا والا لما صح الجواب والجواب صحيح تام والامر
مشهور للحقيقين وبهذا الطريقة المذكورة والمنطوقية
سزا شبيه بالنجلى الموسوي الذي قال انه تعالى في
ان بورا من نار ومن حولها سبحان الله رب العالمين
فهو سبحانه متجل في النار وحول النار ومنز عن الجهة
والمكان والحصر حال تقيد بالمظاهير وتجليه بها
فانهم واحضرت مع ما اخبرك من انه مع كل شيء ولا تتكلم
فيما اخبرك به عن نفسه بعقلك ولا تنظف انه يلزم من
عدم معرفتك بما قيل عدم صحته او عدم وجوده وانك
ما ذكره عدم وجوده فغيرك فقد وجد بل يشهد
بل استمر شهوده وساعده فيما ذكره شريعة شرعية

ويشهور به اعلم ان الحكم فيها ذكره من امر التجمل و
المظاهير ويذكر سائر من كقضية الجامعة حاجته الجمع
والوجود والغيب والظهور ومن لا يتقيد بالهم ولا صفة كما
سزا قبل ولا يحكم عليها بحكم معين الا وتقبل بالذات اطلاق
ضد ذكر الحكم عليها وتلبيته اليها مع اصدية حال وعين وسية
ووجه وزمان ايضا اذ اقتضى بعض الحضرات الاسمائية
والاصحاح الموطنية ثم ان العباء المذكور بالمادة الاكثية
المنطوية فيه كرامة غيبية وانساب الصور الوجودية الكونية
تلك المادة فيها هو كون ظاهر الحق سبحانه كالمادة والمجلى
لباطنه فمن صيرت نسبة صور النفس مادة امكانية
من غير الحق بتسبب الظهور والبطون والغيب والشهاني
وقد عرفتم حكم الظاهر والباطن فاعرف منها نسبي الشهاني
والغيب فاذا كان مشهودا كالحق قلت مواء الظاهر
والباطن واذا حفظت التعدد الكوني وجميتك الكثرة
عن الوحدة وتعدت عليك مشاهد كل منها في الاخذ
لعدم تمكنك في شهودها قلت عالم الغيب والشهاني
وقد سلف لك ايقان سائر الامكان والمكن والتجمل والتأثير

من غيب ذات الحق كما مر وهو المسمى بالتجلى الساري
في حقايق العالم علوا وسفلا بحسب الترتيب الواقع
المعبر عنه ايضا بالفيض والامداد الالهي المقتضى قوام
العالم وبقائه وسأنتهك على اكثر اسباب البقاء وبسبب
التفاد بتلويح مختصر فاقول لنعلم ان للحقايق
الكونية والمراتب الاسماوية ونسبها فيما بينها باجموعها تناسبا
وتناظرا ذاتيا غير مجموع فالتناسب يستدعي ظهور
حكم الجمع الاصدى الاساني الالهي المذكور من قبل فيسمى ذلك
الظهور في مرتبة تلك الحقيقة الكونية امين حقيقة كانت
من حقايق الممكنات وجودا معيننا يلزمه البقاء بحسب التناسب
السبق صورة الاجتماع المستلزم ظهور حكم الجمع الاصدى المذكور
وذلك بموجب حكم المرتبة التي حصل فيها ذلك الاجتماع اما
بين الاجزاء وارتقا بين جملتها كحقايق ظهور بواسطة ذلك
الاجتماع ستة التجلى الجمعي المذكور كظهور السواد والاحمر
الزجاج والعفص والكماء وظهور العناصر باجتماع صفاتها
الاربع التي هي الحرارة والبرودة والرطوبة واليبوسة
ووقع ذلك الاجتماع اوله لان مراتب كلية لكن الاجتماع

واقعا بين حقايق غيبية فيقال بصورة ذلك الاجتماع
وما ظهر به من سر التجلى الوجودي المذكور ما وناز
وموا وارضه ويقال لما وقع من صور الاجتماع في المراتب
الثلاثة هذه المراتبة الكلية معدن ونبات وحيوان
فكلما تنزلت صور الاجتماع في المراتب الجزئية وبرزت
احكام الكثرة المتفرعة عن الحكم الاصدى انتشت الاسماء
والاصوال والكيفيات واختلفت الشخصيات لاختلاف
صور الاجتماع واشترط في بقاء بعضها ونفاذ حكم
الاكم الدهر وتعينت الاجال يتعين صور الزمان
التابعة بحكم قوامها بالتناسب وموالها المراد الذي يشترك
فيه الاشياء المجتمعة اشتراكا يقتضي التوحد وعدم
الامتياز وودوام الجمع واما التنافذ فهو بعلبة حكم ما به
الامتياز المنسي للتعدد ويقتضي عكس ما ذكرنا
في التناسب فيكون عن الموت وهو الافتراق بين
الارواح والابدان والعناصر والعدم موافق اق الصور
المنشئية من اجتماعات اجزاء جسمانية او حقايق
وقوى روحانية كما مر واما التفاد في التقدم والتأخر

والبطء والسرعة والبقاء والبقاء والبقاء والبقاء والبقاء
 في المناسبة وظهور حكمها وحكمها مائة ذكره ونحوه ارتفاع
 حكم ذكره والمراد في الحقيقة للحضرة تين الالهية والكونية
 ومنها ما يتعين بالوقت المطلق والخال وهما
 الدهر والشان الالهان وبالواقع في كل وقت
 معين وطال فاقم وما نسب الدهر والشان المذكورين
 ورتابتهما وكل جمعة من الجماعات المظهره لصورته
 وجودية على النحو المذكور سواء سميت كلمة عامة او
 جزئية خاصة فانها مستلزمة فكل من احدهما ما يشتم
 بالنسبة التي بينه وبين اجزاء تلك الصورة الوجودية
 او حقايقها التي ظهرت هذه الصور من اجتماعها والحكم
 الاخذ ليس مما يعلم كل حد نسبتة وسببه او لا
 يشتمر على التعيين وذكر حكم التجمل الحاص من التعيين
 بتلك الجمعية الخاصة في مرتبة النتيجة وهو المعبر عنه
 بالوجه الحاص الذي للمحقق في كل موضع ومن حيث
 ذلك الوجه يتثبت المحيية الالهية والقرب الاعم المنسجج
 على القرب الوريدي والعلم بالجزئيات والمحيطة والاشهاد

وغير ذلك وقد لوحث ببعض لمران من قبله ويستحق هذا
 الحكم الذي لا يتعين الشعور به الذي موثر الوجه الالهى المذكور
 في الغالب عند الجمهور بالخاصية المختصة بكل فرد فرد من
 الامزجة والصور والارواح مع الاشتراك الواقع بينها
 في حقايق ما تألفت منه تلك الصور والمزاج وذلك الوجه
 كان ما كان ثم نقول والضابطان هذا السران كل
 ما يشارك النتيجة في المقدمتين والاول له الوالدين من المواد
 الكلية وحقايقها الاصلية فذلك هو الذي قد يعرف ويشعر
 بسره ويدرك فيه وجه المناسبة بظهور حكمها وكل ما ينفرده
 الولد دون الوالدين والنتيجة دون المقدمتين والتمارت دون
 اصولها فهو سر الوجه الحاص الالهى الذي قبله ذلك المكنن خصوصية
 التي تمازها على سائر الكائنات فهو باعتبارها مقررا ثم
 الاجتماع المعين لظواهر العينية الثابتة المتعينة بالوجه العيني
 على مقتضى سابق التعيين العلى الازلى وسبب ظهور هذه
 الكواصص المراتب التي من هذه الوجوه المتعينة الظاهرة
 بها وفيها ومنها وحسبها من ظهورها كما تكرر المراتب
 فيما بينها وبعضها من سرقف على الوجوه المتعينة

والاعزجة المذكورة لتوقف ظهور الوجوه التي على اجتماع عدة اجزاء
وحقايق كما قد يحسب ما يستند عليه استعداد هذا المتعين
واعظم الجمعيات الظاهرة من صورته في السبايا العشر المحيطة
واصفه كالجزي الذي لا يتجزى من اجسام المحيط البسيط واعظم
في المركبات القائمة التركيب النشأة الانسانية العنصرية
فان ظهور الانسان من حيثها يتوقف على اجتماع سائر اجزاء
واحكام جميع المراتب واصفها واصفها ما يتولد من الحيوان
والمتشبه في توقف الموصوفات على الجمعية وبالاعراض
الاحدية ما وردت به الاشارة في قوله ما سبحان الذي كبري
خلق الازواج كلها ما تنبت الارض ويزرعونهم ومما
لا يعلمون فافهم واستحضر ما سبق التلويح به غير من تدن
بمن علم بتعليم الله كما وهدى الامر لسر له عما مضى جدا
نذكر بعضا فيما بعد ان شاء الله كما عند الكلام على الافلاك
ان قدر الله تعالى ذلك ثم نعوذ الى بيان ترتيب ظهور الموصوفات
عز الحن على كونهما سبق الشروع فيه فنقول
تعيين بعد انبعاث النوع عن القلم الاعلى كما قد ذكر في مرة
النفس الرجا مرتبة الطبيعة من حيث انبساطها وظهور حكمها

في الاجسام وبها وذكرا في الالباء الاقول المسمى بالهيولي الكلت
والبيها ينتهي احد من مراتب النكاح من وجوه وباعتبار ومن
العرش على مقعر الفلك الكوكبي الذي هو احد وجهي الاعراف
اعني الوجه الذي يلى جهته ينتهي حكم النكاح التام من وجه ايضا
كما مر ثم ينزل الامر على الترتيب الى النكاح الرابع العنصر
حتى ينتهي الى الرتبة الخامسة الجامعة المختصة بالانسان
كما سبق التلويح به في المنكاحات ايضا ترتيب هذه الامور
وتدافل ومزج والظواهر اثره في المولود كان ما كان انما هو
لاعليها حكما فيه واقوالا كما نسبت به من حيث النكاح
كالنوع به النبي عدم في غلبة التدبير في المولود والتأنيث بحسب غلبة
ماء الرجل وسبقه وعلق وبالعكس فهنا اسرار يطول ذكرها
ويحكم كشمها ومن استحضرت ان ما ظهر من هذا الوجه العيني فانما
هو ظلال ومثال ما سبق لتعيينه في الحضرات الرقانية والغب
الاضافي والحضرة العلمية وتذكر خلق ادم على الصون وخلق حواء
منه واعتبر نظايرها كالعرش مع الكدرسي واللوح مع القلم
تنبيه لبعض المراء وان شاء الله كما تم تعيين بعد معقولية مرتبة
الالباء معقولية مرتبة الجسم الكلي واول صون ظهر تعيينها في

صورة العرش المحيط وانا قلت من الطبيعة والهباء والجسم الكلي
 انه تعينت بمقتضى مراتبها ولم اقل ثم ظهرت الطبيعة ذلا
 ثم ظهر الهباء وكذلك الجسم الكلي من اجل ان كل واحد من الثلاثة
 امر عيني كاني لا يتعينة له صورة في الخارج وهو لا يزال غيبا
 والحق له الوجود البحت الواحد فلا يظهر عنه الا وجوده لا يمكن
 ان يتعلق قدرة بالوجود له في عينه ليكون كذلك فان كل معلوم
 له فهو كذلك في الوجود له في عينه بل في علم موجود لا غير
 وانا شان القدرة اضرع الاشياء المعدومة من كونها موجودة
 في علم الله معدومة لانفسها الوجود العيني حتى يتعينة
 ويظهر لنفسه ولا مثالا ولما كان الجسم الكلي والهباء والطبيعة
 ما لا انتقل له من الوجود العيني والحضرة الاسمانية الكلية
 الذاتية لذلك فلما تعينت بمقتضى مراتبها كذا ولم يتقل
 ثم وجد كذا اذ اذ لا يصح وانما الذي يحده هذه الحقايق وامثالا
 الاساس الاوّل فكون الحق اظهر بعض معلوماته بتجلية الوجود
 الواقع في عيانه بها فان نقلت تلك المعلومات المقصودة بالتجلية
 الايجادى انتقالا مغسوبا من العلم الالعيني وجعل من الحقايق
 الثلثة الكلية وما يشتركها من الاساس شرطان ذلك المعنى

الايجادى الكلي عند الانتقال مع انه لا نقل من مكان ثم جعل ما اظهرت
 هذه الحقايق مجل لظهور اثرها بها فيها سوراها واقامها مجل لها
 من حيث هذه الحقايق فهي مراتب تجلية ومنازل تولى في مراتب
 ظهورها فالعالم المحجوب من الحق منورا حجابية الحقايق الكلي كون
 وامثالا لكن كسب هذه الحقايق لا كسب الحق فيظنون ان
 متعلق علمهم ورويتهم انما هو هذه الحقايق وصورة وانما الحق
 غير مرئي لهم ولا معلوم الا علما جملتها من كونه مستندهم في
 وجودهم وانه واحد لما يلزم من ان كفا سدان لو لم يكن واجدا
 وكونه من احكام التنزيه اللازم لهذا التوحيد وطائفة
 اخرى اوقفوا في مقابلة مولاه فغلبت عليهم اوراق الحق في كل
 حقيقة لكن على وجه غلبت عليهم فيه الحق على امره فذهلوا
 عن كون الاشياء مجاله وانه انما مر فيها وصدق فنفو والغير
 ولم يعرفوا بسوى الحق الظاهر واذ استدلوا عن التعبدات
 المدركة وسببها لم يعرفوا ما هو وكيف هو ولم يستطيعوا
 جوابا دام الكبر والتمكّن في شانه والحق في ظاهره من حيث
 الوجود والحقايق كلها وانما الالهات منها كهن الثلث وغيره
 مجالي ومظاهر فاقاله سبحانه ابتداء كهن وكون الاساس الالهية

الذاتية واما مجالي له والمجال المذكور من امهات الاسماء الذاتية و
 الحقائق والحق يستعمل زورا. تعينات ساير الحقائق الكلية
 والمجزئية المضافة اليه من جملة الكمية والوصفية والمضافة الى غيره
 والكل ليس الاشون ذاته مع ما بينها التناقض في الحقيقة
 والحكم والنقض المستقيم من الكمال فانهم وشاهد ايضا
 اعني الكمال ومن زاحمهم في هذا اليهود ان عين اليهود
 الازل ومعهم دون مناديه ولا انفرا وبل جمعا دائما
 ان الحق ايضا مظهر لا يحاط به من الحقائق من حيث تعيناتها
 وتعد ذاتها التي يقتضيها الاستبانه بها عن الحق من حيث
 وصفه المطلق وانا قلت من حيث وجوده الواحد
 المطلق من اجل ان المسماة صفات اسمية واعيانا
 كونية في حضرة الجمع الاحد وبالنسبة الى حقيقة الحقائق
 انما هي احوال لغيب الذات المحتل كلها على الاسماء والصفات
 وعمل كل واحد معلومة وكثرة وتعدد و ظهور وبكثرة
 ومجاور ومجال وغير ذلك كالتوصيف به من قبله ومولا
 هم الذين شهدوا الحق صيق اليهود وغيره من المعونة
 لهم لانه بعد تحققهم بالشهود والمعرفة الثابتين به سبحانه

والمعرفة والشهود الثابتان له كما ايضا بهم من كونهم يدركون
 به يدركهم واهل هذا المقام لا يتفقون العالم على نحو
 ما ينبغي اهل الشهود والحالي ولا يشبهون في كواشيات اهل
 الحجاب مع اعترافهم بالحق من العالم وتمييزهم بين الحق
 وكسواه فتدبره من الفصل فانكر ان لهم عرفت ان
 الحقائق المنسوبة الى الحق صفة الاسم والمنسوبة الى الكون
 كلها اسماء ذاتية للحق ومن وجه مجال ذاته ومن وجه انهم
 مجال لذاته لا مطلقا بل من حيث مجاله الكلية من وجه من الكلام
 ووجه ظهرت لها ولبعضها بعضا من باطنها لظواهره وذلك
 بحسب احكام تعيناتها وبحسب حكمه من حيثها فتمت خلق حق
 وتميز غير ما عقل من صور التميز ووجه غير ما فهم من
 الكثرة مع بقاء كل واحد بحاله وصحته فانهم ان كنت لهم ولا يحضر
 الامر فيما بلغك ولا فيها تترس وتعلم وتدبر فيها يفرح سما عك
 لهذا السان غريب بعيد جدا قريب لمن لم يتعد حدا ولم يتخذ
 عند الحسن عهدا بل كان بالذات سيدا وعبدا قد كثر
 حكم واراد الوقت واقرضت ابدن عالم يحظر ابدان فلنقبض
 عنانه ولنعد الى تنعيم ملشد عنان ذكره فنقول

الذي

ثم ظهر بواسطة ما ذكر من المراتب والمظاهر مضافا الى ذلك
تأثير حركة العرش الظاهر وروحه وصورته بصورة
الكبرى وروحه وصورته وانما قلت حركة العرش الظاهرة
لان الحركة فيها تقدم غيبية اسمانية وروحاوية معقولة
وذهنية مثالية وول العرش تمت مراتبها بالحركة الصورية
الحسية فتربعت فحصل الاستواء الرصافي الذي لا يخفى
سره على من عرفه وتذكر مسلكه فان الامر فيها قيلت
مثاله ما يقال في المركب الذي يكون شديد الاتهام قوام التركيب
بانه اما ان يكون ما فيه من قسي اللطيف والكثيف قريبين
الى الاعتدال او لا يكون ما فيه من قسيهم كذلك فان كان الاول
فانما اذا قوي تأثير الحركان حدثت حركة دورية كان الذنب
فان اللطيف اذا مال الى التصعد جذب الى السفلى حدثت
لذلك في الجسم حركة دورية وان كان الثاني وغلب اللطيف
على الكثيف بالكلية واستصحب الكثيف معه وان لم يغلب
اللطيف مع ان الكثيف لم يكن قابلا جدا الثرت النار في تسهيل
والاقل تقوى تلبينه ومن السباب حدوث حذارة الحركة
ايضا فاعبر هذا المثال وتعبيره وتذكر تضاد الحقائق

الاسامية الاملية المتوجهة الى ايجاد العالم مثل العفو والمنقصر
والرجم والجبار والفاطر والقاهر والناظر وغيره
وقولنا اننا عرفنا اسمهم بين حدين وتذكر ايضا
الميل الارادى الذي لو حث بسيره وتذكر التناسب
والتنافس وحكيمها وانظر ما اورد في الالباء المتناهيين
لان هذه الكلمات من غايات الاشرار تعرف ما تضمنته
هذه التلويح ان شاء الله تعالى من المقام الذي هذا السان
تطلع على عدة دوران الافلاك بالارادة والفسر من حيث
اكمل الجمع الا حد من الذاتي الالهي وتعرف ايضا عدة تأثير
الكواكب بايقالاتها وانفصالها وصرقاتها المختلفة وتلال
اشعتها واضتهف التأثير بحسب الاجتماع والافتراق
والتناسب والتنافر وغاية كل ذلك معرفة وعليك
ان تذكر ايضا حدوث الحركان من الحركة وحدثت الحركة
الاخرى من الحركان الا دل فان تقطعت كما سبقت الاشارة
اليها المثال المصروف وغيره عرفت سيرة ابراز الافلاك
والكواكب بالحركات والتقوى والارواح والاصوار والاشعة
والنسب والمراتب والخواص اجزا صورة ما كان سببنا

في وجوده وظهوره او لا تفرى المؤثرات في الشيء ظاهرة و
 الاثر الباطني ليس غاية الغايات وتشاهد بنفس تأثيرها
 فيه اذ الما كاشف غطاؤه ان تأثيرها ذلك مسبق بتأثيرها
 فينما اثرت فيه من حيث يدري ومن حيث لا يدري لكن من
 جهتين مختلفتين فانهم وتعرف في ذوقنا سر قوله كما وكذا
 لكم ما في السموات وما في الارض جميعا منه وستظهر ادم في
 بالصورة وستختلفة التي ظهرها هو والكلمة بعده عن اسم
 وستقول الحلاج ايضا ولدت ابي ابا في انا دار العجبات
 كيف هو وبصر بعد توتم استجالتة عندك بديها او ليلا
 ويكل لك مشادة هذا السر في الانسان الذي هو احضر
 سوره من الانواع مع انه الى مرتبة كمال يستند العناء الذي
 هو ام الكتاب الالهي والحضرة الجامعة للقاء الالهية
 والاعيان ومنزل قدي الحق وحقية الحقائق ونحو
 نفوذ اقتداره كما سبق التلويح به ومن هنا تفاسد والبرار
 منها ما لا يمكن التصحيح به اصلا ومنها ما ان شاء الله سبحانه
 فتح عليك بقله عند فهم كما ضمن هذا الامام فتعرف
 الامر على مقدله ما يمكن الاشارة اليه بواسطة العبارة

ان يترك ويستر له فان الافعال يتعذر ان الامر يضييق عند نطاق
 الصبار ويجعل عين ان يكون بعد فالاسم الاشارات فانهم ونعود
 فنقول ثم ظهر بعد الكرسي الكرسي الذي هو الفلك المكوّن
 على كونهما تقدر صور العنصر الاربع مع تأثير حركتي العرش و
 الكرسي ثم ظهر بعد العناصر السموات التسعة ثم ظهر المولدات بعد
 الافلاك السبعة على ترتيب المعلوم والانسان منتهى تلك الآثار
 ويحتمل انما من ينزل في امر الله الكندي اع من حقيقة الحقائق
 المستثناة ايضا كحضر الجمع والوصف ثم والاعيان من مرتبة وطنة
 قطبية مركزية بحركة عينية معنوية اسما بنية ذاتية احاطة
 على النفس التي المنفوت بالسماء ثم الى المرتبة القلبية العقلية
 ثم الى اللوحية النفسية وهكذا الى العرش الى الكرسي الى العناصر
 الى المولدات حتى يتصل بالانسان فان ترتيب نزول الامر
 بعد الاستواء ليس ترتيب الابدان فادانتهى الى صوت الانسان
 انعطاف من صورته الى الحقيقة الكالنية المختصة بها الكسوة
 كحقيقة الحقائق هكذا دائرة تامة كاملة داية الحكم الى حين
 انتهاء ما كتبه القلم من علم ربه في خلقه ويقض اليه بعد ذلك
 وقبله ملكا ويحد شرفا ما يريد

اعلم ان جميع الصور المدركة في العالم من صور الحقايق الاسماوية
 والمرايات الالهية والكونية وصور لوازمها من النسب و
 الصفات والعوارض كالاحوال وغيره كما نطلق ظاهر
 النور وما به الادراك حتى هو صورة الوجه المطلق وكله
 من حيث عروضة واقترانه بما ظهر من الحقايق المستجذبة
 فالقلم الاعلى مظهر الامم المدبتر وصور من صفات القدرة
 والتنوع مظهر الامم المفضل وحقايق الطبيعة
 من حيث ارتباطها بالارواح مع الهاء الذي هو الجيول
 الكليات الجارية للطبيعة في العلم من ههنا حقايق حضرة
 الالوهة التي من العلم والكمية والارادة والقدرة والجمع
 مع حضرة الامكان ومطلق صور الجسمانية المتعينة
 من اوزار المظاهر الشهادة الحقيقية العمانية التنفسيية
 الراحانية المتوقف ظهوره على اجتماع حقايقها الاصلية وتوجه
 بعضها الى بعض بسرا الامرا كما مع بينها وحاله المكنى عنه
 بالحركة الغيبية الارادة الذاتية وقد لوح به من قبل
 وروى العرش القلم الاعلى وسر روضة الامم الركن
 والكرسي الكريم النفس الكلية المستارة بالروح والاسماء

الاصحاح

الاسماء الرصم وجميع الافلاك وما فيها من الكواكب صور الاسماء
 وحضراتها فالافلاك للرايات والكواكب للاسماء والملايكات
 صور احكام الاسماء والعناصر صور الاسماء المختصة بالعلم
 والشمس مظهر الالوهة من حيث امدادها بالامم الجيبي وكفى
 لمظاهر الاسماء والقمر من حيث صورته الحقيقية مظهر حقيقة
 العالم ونظير لامر من حيث وجهه بل من حيث امكانه
 وباعتبار حقيقة ماله الاستنارة بالنور المستفاد
 من الشمس من مظهر العالم من حيث ظهوره بالوجه المقترن
 به الفايض من الحق تعالى جعله اية على سر الوجه المحض
 من حيث هو مواعيد اعتباره ايضا من حيث عروضة حكم
 الالوهة لا عيان المكنات ولما نبهنا على صحح القدر
 الجمع بين الامر من المتقاربن من الظلمة والنور والظن
 والكثافة اللازمين له وقبول النقص والارادة وانصبا
 بشرعة حركته واطلقت بقوى ساير الكواكب حركاتها
 وخواصها وايضا له الجمع الى ما هو تحتها بالصورة مذا مع
 ان ما فيه من النور من نور لا يتغير ولا يتغير الشمس
 فالقمر خليفة الشمس في ظلمة الليل ومكذا هو خليفة الحق

غ

في اليبس الكوني وكله يتخلف الاخرى وقت ما ومقام ما من الجهة
 التي يقتضى تمييز كل منها عن الاخرى فالحليفة في وقت يستتبع
 مستتخلف كناية عنه بصورة الوكالة عن امر الوكيل وتصريحا
 ايضا كما وردت به الاشارة النبوية بقوله والله اسم انت
الصاحبة في المسفر والحليفة في الاملا والاختلاف من
الطرفين كما ان مرتبة الكمال يجمع بين مقام الخلافة والاختلاف
ولا تختص فيها ثم نقر من حيث بالنور الشمسي
 ظهرت الكيفيات الخفية في اجرام المظلم القمري التي لو لا النور
 ما شوهدت كانت الشمس مظهر القمر ومرتبة
 لولا الاقتران الحاصل بين نور الشمس وجرم القمر
 ما وصف النور الشمسي بانه ختلاف والتغير ولا اثر
 المدد والجبر والنقص والزيادة والنماء والذبول
 وغير ذلك من الاثار التي زعمت في الظاهر من حيث حق
 حيث هو كذلك ولا يمكن ايضا في الوقت الواحد للقمر
 جمع بين امرين مختلفين بحيث ان يبرد ويسخن
 احد ولان يكون الاضائة منه والنظهور من حيث الظاهر
 في الترتيب قطر مع غيبية صورة مع قطر اخر من الذي غير ذلك

ف

ما لا يخفى على الالبا، والتدبيرين فكان القمر مظهر الشمس ومفصلا
 مجزا احكامه وخواصه المنطوية في ذاته المتوقف ظهوره وتعدد
 على القوابل المختلفة الاستعداد فتدبر هذا المثال ومكلف كلف في امر
 الحق من كون وجوده محض لا يدرك ولا يعرف ولا يحاط به بروية
 وعلى مرتبته وجوده اظاهرا في اعيان الممكنات وبها وتعرف
 الحق والاعيان والوجوب والامكان ومرتبة الخلقة والاختلاف
 الظاهر حكمها تماما بالانسان وتعرف ايضا صورة تعلق العلم
 الالهي بكل شئ على النحو الكلي الذي لا يتغير الثابت من جهة
 معرفة اللوازم ولوازم اللوازم وتعرف ايضا من تعلق علم
 الواجب التفصيلي بكل جزئ ومرتبة ذلك من حيث البعد
 شئ في الارض ولان السماء وتعلم من فعل وسنة الاسماء
 والصفات والافعال والامر والايجاد والاسباب والاشياء
 والشروط والوسائط وسنة حضرات الاسماء والافلاك والظواهر
 والمولدات وعالم الخلق والامر والايجاد بالسبب وبدونه وهكذا
 حكم مرتبة المظهرية في الصور العلوية العقلية واما العناصر
 من وجه اخر فانها مظهر الطبيعة لكن لا يطلق بل من حيث حكمها
 في الاجسام وذكروا العرش باعتبار مرتبة النوع المحفوظ

باعتبار ذلك ان تخنها مناص صيغ الصون اربع مراتب مرتبة
 المعدن ثم النبات ثم الحيوان ثم الانسان فكذلك الامر هناك
 من صيغ المحن فذواتها من صيغ صفايتها الاربع المذكورة رتبة
 اللوح المحفوظ والقلم الاعلى والنفوس الرحما وغير الذات المحفوظة
 من صيغ تعينها الاول بمقام الجمع الا صدي الذي يستند اليه
 اللومة وال اسم يعزى النفس ولما ترددت حقيقة الكفايق
 المشار اليها بمقام الجمع الا صدي بالحركة الغيبية العلمية الارادية
 المنبث عليها من قبله مراتبها الاربع الاسمانية الذاتية كانت
 ست عشرة رتبة ظهرت من ضرب الشيء في نفسه وهي الاربعة
 الالهية الاصلية والاربعة الطبيعية والاربعة العناصر والاربعة
 الاضلاع الانسانية المزاجية ولما كانت الفردية شرط في صحة
 الانتاج وثمانية صورته كما مر في سائر النكاح كان شرطه في هذا
 المقام عبارة عن غيبوية الكفايق الاسمانية الاصلية في صور
 مراتب انفسها فيسبغ الستة عشر اثني عشر تقدرت
 وتعينت في العرش المحيط وكانت اثني عشر برجا صورة تخالفا
 اليوم اربعة املاك تنظر اليهم وتظهرهم الكفايق الالهية المذكورة
 وتتغذ بها اثارها فيتميز مومحلت لها فظهر سائر الستة عشر

الشارحة كما ان الوجه الكافية عن اكثر المدارك فاذا جاء الموطن
 المجتهد للمعانى المجردة في القوالب التناسبية وقامت الحقايق
 المذكورة الكاملة للجملة صور الكارواحا ومظالمها فظهرت صيغ
 العمارة وطكروجلته الثمانية المنبث على مرتبة من الحكم في الوضوء
 والعوالم تبارك الله رب العالمين فتدبر ما سمعت واعرف نسبة كل
 صورة كلية الى اوضاعها والاسم الرباني الذي هي له مظهر واستند
 بعد معرفة المقصود او فهمه بما ذكر على ما كتبت عنه فالقصد
 بل وقوع الافتقار على ذكر الشمس والشمس الكلية سرهما وجلالة
 احكام مظهرينها وكذا ما ذكر من سائر الوكالات والخلقة والاختلاف
 وغير ذلك وتنبه لسائر لان الكامل وان نسبة حقيقتي
 الكفايق اليه بما سبق من التفسير نسبة حقيقة كل موصوف
 الصور وقد عدت ان قولنا حقيقة كل موصوف وعينه
 الثابتة وما هيته وكذا ذلك عبارة عما اذا فتدكر يلوح لك
 من المجموع معظم تبارك الارتباطات والمناسبات الثابتة
 بين المراتب واهلها وبين الارواح وصورها وبين الارواح
 الاسماء ومظاهرها وبين الفروع واموالها وتربى التبايق الذي
 بين المشد المظهرية وبين الكفايق الظاهرت بها وفيها فينتج

يدكر وما قبله اسرار عزيزة الية يقلق وجدان عارضا فاعرف
قدرها واحدا وصداء لارت غيرة تتمه شريفة لما ذكر
في هذا الفصل المتقدم لا شك في استناد العالم الى الحق محيث
مرتبة السادة الائمة ولهذه الاربعة كما قد علمت ما مشا
حقايق كلية هي جامعها وتسمى في اصطلاح اسلافنا هذه
الصفات بتبني وغيرهم جيون وعلى ارادة وقدره والالوية
مرتبة للذات المقدسة ونسبتها اليها نسبة السلطنة الى
السلطان والخلافة الى الكليبة والنسبة الى النبي يعقل التسمية
بينها حقيقة وعلى ابي بن المرتبة وصاحبها سلطان
وظيفة وغيرهما ولا يظهر في الخارج للمرتبة صورة زايدة على
صورة صاحبها كمن يشهد اثره من ظهور ما دام لا الكلام بوله
ها ومتى انتهى حكمها به ومن حيث هو لم يظهر عنه اثر ومتى
كسفا يرتب لئلا تلك المرتبة فانهم هذا او مستحضرا ايضا
مكلف ميزان الحق عما كونه مسمى بالرحمن هو الوجه الواحد
البحر وان الامم النور من حيث ظهور وظهور غيره به وازهور
الموجودة اكلها مثلها ومظاهرها حقايق الاسماء الالهية وان
الذات من حيث هي مع قطع النظر عن الالوية الجامة الاسماء

والصفات لانسبة بينها وبين شيا احلا ولا ينسب اليها بهذا الاعتبار
اثر ولا حكم ولا اقتضاء ولا غير ذلك من الصفات فانهم وتذكر
ثم نقول واذا عرفت هذا فاعلم ان اسمنا هذا
النور في صور الموجودات الحسية الشمس فحقيقة الصور
الشمسية النور والشكل امر عارض للنور لجهة لوجبه
لا يخفى معظما على من تأمل ما سلفنا ان امر ال مراتب والمواضع
واكتفايق الاسماء الالهية والكونية والافلاك ايضا والارواح
القائمة بالضرر وغير ذلك هي اعم الشمس مظهر الامم النور
ومظهر الالوية ايضا حيث امدوا وكما بصفة الجيون حيث
النسبة المستاة بالامم المحيي لمظاهر الاسماء التي تحت حيطتها
ونورها الذي قلنا انه حقيقة من حيث الصور انواع من
الحركة منها عامة ومنها خاصة ومنها مستمرة ومنها
مشا هية فالمتصرف بالشمس من حيث كينونة صورته
في الفكر الالهي الذي هو وسط الافلاك السبعة ثلاث حركات
والمعلق بنور العام الكفا من كل قابلية ثلاث حركات اخر
فالمتنقص بصورتها ثلاثة اقسام يرجع الى نوعين كسريع ويطي
فاكثرية الشريعة التامة هي الحركة اليومية التابعة للدورة

الكبري المحيطة العرشية والبطنية قطعها في كل يوم جزءا
 واحدا من ثلثين جزءا من برزخ واحد وهي غير تامة والحركة
 الثالثة الغير المستمرة هي حركتها بالفتقن لطلوعها
 من مغربها على ما ورد في التعريف الصحيح الا ان النبوي
 والحركات الثلاث الاخر المضافه اليها حيث نوزح
 على ثلثة اقسام ايضا ونوعين فالنوعان السبع والبطني
 فهما سدسهما اصاطية فاصفة وهي المضافه الى النوع المنقطع
 في جرم القمر ومختلفة في بطون عاقبة والقسم الثالث
 ما لا يدوم حكمه وهو حركه رجوع الكواكب الخمسة الخس
 فانها من بعض احوال النور حيث ظهر في اجرامها
 كالنظام اللون وعين الاعراض ونحوه بانقسام محله و
 الشريعة الاصاطية العاقبة الحركة اليومية الصدمية
 الشاملة ساير الافلاك والكواكب والمختلفة في البطون
 ما يضاف الى ساير الكواكب ايضا على القولين قوله قال
 ان الكواكب بسرنا لا نورها وانما يستفيد النور من الشمس
 والقول الاخر ان الكواكب لا نوعان من النور احد ما استفاد
 من الشمس والاخر غير مستفاد منها فبان ان النور الشمسي

٣٩
 يضاف اليه من هذه الوجوه بهذا الاعتبار انواع من الحركة كما بينا
 وينضاف الى النور من كل حيثية واعتبار الاعتبارات
 المذكورة وغيره حكم وامر مخالف له حكم والاثار الاخر المضافه
 من غير هذه الوجوه فالهم هذا ويستخرج ما اضل كثيرا مما
 الاصل في هذه الثلثة العلوية المثالية والاضار لتعلم
 ان وراثة بين امور المراد بالتقصد الاقل مما توقع به
 البيان معرفتها وما سوى ذلك فراد بقصد ان تابعه اعلم
 ان الحركة المختصة بالشمس الغير المستمرة كطلوعها من مغربها
 نظير احتجاب نور البهل الرباني الذي به بقاء العالم وحيوية بعض
 حتى الى المقام الجمع الا حد الذي الغيبي وقد نبهت عليه
 ومنه الصود والاحتجاب هو المقصود فناء هذا العالم
 الفناء الذي ياتي بعده الحشر ويسميه بعض الفضلاء دولة
 النسر والفترة المقابلة لدولة الصيغ والكشف سدا وان
 لم يعلم سر ذلك وانما حركه الحية الخس فنظير رجوع
 احكام حقايق الاسماء الالهية الاربعة الكلية عنها عند احد
 الكجاب وبسبب انهم بالخبير والعلم والارادة والقدرة كالمبقت
 الاشارة الى ذلك مع خامس الاحكام الاربعة الذي موقعه المبرزة

الجامعة لها الذاة المقدسة بسره واليه يرجع الامر كله
فيظهر حكم الخالق المجابية بعود التجلي التوجهن نحو العالم الذي
يلحقه الفناء الى حضرة غيب الذات كما اشرفنا اليه فان
صقايق اللوهمية المنبئة عليها مع اللوهمية فروع لمقام الجمع
الاصدس المكنى عنه اصيانا بحضرة الذات وتبعها لما
كان العرش محل الاستواء ومظهر تامة الظهور
الاول والاحتواء كانت صورة من صفة الاعتبار مثال
مخلق حقيقة اللوهمية والقوى الاربعة التي لبروح
وارواحها مثل ونظاير طقايق اللوهمية وهي السماء الاربعة
المتكونة التي بها يتكمن الحيلة من الحمل ومن الحاملة للحيلة
واما حقيقة الامتداد التي من حيثها يصلح الحق على
الصوت المحيط وما حوته ما به بقاير الجمع وبقاير الكايم
قوى الصور المتكونة وما شملت عليه فتاير نسبة التحول
الذاتي بمرتبة اللوهمية وقد يعبر عنه بالتوجه الامري
الذاتي الاصدس ولما عم حكم هذه الامر حقايق الاسماء
الاول المنبئة عليها ظهر للحركة اربع مرات لكل حقيقة
مرتبة وقد ذكرت من قبل وادلتها الحركة الفيضية التي

بها حصل السر بان الوجود بالباطن الجبتي من حضرة الناطقة
با حبت ان اعرف وفي العرش انتهت رتب الحركة وتمت
حكمه ووضعت اصول الاسماينة كما بينا ذلك في سير الوردية
وتوقف النتيجة عليه وتوقف ظهور الامر من الظاهر على
امر بالطن فيه او منه فانهم هذا تلح سر التبريع في البروج
وسر حقايق الاربعة وسر الاستواء وسر حقايق الكفايق
وظهور حكمه في صون العرش وما حواه من الصور وسر
الحمل والحيلة واما اثني عشرية البروج فقد تقدم بيان
سر كان سر المراتب الست عشرة لما سبق التلويح ببعض
اسرار الحركة فا صنعت ما سلف ال ما ذكره الان وقد بر
الجميع تلخ على اسرار غريبة عزيزة جدا وهما انما اختم
هذه التهمة بتمتة شريفة في امر الدور وهو ان
عدد ادوار الكواكب والافلاك وانواعها التفصيلية
على عدد رقايق الاسماء التي هي صورها ومظاهرها وغا
عدد احكامها ونسبها وارتباطاتها وحيثها وتعلقها
وتوافقها وتناسقها فيما بينها وتباينها اكثر حكا واطول
مدة فانهم واد اعرفت ما ذكره تعرف سر العبد واليهومي

والاسبوع والشهر والعام المضاف الى ذلك كله والعرض والاندراج
 ساير الصور في صورة وتبعية احكام الصور جميعا وحركتها
 كحركتها واحكام صورته والامم الالهة الذي موروج الزمان
 واصله وكون الدور العرشى مظهر الزمان فراقيم ايام ثم
 ساعات ثم درج ثم دقائق وما عدا ذلك ان اعتبر متزايدا
 ومتصا عدا فهو تكرار وان اعتبر متنازلا فتجزئة وتفصيل
 حتى تنتهي القسمة الى الان الذي لا ينقسم مع انه اصل كل
 ما انقسم من الصور الزمانية وتم الامور وكلما تعدت المراتب
 الاربعة المذكورة الزمانية عاد التكرار المثلث لا العيني
 هكذا دايما في كل موطن على مقتضى حقايقه ونسبه وفي
 كل دور على مقدار حيطه حكمه في اصل ذلك الدور ونسبه
 فا عرف هذا وتذكر ما سلف لك من غرابيب الامور و
 نفائس العلوم ما لا يمتحنه الا كل مجتهد ولما ذكرنا هذا
 الكتاب تفصيلا عزيزا ولسرار خفية لا يجدوا المنهج
 في فنه ولا الكليم الفيلسوف بفكره وبحثه ولا المتكلم
 في الاخبارات الالهية والنبوية بتاويله وصدسه فاعرف
 ما قرع سمعك وسع ذهنك واحمد الله ومنه هذا الذوق

تقرن ايضا ستر الايام الالهية التي هي من الف سنة وخمسين
 الف سنة وان ذلك راجع الى حيطه حكم الامم او المراتب التي
 ينضاف اليوم والحركة المعينة له فانهم ثم اعلم
 ان هذه الاصول تنمات بتعدرا افشاؤك لما يتضمنه من
 المفاسد وان كان ما ذكره مما يجب صوته لكن يخشى
 على المطالع على تلك التتمات بعد معرفة اصولها وقبله في
 قد من مقامات التحقيق من امور مبصرة لغفور الالهة
 عن التوجه والتعبد بل ربما انقطع عن ذلك بالكلية وربما
 سقط تعظيم المراتب الوجودية باطنه فلم ينفصل حكم
 شيء منها ونظرا الى ما في الوجود بعينه الا بعد تمييز
 المراتب وحكمها فلم يحكم بتفاضل ولا اولوية لعلمه بالوجه
 الكامن وعدم رؤيته التفاوت الموجب للتفاضل و
 الفطور القاضى بالتمييز والاعتراف في صف الاشياء احكام
 الحدود والرسوم والاجناس والفصول لعلمه انها نسبت
 اعتبارية لا امور ذاتية حقيقية مثال ذلك بلسان العلم
 الرسمى اللون جنس السواد وهو بعينه نوع للكيف وهو
 ايضا فصل للجسم الكثيف وهو ايضا خاصته لطلاق الجسم

وهو بالنسبة الى الانسان عرض عام وانما جاز ذكر لان الحيوان
 مثالي كونه حيوانا بشيا وذكرا شئ يسمى الجنس الطبيعي
 عندنا على النظر وفي مجرد مفهوم كونه الحيوان جنسا
 يوشى لفرد يسمى بهذا الاعتبار جنسا منطوقا والمجموع
 الحاصل من الامرين اعني كونه الحيوان شيئا ما وكونه جنسا
 اخر يسمى الجنس العقلي ومجرد الجنسية والنوعية
 والفصلية وكون الشئ فاضة او عرضا عامتا فهو من
 نقلة المضاف والجنسية نوع من الاضافة وكذا تلك
 النوعية ولذا فاذا قيل الاضافة جنس من الامور
 فقد حمل النوع على الجنس حمله غير ذان فحمل الجنسية
 على الاضافة وحمل النوعية على الجنسية حمل غير ذان
 واذا ثبت انها امور اضافة صح اختلافها بالنسبة
 الاضافات فانهم وتدبره تجدها كسببت الاشارة
 اليه مما ينبغى الا حصره عن التسمية هذا الى غير ذلك
 من امور يالو ذكرت لتسمية السامع على المفاسد
 المحذورة وظهر حكمها وفيها ذكر مقنع وبالاضدع
 والافتقار اليه اليه كما بيأطن محترى عن الشوايب تكشف

شيئا شيا اذ هو التصور
 من ذلك الكلام غير او من بين
 من ان ذلك الكلام كقولهم
 الا باستصحاب ما تم شئ وفتح
 بين وزجا اذ الكلام باو

الحج عما حوته هذه الاصول المنبئة عليها ان هذا المكتوب والحاق
 اوله باخره وفي الجملة ما يفتح الله للناس من رحمة فلا ممسك لها
 وما يمسك فلا يرسله من بعد وهو العزيز الحكيم كما انه
 الجواد المحسان ذو الفضل العظيم يرزق من يشاء بغير حساب
 وانا انا ذكر من بعض ما ينتج هذه الاصول ما يستدل به
 المستبر على عموم حكمها وغزايب نتائجها الخفية وثمراتها
 الظاهرة بحسب المراتب والاحوال والمواطن ثم اتبع ذلك
 بما سبق الرعد بذكره وبيانه حسب تيسير الحق واردة
 فمن ذلك ان من علامات من عرف هذه الاصول كسفا لا عرف
 لهم ولا تسلط بذكاء وفطنة انه يجد حيرة لا يتوقر فوجها
 وزوالها ولا يشك فيها ولا يمكن دفعا ومتى لم يجد ذلك
 فليس يدانق بهذه الاصول ومن علامات صحتها وجدان
 هذا الذوق ايضا ان يتحقق انه ليس شئ في نفس الامر
 على صورته ما معقولة او موجودة بحسب ما يلحظ في ادراكها
 ومعتمدا على التعبد والتحقق البينة بل بالنسبة الى مرتبة ما
 احوالها او ادراكها او مدركها بحسب قوة اوصافه ونوعه
 فان قيل فما متعلق نفس الامر فاعلم انه ليس الا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

مجموع الامور والاكام المختلفة الواقعة في جميع الادراكات
العقلية العنوية والشهود الحسية والغير الواقعة بالنسبة
ومذاهبنا يظن اكثر العالم انه واضح جلي لا شك فيه وليس
كذلك وما جسد هذا النوع لا يتاستف على قوت امير
اصلا وان شاهد الازم من كل امرين احد ما قبل الاخر
او دونه وهو المرجوح برصبي نظريا او مزاجيا او صابيا
او موطنيا او مقابيا ونحو ذلك ولا يقدم ايضا ولا يعول
على شئ بعينه ولا يعتمد عليه ولا يتشوق لتحصيل مطلب
معين شديفا كان او غير شريف بالنسبة الا ان عينية
الوقت او الحال او المزاج او الموطن او المرتبة التي اقيم
فيها ولا يتفعل جلته لا يمر معين بل لا دفعه ولا بالتدرج
بل بعض ببعض ولا يرى في الكون من صفة الوجود تفاوت
لان نفسه ولا فيما ضيق عنه باعتبار ولا يحكم بالوجود على
المراتب والالعكس ايضا ومن علاماته ان يتحقق
ان حكم الحق وتجلياته وان كان وجوده واختياره وامره
وحكم ارادته في كل زمان وحال مختلف بذكر الزمان والحال
واعلمها وان موجب الحكم بالاسم والعدد من كل ما

يحكم بها انما هو حجاب الكثر بالنسبة الى المحجوب من اجل ان الزايات
يعتبر في بعض الامور وغالب الصور ظهورا مثالا دون تحلل
فترة تظهر الفصل بين الزايل والتجدد فيظن المحجوبون
ان التجدد عين الزايل لما ذكرنا من حجاب المشلية وليس
كذلك او وقت الرعاية للحجاب واهله وحكماتهم بما لا اعم
والاغلب اذ هو مقتضى السنة الكلية الالهية وليس الوقت
والحال والعبد يحكمها فتهتم الا اختارها وصاحب هذا الذوق
المسنية عليه لا يحكم بما من على مستقبله ولا حاله مما فراد
وما عد الوقت الذي هو الان الغير المكتسب فانما ما من
او مستقبل فانهم فاذا تحقق الانسان بما ذكرنا كان ابن وقته
الذي هو نفسه هذا ان حصل له هذا العلم والحال
قبل التحقيق بمقام الكمال ووقته الحصيد والافانته متى
تخل صار ابنا لانفاس والاحوال والارواح والصور
المواضع وغير ذلك منه ينتهي كلاما ذكره يتعين ويظهر
ومشاهه ايضا ان لا يزوج حكم مرتبة باخرى ولا يربط ولا يفسد
صقيته جزئية او حكمها الى غير اصله الوصا بالمغايير بل يترك
المتعديات كلها من المراتب والاسماء والحقائق الكونية

بعد انصباغها حكم الوجود الشامل لسائر ما كيانا بالظن الامر بكونها
 معدومة لا وجود لها الان العلم فانه من شئ شاهد ما ذكرنا من
 التمييز العلمي وكان لا حكم على ما النسب عليه الوجود الواحد
 الشامل ملاحظا ذلك التمييز الاصل لا يشجب حكم الوجود
 الواحد المنبسط على كل مقعد عن شهود التمييز
 الاصل الازلي ولم يخلط بين المراتب واحكامها بالتمييز و
 حصر مع الامور وكان عارفا بها عارفا بالطوارق التفصيلية
 وما تستلزمه فاصار حكمه ولا يحظى ولذا ونحن يقع
 الافتقار الى الحضور الذي هو ملاك الامر بعد معرفته ما يحضر
 معه وبه من التيقن ان الحضور مع مجموع الامر غير ممكن وكذلك
 الغيبة عن المجموع والفضلة فكلها صغاييب وبالعكس
 وتتبعن حكم الحضور والغيبة بحسب ما يعينها ويتقضيها
 العلم الوقيح والكامن والموطني والمزاجي والمرتب مع لزوم
 الترجيح لكل ما ذكرنا من حضور مع كذا او غيبته عن كذا و
 الحضور نفسه عبارة عن استجلاء المعلوم اذ الاشتغال على
 المشهود بحقيقة يوجبها الاثر كما صدر من الشهود والعلم
 في المشاهدة والعلم بحسب الدابطة التي بين كل منها وبين المعلوم

والشهود فتدبر ما تسمع وامن النظر فيه وحققه فانه
 انفس العلوم والاسرار واعلم ان هذا الاحوال المنية
 عليها الوازم وتفاصيل غير ما ذكرنا تفصيل لكل فرد فرد
 من العارفين وبهم وفيهم بحسب تحققهم بالاصل الا انهم على نحو
 ما اقتضاء استعدادهم الكلي الاصل والجزء المتفصل والتعريف
 بمقتضى الاحكام الرومانية والنشأة الطبيعية وغير ما
 يتفرد على ما ذكرنا ويتبعه حكم الاحوال والاقوات رزقنا
 الله ما واثم على اتم الوجوه الممكنة الحصول امينة لكل
 فضل ربي وبكل خير نبي يرزق من شارب غير صاب
 يتضمن ضابطا عن رزق عالم الغاية
 للمبتدئين والمنتهى اعلم ان رتبة الهية لكل الهية نسبة
 صحيحة ذاتية ولكن رتبة اخرى من كونها فكل امر يصدر منك
 او يرد عليك على الاجتماع والافتراد لا بد وان يكون له نسبة
 الى كلتا المرتبتين لعدم انفكاك مرتبة الالوهة واحكامها ومرتبات
 المالموهين كما مرتبة فاحصر مع ما يختص بالرتبة الالهية و
 يختص بنسبة الهيا واحضر ايضا مع ما يضاف الى الرتبة
 الاخرى والخطا ارتباطا ذلك الامر بها ولا تتخلل استناد حكم

بها بحيث يسرى اثره في الخابيع بلا حذر من التعمل مطلقا
في امر وحال وشئ وحين الالهام الا من حيث مرتبة
الشرع والطبع وبلسانها وبديها مع عدم غيبتك عما
تحققته من سببك الاصلية الى المرتبة الاصلية الالهية
والا فلا فرق بينك وبين العالم بظن الشريعة في زعم
المستخلص من كل جمعية وصورتها التي جمعية كانت
ون امر مقام ظهرت ما يختص من الحكم بكل حقيقة حقيقة
من كفاين الكونية والالهية التي باظهار حكم تلك الجمعة
وروحها وصورتها ليحقق الفرع بالاصل والجزء بالكل
بتميز تام برس من التخليط كعكس ما ذكرنا من الخاق فرع
بغير اصل واصافة جزء الى كل غير كلف هو المخلص
المحقق بمقام الاضامن الذي ليس للشيطان عليه
سلطان وكل جمعية خاصة وصغيرة متعينة كانت
ما كانت فانها لا تخفى عن حكم التبيين المتوثرين فاعلم
ذلك واعتبر حكم ما ذكره في ثمرات الاعمال والمقادير
والتوجهات وتكون وحيز حكم الاصلية في كل امر فانها
مرتبة رتبة الاعلى الذي اقررت بتسبيح الجبه من الكثرة

حال ايضا عنك حكمها وان تلحق العبادات من حيثها وتنبه
لسنة التكبير حال انتقالك في احوال العبادات بل جامع المحيط
التي هي الصلوة على اختلاف الشؤون والمراتب التي
اشتملت عليه واعلم ان التكبير تنزيه رتبة عن
قيد الجاهات والتعينات العلمية والاعتقادية وسائر
احكام الحكم ما ظهر من ذلك وما يظن مما لا يتحقق بمعرفة
الامر عن سر العبادات المشروعة والتوجهات
الكونية الى الحضرة الربانية فانهم واعلم ان كل فرد
من الموجودات الظاهرة والباطنة من صميم يمولس الاضامن
فلا يقبل الا بمثل ولا يضاف ولا يحق الا بالمثل في توجهات
بقصد واحد وعلم واحد ال امرين اورثت ان تحصل
من حيث اصدية غرضية او اصنفت فرعا الى اصلين
او جزءا واحدا الى كليين دخر عليك الحكم الشيكاني و
حقت العلم الصريح واجتناب ثمره على المميز لظن
حقيقة مع احكامها على الستام ومن ايديك الكثر شيئا
والهدى الا حركت عما ذكر مع ايقان الاصول السالفة
بما دونها محققا واسلم على يدك وافضى بذكر الامر والحال

ان تاخذ جميع ما يرد عليك بمن يرد وعلى اي وجه يرد
 ويزاين مرتبة يرد وعلى غير شرط كان او واسطة
 شيطانا كان او ملكا او جنيا او بشرا متروجا
 او غير متروجا او اسما مكتوبا متعينا او حقيقة
 مثله او مستثله او ممتدة برسالة مؤثرة او قوت
 ساوية علوية بنجذبة بنسبة زوجانية او مولدية
 او امرا اضر متعينا بالماله منك عايدا عليك
 على غير النحو المنبعت او امرا مركبا من مجموع ما ذكر
 او بعضه مع انضمام حكم امرا اخر اليه بجهنم التعيين فان
 طرق التفرقات الالهية والواردات والتلقيات على
 اختلاف ضروبها منحصرة فيها ذكر فاعرف قدر ضابط
 هذا الذوق الجامع وسره وتبدير جمع وحصص ان هذا
 الفصل الوجيز تغزى بالعلم العزيب واسم الهاوي
 في التوجه الحبي واحكام
 واسرار والتنبه عليه على سبيل الاجرا على
 ان التوجه والتشوق والطلب وتكون لكلها بواعث
 المحبة والغايات ويختلف مراتبها ويتعين احكامها

بحسب اختلاف حال كل من يظهر عليه حكم المحبة وسلطانها
 ويقوم به فان الاوقات بالحوال تغير صور الاستعدادات
 الجذبية في الوجوه العينية وتنسب على مرتبة صاحبها
 فان من حيث احوال الجزى المعينة واخرى من حيث
 الذات بحكم الاستعداد الكل والهيبة الهامة ونفوس
 لغز كالعشق والهوس والارادة وكيفية كذا كذا ترشح
 ال حقيقة واصل ومن اعنى المحبة على اختلاف اسماها
 وشبها ونفوسها واحكامها لا يفتح تعلقها بوجودها
 اصلا فانه يكون طلبا لتحصيلا كاملا وموحي كالمبين
 من قبل فتعلقها اذن انما يكون بامر معدوم عند
 الطالب حال الطلب وبالنسبة اليه وان كان موجودا
 في نفسه او بالنسبة الى مساواة فله يصح ان يكون
 ذات الحق مطلقا بالاعد ولا محجورا بالالانسان الكامل
 او الندر من الاذاد والمشاركتين الكبار في هذا الذوق والنا
 شئ سوى ما ذكرناه فتعلق بحبته وطلبه انما هو ما
 يكون من الحق كشهوده ان مالم يكن حاصلا للحب
 الطالب او هو ام شهوده اذا حصل الشهود والغرض

او العرقه به او فوز الطالب بافيه سعاده على سبيل
 الاستمرار او بالنسبة الى عرض فاقه ومطلب معين
 كتحصيله مثلا مقامًا خاصًا او مرتبة او احوالا او براء
 قد سمع بها او عرفها من بعض وجوهها وبسببها وعرف
 ان ذلك المطلوب كان ما كان فوايد جمته عظيمة وثمرات
 يحصل جميعها لمن حصل له ذلك المطلوب من حال او
 مقام وغيرهما ما ذكرنا وكله كذا وبعضه عند
 الطالب ما يقتضى الشغى او يوجب نيلا المقاصد
 والفوايد العظيمة الجدي مهود نيا واخره وحاصله
 نيلا ما يلائم الروح والمزاج او المجموع على الوجه الاتم عند
 الطالب وعلى الدوام او ازالة ما لا يلائم الروح والمزاج
 او المجموع من غير تصور العود او احكامه فيتم الطالب
 ان طلب ذلك المراد او يطلب كما قلنا اعدام امر
 موجه فيه او عنده او بعيد عنه من وجه سواء كان
 البعد معنويا او ظاهريا وفي الجملة فان الاله الحاصل
 طال اكسول امر غير موجهه ايضا فتح ان متعلق المحبة
 امر معدوم عند الطالب وبالنسبة اليه حال الطالب

ثم الطالب على اقسام كثيرة مندرجة في اصلين احدهما
 كوني والاخر رباني فالكوني يشتمل على ضرب منها طبيعية
 عنصرية عنصرية ومنها طبيعية غير عنصرية كما قد علمت
 الفرق بين مذنب الضربين ومنها روحانية متلببة
 بصور وغير متلببة بها ومعان مجردة داخلية في مرتبة
 الامكان والاصل الرباني يشتمل على تعيينات وجوبية
 لا مظاهر وتعيينات اسمائية غيبية كلية اجمالية
 واعلم ان الاكابر شي غير دون مناسبة
 جامعة بينها مدائح كاشفا والناسبة عبارة عن كل
 امر جامع بين شيئين او اشياء يتماثل في الاتصاف
 بالحكامه وقبول آثاره ويشترك في اشتراكه كما يوجب
 رفع التعدد من بينها والامتنياز لا مطلقا بل من جهة
 ما يفاضل به كل من الامر الجامع مضاهاة حقيقة لا سبق
 تباين من حيث ماثلة بعضها بعضها لها وما فيها منه
 والامر الجامع حكمه ايضا من الوجه الذي يتحد به الاشياء
 فلا يمتاز عنه حكمه يثبت له وينتفي عنه ما يثبت لها
 وينتفي عنها والتصناد والتباين انما يقع بين الاشياء

من حيث خصوصياتها المميزة كلاتها مما سواه واذا عرفت
هذا فاقترنا والكل مناسبة ثابتة بين طالب
ومطلوب رقيقة رابطة بينها وهي تجرى حكم المناسبة
وصورة تجذب تارة من احد الطرفين وتارة من كليهما
ومن طرف العبد مع الحق يستمر توجهها بالسير والسلوك
مخوفاً كقولنا زعم السالك والطالب او نحوها يكون منه ومن
جهة الحق يستمر تدلياً وتنزلاً بتجيب واجابة واخذ
والباعث من الطرفين يتغير بسبب المحاذاة والمقابلة المعنوية
المظهرة حكم المناسبة تماماً والالتقاء يكون في الوسط
ان اتحد زمان الانبعاثين وتحقق المحبة من الجهتين
فكان كلاتها محباً محبواً با ريسى هذا اللقاء والخالع
المحققين بالمنازلة وان لم يكن اللقاء في الوسط فالاي
الجهتين كان اقرب حكم لصاحبه بالاولوية في مرتبة
المحبوبة وحكم بالآخرية في رتبة المحببة والاولوية
منه للاسم الباطن والاخرية للظاهر وسواء كان هذا
الامر بين مخلوقين او بين حق وخلق ويزيد الطالب
صبراً يزداد العلم اذ المحبة التي هي اصل الطلب تالفت

للعلم تقوى فيقتوس اثرها وحده الامر في رتبة العبد السالك
يسمى بالمنزل ما لم يقع الالتقاء في رتبه ولم يبلغه التساكن
وان حصل الالتقاء بعد تجاوز الرتبة الوسطية المحببة
عنها بالمنازلة يسمى ذلك في حق العبد السالك بالقدان
وان حق الرب بالعدل فالالتقاء في المنزل هو تنزل من الحق
الى العبد نظير الصعود فالتم والمقصود من التقابل والاجتماع
وتعريفها هو ظهور الكمال المتوقع كصورته في ذلك الاجتماع
ولا يكون ذلك ولا يتم الا بحركة حبيبية مبنوية او لا متفتمية
ما خلق من المطلوب في الطالب والطلب في المطلب والحق
زعم باطل وتكيد كلامه بحجج والطالبين على قسمين عالم وجاهل
فالطالب الجاهل شبيه بالناسية والارتباط بالرفيق
الذاتية المشار اليها والطالب العالم بما ذكرنا له الاعتقاد
والعلم المقرب للسانه القاطع للتواضع والعلايق
العائقة عن تكبير صورة المناسبة وتقوية حكم ماب الكثر
على ماب الامتياز ثم الابدانة والامداد بما يتايد به قدر
المشترك من حيث كل فرع فزود افراد الحقائق التي
اشتملت عليها ذات الطالب والمطلوب او كانت لوازمها

ان

او كانت لو ازم لها ومن هذا الباب قوله عم لا تخمان وقد
 سألهم ان يهمن رفيق في الجنة اعني على نفسك بكثر السجود
 وهذا اعز بزجدا من اطلع على بسن عرف من الاعمال
 على الاطلاق وان سبب تنوعها اختلاف حقايق من
 يظهرهم اعيان الاعمال وانه زوعى باجمعها سر المناجاة
 لتفتح الثمرة ويكلم المقصود ويعلم ايضا سر تنوعات
 المطالب والمناسبات التي بينها وبين الاعمال المتخذة وسبائل
 لتحصيل تلك المطالب ويعلم ايضا سر تعبير الثمرات في
 كل مرتبة من مراتب الاعمال والفعال على اختلاف صورها
 من حسن وقيح وكار ونقص وسر المحبة ايضا وراقبها
 ونسبها واحكامها ونحو ذلك مما شاء الحق ايضا وان
 تذكر من الفتح العليم
 الدعاء واحكامه وانتهت لوازمه اعلم ان الانسان في وقت
 وحال يستدعي بفقير وطاعة الذاتية والصفانية
 الحق كما امرنا به ذلك ومن شأن ذلك ان يكون مناسبا
 لتوجهه التابع لعلمه واعتقائهم ومن اجبه وطاله الفهم
 والطبع الحسناني والغالب حكمه مما تركت من ذلك وتوكله

دعوات

عنه حال الطلب والفرغ الاصل علم اولم يعلم هو حصول
 ما يحتاج اليه الطالب في وجوده والسباب بقاء وجوده بتحصيل
 الكمال الذي يمكنه تحصيله كان ما كان وتعين الطالب الخاص
 بغالب حكم بعض الحقايق والاجزاء الانسانية دون سواها
 مما اشتملت عليه ذات الانسان هو حقيقة الدعاء المعين
 على ابي وجهه وباني لسانه كان وتعين علم الحق واثره في حق
 الطالب باعتبار ما منه هو الاجابة فما منه سبحانه مستعين
 بحسب ما منك سدا وان كان ما منك مما تقبل به منه
 يقال ايضا هو بعض صور شؤون غيب ذاته تعالى وقد يقال
 ملا بس اسائه وصفاته فكل ما يصدر من الحضرة ويرزق
 من الغيب الالهي فانه يتعين بحسب طلب الطالب كالدعاء
 والاستعداد والاستعداد على مزوب ومن على قدر ما يحوي
 عليه ذات الطالب ونشاته من القوي والحقايق واحكام
 المراتب فانها صالحة ومجتمعة لتلك القوي والقنات و
 الحقايق طالة طلبه وجمعه ومظهرية فانهم ولما كان الانسان
 نسخة جامعة لكل امر وصوره وجوده جزائه حاوية
 كل سر ودائرة محيطه من حيث المعنى والصور والمربطة

بكل شيء انقض الامر ان يكون له بحسب كل مرتبة طلب
 ومن حيثية كل مقام استدعاء فان قدر له في وقت شهود
 حقيقة التي هي نسبة معلوميتها في علم ربه ازلا ولا
 ايضا اعيان الاحوال اللازمة لتلك الحقيقة على نحو ما كان
 الجميع عليهم في علم الله من ازلا ويكون ابداء عرف حاله
 يتبين له منها في هذه النشأة والدار وما شاء الله من العوالم
 والمستشرق على ما تحتوي عليه ذواته من الامور بوجه جميل
 مع طرق التفصيل كما اشترت اليه وسد الاطلاع مع عزته
 وقلة واجديه والفايين له بقل زمانه ويستعمله وانه
 ليس يتعذر كشفه وبيانه وزمانه اشير اليه فيها بعد ان
 شاء الله تعالى وصاحب هذا الشأن المشار اليه يكون في
 غالب الامر على بصيرة من احواله يستقبل ويتلقى بها
 عشره محقق بعلم سابق سواء وافقته اولم توافقه
 وسواء كانت حسنة او قبيحة عند الناس او في نفس
 الامر لعلمه ان لا يجهض له عنها ويكون في ادعته ايضا
 كذلك ما قدر منها بالاجابة وما تاتت من اجابة
 والتراد عية من هذا الشأن على اختلاف صورها مستجابة

لان كشفه يمنعه ان يسأل الا فيها بحسب وقوعه بشرط السؤال
 او يمكن وانما ذكره في الامكان من اجل ما لم يتغير له معرفة
 تفصيلا بل ارضى بسره فيما اجهد له وابتغى عليه من اسباب
 الرد والمنع ليسير الاقتداء والجمع وخفض الصلوة والرفع
 ويرى فيها راس من صور احواله التي يستقبلها صورة الدعاء
 مع المنع ولا يقدر على التوقف ولا الدفع لما مر بيانه وادفع
 سيرة وفي المقام المحمدي الاكمل في ميزان الامم الا عدل سيرة
 ما اليه بشرت و عنوان ما به لو حشرتم ارجع واقرئ
 وان كان وقت الداعي يقتضي التفتد حكم مقام حاضر وعينه
 وذكر هو الادوم والاعم والاغلب كما فان طلبه واستدعائه
 يكون بحسب حكم تلك المرتبة او الحال او النشأة او الموطر
 او الوقت او نحوه كذا من الشروط بل ربما بحسب حكم بعض
 الوجوه والرقايق والنسب التي تحتوي عليها وتحيط بها النشأة
 والمرتبة وما ذكره من انما صيغ ذواته ونشأة الجماعة
 فان في كل نفس طالب بكل ما حوته نشأة الحقايق
 حال الطلب من الحق ما به بقاء ظهور حكم تلك الحقايق وظهور
 الحق من صيغها وصورها فيه وما به كمالها ما هو من لوازم

ما من ذكر و الطلب والاستدعاء قد يكون بلسان الظاهر
والباطن وقد يكون بلسان الباطن وقد يكون بلسان الظاهر مع
بعض رقايق الباطن ولسان الباطن ليس له تقيد الظاهر
ان لم يعر عن التقيد من حيث ارتباطه بالظاهر وترجمته
الظاهر عنه ومن جهة المقام او الحال الذي هو تحت حكمه
او قاييم فيه وعلى الجملة فلتعلم ان اللسان من حيث
حاله الكلي وكونه انسانا لسانا بل السببية ومكانه من حيث
استعداد الجمال الاصل به وله ايضا من حيث كل نشاءة يكون
فيها وكل صورة تظهرها نفسه وتبليغها باللسان ولكن
استعداد من استعدادها في الجزئية الرجوعية لسان
وهو من كل نفس طالب فتان بالبعين وتارة بالمجموع
وتارة عن علم وشهود وشعور وصور وتارة بدون
الكل ذلك او بعضه وتارة يجمع بين طلبين مختلفين
جهتين يكون من حيث احدهما عالما ومن حيث الاخر جاهلا
وربما كان على وجه يقتضى الاجابة او تاخرها من الوجه المعلوم
المقصود والسرعة والسبق والاجابة يتبع لسان الاستعداد
وطبقة وما تاتي واقترن بحكم الاعلية فعدتم وجدان مدته

الشروط المذكورة وتاخر ظهور حكمها يقتضى تاخر الاجابة عن زمان
الطلب والمجرمان والتقية ببعض المطالب والمقامات على
التعيين مع العجائب بوجوب كثير من الاوقات طلبها لا يحصل
ما لا يتاخر حصوله كما ان المعرفة والسرايع ما ذكرنا يقتضيان
على الاضمان كما سلفنا ان لا يطلب الا ما يحصل ولا بد من غابر
الامر وان تاخر حكم الوقت والحال المشتركة وسنا تفصيل
عزير يصعب ذكره واما المطلوب بلسان الاستعداد فان
الاجابة لا يتاخر عنه فاذا ورد امرها كان ما كان من تحرك
وهو غير تام التحقيق بمعرفة الحق وشهود او بغير امرين
ايما ان يكون الوارد مناسبا للاستدعاء لسان طلبه و
علمه اولم يكن فان ظهر حكم المطابقة والمناسبة في ذلك قبل
ذلك التحقيق ما ورد عليه وسر وان تنفع به وتحقق الاجابة
والانعام وان لم يظهر له المناسبة للاستدعاء لسان طلبه
ظنة انه محروم وربما لم يقبل ذلك الوارد وتخير وارتاب
والحقيق المتكتم يعلم ان جميع الحقائق والسنتها والسنة عما
فيها بينها تناسبا يقتضى التقابض وتضاها يقتضى التباين
والكلوف والمنافاة فبقي خصم التناسب يعلم ان لسان

اتها

الطلب الثامر ناشب الطلب الحالى الاستعداد الذى الذى فلذلك
 وقعت الاجارة على وجه معلوم به مشعور بسببه وان المجد
 تناسباً تثبت والتفت راجعاً بالنظر في احوال ذاته
 واعتباراً معتقداً حقايقه وما تحوي عليه نشاء ان
 اذ ذاك من عوارضه ولو ازم يتصف بها تارة وتخلو عنها
 اخرى ويعلم ان الحق بما تكلم لا يعطى احد ما لا يستحقه
 ولا ما يستدعيه لسان طلب بنوع من انواع الطلب
 فانا امكنه ان يعرف من كان الطلب من حقايقه واجزائه
 لذلك الامر الوارد والتجمل او ما كان جرداً لقبوله
 عنه واقامه في عبودية الحق بكسامة من حيث الحضرة
 التى منها ورد ما ورد عما ملائمتن الحكمة الالهية والادب
 ما ينبغي كما ينبغي فان حنى عليه الامر وعبراد وال طالب
 الجزل منه واذ تحقق ذلك وعرفه اتما ببعض ما ذكر
 او بمجموعه نظر الى ذلك فان اقتضى الامر مساعده تلك
 الحقايقه الطالبية منه وترتيبها وطره رفع حكم ما ينادى بها
 ويعودها عن الوصول الى درجه كما لا يساعد واعان ورتب
 وطلب بيات الحقايق المناسبة لها والمشاركة في المرتبة

بالحق تكليد تلك الحقايقه على الوجه الالىق الذى يقتضيه الحكمة
 الالهية الكائنية وكان لا عند ربنا شقيقاً مقبول الشفا عنه
 فان لم يقتض حكم الميزان المذكور ما ذكرنا كان بحسب الوقت
 والكار والمعرفة والمقام الذى هو منه والموطن ولا اعتراض
 على الاستعدادات والسفها ومطالبها لكن على الانسان
 وله ان يقتر استعداده ذاته الجزئية الوجودية وان يتصور
 الا الحق كما في صلاحه ساير شؤونه ورعاية مصالحه كلها ما علم
 منها وما لم يعلم مما يختص به كجزء من حقايقه من اجراء
 نشاء وحقايق ذاته وسواء تنبه لطلبه وتشوفه
 لتحصيله او لم يتنبه ولم يتشوف والله علم حكيم
 وروى رصم ولكن هذا كله ما لم يكل فاد الحكمة الدعاء
 وغيره ميزان يختص به وامور ينفرد بها دون مشاركه
 والاستعدادات على ضرب منها طبيعية ونفسانية و
 روحانية وعقلية ربانية حرفة مجرودة عن ساير المواد
 والواردات الالهية والادامه والنواميس والتجليات المتعينة
 وغيره فكر ما قصد طلبه بحسب ما ذكرنا وكما شئ فيه كل شئ
 لكنه قد لا يعلم والمكان قد لا يقبل ما لا يناسبه ولا يعرف

من الرتبة المجهول والمنان لعدم الجامع فذو الحالك الطبيعي مثلا اذا
 جاء امر زوحاني استعدته رقيقة ضيقة زوحانية
 كاشفة من حيث لا يدري نفع عن ذلك الامر او التجمل او ما
 كان ورقة وانكوه ولم يقبله ومكة الامر الرضا اذا جاء
 امر من رتبة الطبيعة وحسبها ومن المقام العقلي
 وحسبها وان مقابلة كل انسان ما ذكرنا من الحق
 نسبة خاصة يتعين حكمها بالقبول الحكم من العبد واستعدا
 الحالة العينية وتلك النسبة المتعينة من الحق كما
 المعبر عنها بالاسم الكائن بذلك الامرا من اسر واما اسم كائن
 فانهم ومن بعد الباب تجل التشبيه والتنزيه والرد والافكار
 الكلا الواقع في العالم ومنه يعرف كون التجليلات منها عادة
 ومنها خاصة بالنسبة الى كل ذلك بحسب مراتب استعداد
 واختلاف احوال الطالبين والمستعدا واهم فانهم بعد اوتدبر
 تعرف كثيرا من سائر الحيرة في الدوسير الرقة والانكار
 واقتله في العقابدين الله ولكم بالله تفارق وسر الدنيا
 والاجابة والبطون ذلك والسرعة والتسليد والجرمان
 والعجب والاسنظار والكجابر والبسبب وورد والامور المجهولة

السبب عند من ورد عليه وقر بعض اکتباين البعض دون
 تصدق اشتملت عليها ذاة والظوت عليها نشاء وتعرف
 ما بيننا من التفاضل والتباين في الاكلام والاثار وتوقف غير ذلك
 من الاشهر التي هي لوانهم هذا المقام المتكلم من هذا
 الفصل وانه يقول الحق ويهدي من غير عار الى صراط مستقيم
 صراطا شريفة تحتوي على عدة اسرار وفوائد
 لكل ادركته بعلمك ولم ينسب نظرك اليه ادراك ما وراية سواء
 غايرة بغايرة الصورة لعنا لم اوردوها او مغايرة الوجود
 للمعقبة المتصفة به اولم يغايرة فانك ما ادركته حق الادراك
 التام وحقا وجب كذا ورا كذا له ادركته انما التقدس
 ال ما وراية في يصح ان يقال انك ادركته او رايته رؤية تامة
 حقيقة حاظية لانه ما من شئ من المدركات الظاهرة والباطنة
 الا ويوجد النظر فيه مشا من وعلما الا انتهاء الى ما وراية حتى
 النظر في الحق كما اذا كان الناظر التام النظر او تام الكشف
 هو بهذا الكتابة فانه ما لم يتقد نظرك ما علمت وا حركت
 من الحق ال ما وراية لم يتحقق سبب ليس وراه الله من حق
 الا ان وان ليس بعد العوضه المحض الذي هو كنه ال عدم متروك

في المتبادر بحكم عليه بان الشر والصد للوجه ولم تعلم ان الحق لا يحاط
 به علما ونسبة ما تعين لك من الحق علما وشهودا الى عالم يتعين
 لك او لغيرك نسبة المتناهي الي غير المتناهي ونسبة المقتدر الى المخلوق
 الذي لا ينضب وسفلا من كبر يعسر فهمها ابتداء الآخرة بجلاء
 انه لا غير بصيرته بنور تجليته فان من ستر المخلوق الذي لا يخرج
 شي عن حكمه ويعلم من هذا الذوق ان الشخص متى تحقق النظر
 كشيئا وعقلا لا كل موجود مقتدر انتهى به الامر اذا كان
 تام الا ذلك ان يعلم من قيد اطلاق الحق سبحانه مع كشف
 انه جل من جلاله ومظهر له وظاهرا ايضا على الحق وعنده ان الكشف
 ومظهره والحق اذا لم يكن غير المحجوب لا واسطة بينه وبين المحجوب
 ويقتررا الامر في الحجاب الاقرب اذا تيقد بكثرة الحجب او في الاجاب
 عليه غير او احد متى عرف انه لا واسطة بينه وبين المحجوب بل
 ايقن ذلك امر الحجاب وارفع حكمه بكشفه فائق
 كل ما يقال عنه انه حجاب على الحق لا يحاط اما ان يكون الحق لنا
 عينه بمعنى انه حجاب على نفسه او غيره وليس الامكنات
 فالسني به حجابا اما بعض الامكنات او كلها لا جاز ان يكون ليس
 حجابا فانه ما شئت امره ليس الا امره سا والامكنات والاجاز

يكون بعضها حجابا بدون البان لان هذا الحكم لبعضه اما ان يصح ويشت
 يكونه يمكنه فيلزم اذا اشتراك جميع الامكنات بند ذلك لا اشتراك
 كل من حقيقة الا مكان فيما اقتضاه شئ منها لا مكانه ينسب للمجموع
 وان كان انما يصح ذلك لبعض الامكنات لا يكونه يمكنه تحجب
 بل هو النظام قيد اخر خارج فنقول حينئذ قد لكر القيد
 الخارج امانا ان يكون نسبة سلبية او امر ثبوتيا لا جاز ان يكون
 نسبة سلبية والا لكان مالا وجود له يوجد اثر او كما
 في الوجود بل في واجب الوجود فان كان امر ثبوتيا فاقا
 ان يكون الحق سبحانه او الامكنات كما مر لا جاز ان يكون الامكنات
 لما قلنا فلم يبق الا ان يكون الحق ثم نقول ولا جاز ان يكون
 الحق حجابا على نفسه فان كونه حجابا على نفسه اما ان يكون امر
 اقتضا لانه من حيث هو معرفته عن النظر الى الممكن او يكون
 ذلك كما ظهر بالممكن لا جاز ان يكون ذات الحق من حيث
 هي هي مقتضية لذلك والا لكان محجوبا عن نفسه وكان مرتبا
 من مرتب احد ما يكونه حجابا والا محجوبا بالان اعتبار كون
 الشئ حجابا سفا بر اعتبار كونه محجوبا فلم يكن الحق اذا واصل
بند وجه وهو وجه من جميع الوجود بلا شك هذا خلافت

ولانه لو صح ذلك لم يكن الحق كعالمنا بنفسه ومورد كالممكن بل هو
 لانه التقدير تقدير ان هذا الامر يقتضيه سبحانه لادائه اذ لا يحق قطع
 النظر عن ذلك ممكن فلم يبق الا ان يقال انه حكم الامم ظهور متوقف
 على الممكنات فنقول فهذا الحكم الذي ظهر بالممكن اما ان يرجع
الى الحق او الى الممكن لا جاز ان يرجع الى الحق كعالمنا عليه
 سبحانه بما يمكن به سبحانه او بالممكن حكم لم يكن يقتضيه لادائه
 اذ لا يصح موثوقا اثره الممكن في الحق كعالمنا ومنه
 عليه ويلزم منه ايضا ان يكون سبحانه محلا للحوادث وكل ذلك
 محال ومعلوم انه ما تامة امر ثالث غير الحق تعالى والممكنات
 بنسب اليها هذا الحكم ولا يمكن ان كان لشهود امره فهو اذا
 حكم به من بعض الممكنات اقتضته خصوصيته ظهر في البعض
 بالحق كعالمنا وهذا الامر في كل ما ينسب الى الحق من
 اسم وصفة ينظر فيه فان جازت صافته اليه فهو امر اقتضاء
 لذاته تعالى لكنه ما ظهر حكمه للممكن الا فيما بعد وان كان مما لا يجوز
 ان يكون سبحانه حيث ذاته يقتضيه فهو امر به اقتضاء بعض
 الممكنات ان بعض الممكن ظهر بالحق سبحانه فحدث العلم للممكن وحد
 ظهوره وتحقق لنفسه وحاشاه لم يحدث ثبوت الحكم للحق

او الممكن بل ما هو الحق هو له اذ لا وكذا كعالمنا الممكن فالمعرفة بالصفا
 والا حكم والنسب والكراتب وظهور الممكنات هي الحادثة
 بحدوث الممكنات لا بثبوتها وانتفاؤها لمن هي ثابتة له او متغيرة
 عنه فاعلم ذلك وتذكر ما ذكره كتحفظ بعلم غيره جزا
 واسم الهادي تمت هذه السطر الكلي مع العلم
 اضطرطية من وجه هذه النقط المذكورة انما اعلم
 ان الصفة التي للجسم هي تساوي اجزاء سطوحه وتوضو كثرته
 وتساوي اجزاء السطح عبارة عن عدم الاختلاف الذي هو
 ضد للصدق والصفالة وهو ان يكون بعض الاجزاء السطحية
 ثابتة وبعضها منقصة متخففة فالمراد من الصدق
 ازالة الاختلاف بوجوه المر المعقول ليحصل التساوي
 وتظهر صفة الوحد اذ لا اختلاف بوجوه الكثرة والتساوي
 ان الامر الواحد كذبه له ختلاف والتضاد يوزن بال
 ويظهر حكمه وهذا ان الصور بين جدا واد اعرف في الاجسام
 والسخرت بنعية الاجسام لله رواج والمعان خصوصان الحكم
 فاعلم مثله في النفوس والارواح فان طباع الصور الكونية
 في راجح الانسان وقلبه هو كالتصور والتقدير والتشعير

متعلقة الحق واما ان يكون علماً به سبحانه من حيث ارتباط
 العالم به وارتباطه بالعالم ارتباطاً له بمالونه ومالونه
 باله وهو المستتر عندنا هل انه كما بمعرفة التجلي الظاهر
 في اعيان الممكنات او يكون علماً به سبحانه من حيث هو
 متوسع قطع النظر عن تعلق العالم ومداعلم الصورية
 الباطنة اعني ذاته سبحانه فان تعلق العلم بالحق تعالي
 كما قلنا من حيث الام الظاهر على ما عرفت به من قبل
 فله بدوان حكم على من قام به ويستدعي منه اذا كان
 معتزفاً بما خلفنا وعارفاً به ان يكون مطلقاً حكمة الاشياء
 ومعاملة كل موجود خلقه في معاملته وملا حقيقته
 اياه من قبل حصول هذا الشهود العلمي او الاعتقادي
 له او الكشف القوي لما يوجب هذا الاعتقاد والعلم اذ
 الكشف من الغاية الخاصة والزمادة من حيث الحكم والمزيد
 بعد ان تمت بيانه فالامر المتجدد والمستصحب حالته
 المعاملة والمشاكلة هو العمل المختص به كذا العلم اذ
 العمل قد يكون بالباطن وقد يكون بالظاهر وقد يكون
 بها معاً والظاهر تابع للباطن فان الاعمال بالنيات والنية

في التحقيق

في التحقيق حكم من احكام الحضور والاستحضار للذين يتبعوا
 العلم فان الحضور ليس الاستحالة المعلوم كما استتف
 على سره ان شاء وما انضج به العلم من الاحكام و
 الاوصاف سرى حكمه فيما هو تابع له او فرع عنه ثم ارجع
 واقول فان كان متعلق العلم الحاصل هو الله
 تعالي من حيث باطنه وهو يتم بالتفسير السابق فلا
 يك ايمان يكون صاحبه عارفاً بموتبه الام الظاهر
 على مذ هبدا هذا البصا بر على ما ذكره بمعنى انه عرف الحق
 سبحانه من تجليه في حقايق العالم ثم كشف له ان وراء
 ما اورد من التجليات الظاهر امراً اخر اليه ترجع
 احكام هذه التجليات والصور المشهودة او لم يعرف
 هذا الاصل فان كان من اصحاب هذه المعرفة فله بد
 له عند شهوده كلما يشهد من صور الموجودات
 حال التجلي والكشف فيقنه اذ ذلك ان جميعاً مظاهر
 له بها وسجل له سبحانه ان يصير حاضر في ذلك الحار وتحمي
 للحقيقة الالهية الغيبية التي يستند اليها جميع ما ظهر
 مع استصحاب حكم هذا القيد المتجدد وهذا ايضا علم

لازم لهذا العلم المذكور ثم نقول ان لم يكن اعلم
العرف من هذا الوجه المذكور بل علمه بباطن الحق انما هو
بحسب ما يعطيه القوة النظرية فانه لا يخرج هذا العلم الكامل
له كما قلنا اما ان يفيد من جانب الحق حكما سلبيا او ايجابيا
فانها كان فانه لا بد لصاحبه في بعض الاوقات او كمالها
من توجه نحو الحق او عبادته او حضور معي او استحضار
واي ذلك كان فله بد من ان يكون توجهه صاحب هذا الحكم
نحو الحق وعبادته مخالفا لتوجهه قبل تجليته بهذا العلم
وكذا حضوره ايضا وكونه وذل لانه فانه هذا العلم ايا
في الحق امر لم يعلم من قبل اما سلب ما كان يعتقد
بثبوت او اثبات ما كان يعتقد انتفاؤه عن الحق في نصير
توجهه اليه كما وعبادته له وحضوره معه منصفيا حكم
اصد هذين القيدين وبما السلب والايجاب والالتساوي
حصول هذا العلم وعدم حصوله في الحكم وهذا هو فهذا
اذ توجه متجدد وصحبه حكم لم يكن هذا الحكم من قبل وهو العلم
المختص بذلك العلم وهكذا الامر في كل سبب تحصل له
من العلم بانه اذ لا يخلو كل ما حصل من حكم احد هذين

القيد من اعلى عن السلب والايجاب اللذين لم يكونا قبله وسيوار
عن الشخص من تسمية الظاهر بالتفسيرين المذكورين تفسير
امل النظر وتفسير العارفين واعتبر الحكم فيه وبالنسبة اليه
او لم يعرف فان الحكم المتجدد مستوجب ولازم للمجاله و
سوار تفسير الحكم صورته الخارج او تعلق بصورة غير خارجية
عن ذات العالم وانتم التعيين المذكور والتعلق فاعلم ذلك
واما ان كان متعلق العلم المستفاد هو كسوى الحق فله يخلو
ايضا اما ان لا يتعلق بالمستفيد او تعلق به ولا يتعداه او
يتعداه مع تعلق به واين ذلك كان فانه لا بد وان يكون في سبب
لذلك او النظر فيه بالفكر والاعتبار بالضمير او عمل التعيين
يصح من ذلك حكم متجدد ايا سلبيا او ايجابيا اذ لا يخرج ذلك
العلم اما ان يثبت ما لم يعلم بثبوت من قبله او يوجب في ما ظن
انه ثابت اي ساعدت او يزيد ايضا فان ثبوت الثابت
كما يثبت مثله بدليل واحد فله ان ثبوت الشخص دليل اخر
فان الشقة به يكون اكثر الثابت بدليل واحد وكل ما ذكر
فهو حكم طار ينصيح به توجه الانسان واعتقاده وحضوره
واعتقاده ومفاد ذلك مباشرة ظاهرة وبنه ولا يزيد

هنا بالعمل الا ما ذكرنا ووجه لا يرتاب فيه منصف مستقيم
واذ قد بينا في هذه الامور بعض ما سبق الوعد بذكره فلنوضح
ايضا ستر العلم الذي غايته العمل والعلم الذي ليس كذلك
وان استلزم عملا لكن بعد التنبيه على معنى الغاية فاهو
فنقول غاية كل شئ منها هو صحيح هو مطلوب
ووجه الوصول اليه كماله سواء كان مطلوباً على التعبد او معلوماً
ومطلوباً بالامر الاخر يكون مما تعلق به وغيره والممكن
او آلة او شرطاً او سبباً للوصول الى تلك الغاية اية غايته
كانت والغايات اعلام الكليات فكل غايته اية على كمال تخصص
بتلك الغاية ويدرك علمها ويكون ذلك بالنسبة الى مرتبة خاصة
ينسب اليها بداية مدة غايتها والا فكل غايته بداية لغاية اخرى
فان المبادي والغايات انما يصبغ بالنسبة رعاية للمراتب
واعتبار الاحكام واذنا تقدر مما فنقول للعلم
بهذا الاعتبار غايات فمنها ما غايته العمل لتوقف كماله عليه
ومنهما ما كماله الغائي في صحفة متعلقة وتحقق احكامه
ونسبه تحققنا علمياً فقط لكن لشمول حكمه وسر بيان اثره يستلزم
عملاً فانضيان العمل اليه مثل هذا العلم هو من باب شمول الحكم الا ان له

اي لشمول حكم العلم
وسر بيان اثر العلم

موجبا اخذ ومذا حكم نسبة الكمية ذاتية لا كالمية غائية مقصود
وسننبسط هذا الاصل بلسان فروع فنقول العلم
لا بد له من متعلق ومتعلقات العلم تنحصر فيما ذكره الاقسام
ومو اما ان يكون علماً باليس لنا فيه اثر وجودي او بالعكس
فالاول هو الذي ليس غايته العمل كعلمنا بالوجود ووحدة
وامكان العالم واكجسية والنوعية والكلية والجزئية ونحو ذلك
من القسم الذي قلنا فيه انه وان لم يكن غايته العمل فانه يستلزم
عملاً لما مر وما غايته العمل ومو اما فهو المراتب كعقود
الاحكام الالهية والاعمال المشروعة والاطلاق على اختلاف
صورها وانواعها ليرتكب منها ما يجب وينبغي ارتكابه ويجنب
ما يجب وينبغي اجتنابه وهذا القسم انما يراوكون وسيلة
لما هو اشرف منه بخلاف الاول فانه اشرف لانه مطلوب لذاته
ومتعلقه وموافق له وصقايق اسماة الذاتية وصفة العزيمة
العلية وشرفه فيه وهذا القسم انما ليس كذلك وان شئت
ان احصره متعلقات مطلق العلم بطريق اخر فقلنا فاقول
كل ما يتعلق به مطلق العلم على كل تقدير لا يخرج عن هذا
التقسيم ومو اي ان يكون امراً واجباً حصوله في المادة

او ممنوعا عليه ذلك او تارة يحصل في المادة وتارة يتجدد عنها
اتما واجب الحصول في المادة ايم ما كانت من غير تعيين
او بحسب حصوله في مادة معينة والمختص بمسمى المادة
مختلفا بين غير تعيين هو العلم المتعلق بالمقادير والقياس
ببيانها عند علم الرسوم العلم الرياضي والمشرط في تعيين
المادة تعرف من العلم الطبيعي والمنتج حصوله في المادة
عقلا وهو متعلق العلم الالهي باعتبار الذي يدرك
تارة في المادة وتارة مجردا عنها وهو متعلق علم الاسماء
الالهية والكفاين الكلية كالحق والعدل والوعدة وال
الكثرة والبساطة والترتيب ونحو ذلك فان هذه المعاني
صقايق في نفسها ونسبائها ان توجد تارة في المجرىات واخرى
في المواد الجسمانية وذكرا ان الوعدة مثلا لما حصلت مرة
في الكفاين المعنوية بالتجديد واخرى في ذات الاجسام علم
انها بما هي وصدق غيبية عن المواد الجسمانية والالامتنع
وجوهها وتعلقها بدون المادة ولما وجدت مع عدم
المواد علم غنائها فاعلم ذلك فان ضابطه شريف وتقسيم
حاصل لطيف يجوزي على قوا عد جليلته واهله الهادي تمت

لهذا الفصل يتضمن ضابطا شريفا كليا في بيان بعض اسرارها يات
وغير ذلك من القوا عد التفصيلية المتفرعة عن الاصل الشامل
الظاهر بالانسان الكلي اعلم ان الانسان لا يجنى اجزا
الاشعة ما كان مظهر له من الحفايق الاسماوية والكونية على التمام
وتختلف الامور والحال بحسب جمعية المصالح حكما بالجمعية لا ملة
الكبرى المستامة حقيقة الحفايق التي كانت احوال الكون والناس
عبارة عن رقايقها وصور احكام التفصيلية فانه نسان الكامل
هو مظهر هذه الحقيقة والظاهر بها ذلك انسان من حيث هو
انسان جمعية تخصصه بالقوة وبالفعال ايضا فان علم جمعية
الشخص وشملت الاشياء كلها على التمام فعلة وانفعالا وتفصيلا
واجبالا على ما سنسنبه على كليات ذلك فيما بعد ان شاء الله
فهو المسمى بالانسان الكامل وما نزل عن هذه الدرجة
فمرتبته دون الكمال ولكن يتفاوت الامر بحسب قرب
نسبة الكمال وبعد ثاب ذلك كلمة لا غلب ما ينظر حكمه في الاسماء
والكفاين ويتم وهكذا الامر ما عد الانسان فان فكل هذا
الامر مطبقة في كامله ونزج المعيار حقيقة الانسان الكامل
ومرتبته الكنبه بتليها من قبله ولا من الاسماء الاكم الله والماعدا

من الجعيات ما بنا سبها من الاسماء اذ كل فرد فرد من الموجودات
ما عد الانسان انما يصدر عن الحق اذ لا يستند ويرجع اليه
واضرا في حقيقتكم سواء الله تعالى يختص ويتعبد به وينضاف
اليه وينسب حكم الله تعالى من حيث ذلك لكم عليه وبما بين الاسماء
من التفاوت والحيطة والتعلق والكم يظهر تفاوت صور
اثرها التي من مظاهرها فافهم واعلم ان هذا ايضا لموجز
عظيم الجهد لمن فك سحابه وعرف تفصيله والله يقول
الكتوب يهدى من يشاء الى صراط مستقيم

في سر الكلام واحكامه ولو احقه وما يتعلق بذلك
اعلم ان الكلام من حيث اطلاقه واصالته هو صورة علم
المتكلم بنفسه او بغيره والمعلولات صروفه وكلماته وكلمات
منها مرتبة معنوية ولا يظهر شئ منها عن المعلومات الا انما
حاملة وصورة يتحقق بها واعني بالمادة ما به يظهر صور الكلام
فيتشخص في الخارج وسواء خرج اعني المظهر المشار اليه
دايرة المواد الجسدية او لم يخرج واعني بالصورة ما يتم
ظهور الحقيقة المعلومه كانت ما كانت بحيث يتاتي لك
مدرك بحجمه اياها متوسطا فاذ اعتبرت المعلومات من حيث

ارتسام في نفس العالم بها فقط كانت صروفها باطنه لكن بشرها
لحظ كل منها على انفرادها فان اعتبرت كل حقيقة منضمات اليها
ما يتبعها من الصفات واللوانم كانت الحقيقة المعلومه بهذا
الا اعتبار كلمة باطنه وان اعتبرت تعين ظهور كل حقيقة معلومة
في الوجهه العينية معتراة عن حكم تركيب بعضها مع بعض
بل باعتبار مجر ظهور كل منها بنفس المتكلم في جميع المخارج
المتعينة صور الوجودية على نحو التعيين السابق الفيتي
العلمي كانت حروفها هرة واد اوقع بينها التركيب والتأليف
الذي هو عبارة عن ظهور اتصال اللوانم بالملذومات والصفات
التابعة للتحقيق المتبوعه لكلام الابانة والتفهيم او ايضا
ما في باطن المتكلم الى التسامع المتخالف سميت حركات وكلمات واذا
تقدر مدافنقول الكلام وان اختلف مراتبه وصوفا
فترجع الى اصلين الهن وكوني وعل كل حال فهو من حيث اطلاقه
غيب كما مر ويتعبد من باطن المتكلم بالحدوف المتعقبة
اولا ثم المتخيلة ثم الظاهرة في عالم الشهادة والحدوف تتعبد
وتظهر صفتها بغاياتها وغاياتها حدودها وهي مشتمل
التقاطع في المخارج والنفس هو المادة المشار اليها بالاطلاق

ايضا وصورة العانة في النطق الانساني الصوت والفاصل
 الظاهر المظهر للتمييز الباطن العلمي الذي اقتضته احكام المراتب
 في النطق باللسان والمخارج في التحقيق فهو مراتب معتدلة
 بعضها ومظاهر في الشئ الا نسانية المراتب التي يتعين فيها
 اعباء الحروف من باطن القلب الى الشفتين كالصدر والحنق
 واللاهامة والاشجان والشفتين وفي كل مرتبة من مراتب
 هذه المخارج المذكورة مراتب فالعقود النطقية تنبعث بالارادة
 من باطن القلب بواسطة النفس والصوت فتتم على المخارج
 التي بشرنا بها وينعش باللسان والتقاطع في كل منها ويصحب
 ذلك خصوص حكم الازادة المتعلقة باظهار بعض الحروف
 مغرقة ومركبة لتوصيل بعض ما في نفس المتكلم الى المخاطب
 مما تقدر على المخاطب معرفته دون تعريفه بهذا النوع من الكلام
 او ما يقوم مقامه من الازاد والحركات والاشارات فيتنفس
 المتكلم مصوتا وقد هتاء للفصل والتمييز بموجب الاستحضار
 الذي هو التابع للتصور العلمي فحيث انتهى فوق كل حرف وامتداد
 من امتدادات نفس عند مخرج من المخارج او لا يكون الا عند مخرج
 ظهر للنفس بالصوت حين الانتهاء فيعين خاتم بالقصد والفاصل
 تامل

في ال
 في ال

فيسمى ذلك النفس المتعبر حرفا و ذلك التعيين مظهر التعيين
 العلمي المذكور ويعلم حد كل حرف مستقرة ومستقرة
 حيث تحصل له الاستغناء في ظهوره وتعيينه وجوه المطلوب
 فحيث يمكن ذلك الظهور من المخارج التي هي عن سواه واستقر
 من حيث تعيين ظهوره فيظهر وتعيينه وتسمى حرفا وجوديا
 فالملفوظ يتبع بالحرف من حيث استقراره حال تعيينه وتجدده
 ولا كسبى حرفا واد اعرفت هذا فاعلم ان
 الكلام المعنوي عبارة عن ملاقة واجتماع واقع بين الاسماء
 والحقايق بموجب احكام بعضها مع بعض وبين الاسماء والحقايق
 اللغوية عند تبيين ان الحقايق ليست من الاسماء وصورة هذا
 النوع من الكلام وتبيجه تظهران وتعيينان بحسب المرتبة
 التي يقع فيها الاجتماع والتلاق والامر المختص للكلام وينتج
 الكلام الى المرتبة والحكم من ذلك كله من حيث الاعم والضعف
 والثمة للاول انبعاثا والغالب ظهورا والكتاب المرقوم والكلم
 المنتظمة التابعة من محدد هذا الكلام الا ان الغيبى الالهي
 عبارة عن الازداد وما بينهم من خطاب الحق لا على ما بينها من
 التفاوت الذي اذجه المراتب والوسائط وحكم الحال الجمعي

النفس الباطنة البوصية

التعاضد
التلويح

وغير ذلك ما ذكرنا فالهم ويلى ذلك الكلام الروحاني وهو عبارة
عن تصادم القوي الروحانية بحيث قيامها ليس صفة
من قوى مجردة فانها بذلك الاعتبار معان مجردة معقولة
وهذا المصادمة المشار اليها ملاقاتة تحصل بين الارواح في
مرتبة جزئية من المراتب المتفرقة عن حضرة الجمع والفرق
بحسب مقام الروح المتكلم والارواح التي يقع بينها مخاطبة
والهم يحصل بعضها البعض بمعانيتها كل منها بعض ما في
نفس الآخر بموجب ما بينها من المناسبة المتشعبة للامتياز
الاربع حكم التعهد المستلزم للشيء والامتياز فان المصحح
للمخاطبة هو غلبة حكم المباينة التي بين المتخاطبين المحاجبة
كلها منها عن شهود ما انظروا عليه الا حذفا حثيث في توصيل
ما في نفس المتكلم الى المخاطب ما خلف احواله عليه من نفس
المخاطب الى استعمال ادوات يقع بينها بسببها التفهيم
وتبان التوصيل ويتقوى حكم ما به الاشتراك والاتحاد فيرفع
الحجاب الذي اوجبه حكم ما به الكثرة والمباينة والامتياز
وتقلل الادوات المستعملة في التوصيل وتكثر بحسب القرب
والبعد الحاكم على كل من المخاطب والمخاطبة بموجب قوة المنازلة

او المباشرة

او المباينة على ما مر ثم اعلم ان لما كانت الحروف
والكلمات الذهنية مظاهر للحروف العلمية والكلمات اللفظية
مظاهر للذهنية كذلك كانت الحروف والكلمات اللفظية
او ما يقوم مقامها مظاهر للفاظ النطقية المحسوسة ووجه
الاعتناء عرفنا ان مرتبة الامكان باحوته من الممكنات هي الغيب
الاضافي بالنسبة الى غيب الذات المطلق والاي مرتبة
الامكان الظاهرة والممكنات تتعين في نور الوجه العام الذي
هو صورة غيب الذات الذي لا يعلم ولا يسمى ولا يشهد
شهودا طاعة ولا يؤمن كما سبق التنبيه عليه وان الحكم
الممكنات يتصل من بعضها البعض وتظهر بالحق وفي
من كونه نورا ووجودا كما قلنا وهو سبحانه لا يتقيد ولا
يقتزى وعرفنا ايضا ان صور الموجودات من حيث التفصيل
مظاهر مرتبة علمية وصور كلمات النفسانية الروحانية
ومن حيث الجملة صور من حضرة علمه ومظهر حقيقة نفسه
اعرفنا ان المشار الواقع في الوجه مطابق ومنا سبب للاصل
الا ان المذكور فالمداد مع الدواة نظير مرتبة الامكان
باحوته من الممكنات وصفايق الممكنات كالحروف الكامنة

بالتلويح

في الدواة وفي علم النظم ووهنه كما وقع التنبيه عليه في سيرة
 اندراج الكثرة والكثرة في الوحدة والواحد واليه الاشارة بقوله
 عليه السلام كان الله ولا شيء معه ونحو ذلك من الاشارات الواردة
 على السنة الا نبينا والكلمة الاولى لعلها في الورق وما يثبت
 والتنفس والصوت نظائرا لنباط النور الوجود من العالم
 بالنفس الرحا المذكور الذي يعينه فيه صور المعلومات
 الموصفة بالارادة في الوجود والكتابة والقول نظير الابدان
 والاعمال فاما بالنفس الرحا الفاعلة نعتنا بكن واما بالنفس
 الالهية تكون كونها كائنا وموجدا وفاعلا وبارئا ومصورا
 ومبدئا الامر منفصلة لآيات ذاتها المتعينة بحسب اسماها
 وصفاته هذا مع ثبوت حكم باطن النفس الرحا في هذا القسم
 ايضا وسرانية بحسبها بالمراتب وشهور اثره واما المقصد
 الانسان فهو نظير الارادة الاولى الالهية واستحضار ما يراه
 كتابته او النطق به وهو نظير التخصيص الارادي والجله
 ما يراه ابرازة من حصة العلم الى حصة العين وكان
 استداده العالم الناطق او الكاتب منا ما يريد كتابته او
 النطق به يرجع الى اصله في العلم الفطري الا قول والثبات

استفاد من المحسوسات وكذا الامر هناك راجع الى اصله فنظيره
 الاقول الفطري واصل علم الحق بذاته وعلمه كل شيء من عين علمه
 بذاته واصل العلم المستفاد من الحس ونظيره تعلق علم
 سبحانه بالممكنات اذ لا عن شهود منه لان نفسه ابرازة
 على حد ما علمها وبحسب ما كانت عليه من غيب الحق الذي
 والعلم في انهم هذا اصلها مع من عرفة سعرة ذوقها
 او الحس من عرف الوجود المفاض والابدان وصوره بعبارة
 العلم للعلوم وسر المراتب التي نظيرها المنارج وسر المفاضلة
 الانسانية للحضرة الالهية في الصفات والافعال وعرف ايضا
 سرها كما بع العلم الذاتي الاله والاولى الانسان وبع
 العلم المتعينة المعلومات وبها قبل الابدان وبعده والعلم
 المستفاد من الحس ومرتبة الصوت واللسان والنفس
 وغير ذلك كما لا يحصى تفصيله الالهية كما علم
 ان سائر المخاطبات الربانية من السنة احوال المخاطبة عند
 حيث كينونتهم مع السنة احواله عندهم ومعهم السنة
 النفس والاصناف الناشئة في البين وكلام الخلق بعضهم
 مع بعض ومع الحق هو ترجمته ما ضفي من احوال بعضهم ببعض

وترجمة ما تعين من حكم الحق وشأنه الذي فيهم ما يطلب الرجوع
 الى أصله والظهور بما انطوى عليه كل شئ من احوال ذاته والاعمال
 الواردة عنه فيه مما حكم مستعد الى الغير وبه فانهم وتدبر ما
 انتهت ترشدان شاء الله كما تنمى كلية وخاتمة
 جامعنا علم ان الواجب تحصيله من العلوم
 على المستبهم الطالب الكمال الانسان من الطور الالهي والعقلي
 والمنشوق الى تحصيله والتزاق في درجة حقيقته بتعلم
 وبدونه ان يعرف او لا بما حقيقته وتم وجوده في
وجوده وكيف وجوده من اوجده ولم وجوده وما
غايته في اتيانه وهدى رجوعه الى ما صدر عنه او
مثله ان صحت المثلية وما الذي يراد منه مطلقا
 من حيث مطلق الارادة الكلية وما المراد منه في كل وقت
 وبل استغنى به من حيث مرتبته وحقيقته في بعض
 ما ذكره او كلمة او استعان به باعتبار حكم الحقيقتين
 المذكورتين او احدهما وعد الاستقلال حاصل لاصد الطرفين
 او هو مستغنى في بعض الامور دون البعض او هو مستغنى
 عن الاخرى وان تعرف في لم تخم جناس العالم علوا وسفلا

كلف واحد من حال الاصل
 واكتفى اشرف منه في حال
 وتعد من انما بالمال
 والرتبة وكيف يوزن

بعد معرفتها وكيف يؤثر بعد ذلك فيها ايضا بالذات والفعل
 الارادتي والحال واذا علم ان مجموع صفات العالم كماله اعلاه
 واسفله يعلم تقابل الشخصيتين ويعلم مرتبة الاجناس فيه
 والانواع الكلية واي شئ من العالم هو فيه معنى وفيما خرج
 عنه صون وبالعكس مدالى غير ذلك كما اضرمت عزاء يراد
 لاني لم اقصدا الحصر انما الغرض التنبيه على بعض ما
 يشتهر عليه المرتبة الانسانية مما هو مودع في غيب
 الانسان نوعا ويتحقق بها الواحد بعد الواحد من
 شاء الله كما ينكل عبادة ثم نقول فاذا عرف الانسان
 ما يمكنه معرفته مما ذكره وشهد ما قدر له شهوده
 منه يعرف مضاماة حقيقته للحقيقة التي ظهر بها وقيها
 ومنها هذه الحقائق كالا وصوره ويعرف صون الارتباط الصل
 الاصل بين جميع ذلك ويعلم جميع اولية المراتب في العالم
 صون ومعنى اوقله وجوده ورتبته وروحا وجسما
 واولية المرتبة بالا بحجابه وان العالم وكله الاخرية فيهما
 ثم يعلم تقابل الشخصيتين في معرفة اخرى ليست كالا ولي ولا ذوق
 كذا وانها اذا استشهد وعلم انه محله تاثيرات صفات العالم يعلم النور

بين تلك الآثار ويعلم كل امر يريد عليه من أي حضرة ومرتبة
وردا ذاتااته من مرتبة خاصة واد ذاتااته الامرو حضرة
الامر والوجود بالخصبة هذا وان كانت حكمك دائم التبرار
والشمول في كل حضرة وموطن وخصبة ومرتبة لكن المراد
بعين الجمعية هنا ما يكون الاغلبية فيه راجعة الى حكم مرتبة
ومقام معين وعليه ان يعرف ايضا اختله فقبوله لما يرد
عليه وراتبه من حضرة واحدة ومن حضرة الجماعة وبسببها
ويعرف الفرق بين الاختلاف الذي سببه الاستعداد الكل
والذي يوجب الاستعدادات الجزئية التي من احكام الاستعداد
الكل وتفاضيل نسبة المتلبته باله صوار الوجودية و
كذلك يعرف حكم الاستعدادين في كل شئ اضعف واستداليه
الاشد والامر والوارد كان ما كان والاختلاف في الواقع
ايضا في ذلك ويعلم اختله في آثار كل حقيقة ووصف
بالتاثير من حيث الكمال والزمان والموطن والمرتبة ويجوز ذلك
واندر فوق الاضعف من كل ذلك تحت الاقوى في وقد يوت
وسلطانة والسلطنة الشرعية والبطيمنة ومدتها ومن
اي وجه ينسب التغير والتجدد الى ذلك وببرائة ووصف

بالادام ويعرف ايضا نسبة وقتها من ارباب السلطنة المد
ويعرف الوقت والحال الذين يتخرج فيها حالة الحجاب على الحاك
الشهودي والاطلاع ومتى يكون الحجاب موجبا للحرم ومزيد السوء
من الموهل للكل ومتى لا يكون هذا الى غير ذلك من الاسئلة
التي يطول ذكر مقاماتها واصولها اجالا في النظم بالتفصيل
فتي علم الانسان ذلك بذوق صحيح وكشفه شرح وتحقيق
ما اقتضاه استعداد الاستعداد الذي اهدله ويستمر له
تحصيله بوجه كلي او تفصيلي موقت لا يستحالة غير ذلك
ثم غلب عليه الحضور في احواله كلها او اكثرها سيما وايها
واواخرها على الوجه الذي سلف ذكره في ستر الحضور
فصار مرعا للخواطر الاول والكل اولها ضرر واخره
اول عار فاحكامها عاملا بمقتضاها بميزان صحيح
موفيا لكل ذي حق حقه موصلا بالميزان الالهي منسجما
العدل والسمية المقدر والمقسط قسطه كان انسانا كما
بنفسه بصيرا فان ازداد معرفته تفصيلية واستيعابا
بالاسماء الالهية كلها والصفات وتحقق بها ففعله وانفعالا
بمبشر لا تجبه نشارة ولا موطن ولا تجد عليه مرتبة ولا يقيد حاله
ولا مقام

ولا مقام

ولا غير ما صار حينئذ مرتقيا في درجات الكليية فاذا انتهى
 به الامر الى التمكن من تكليد فريضة واتخذت ارادة بالارادة
 الاصلية التي عليها مدار حال الصون الكلية الوجودية الظاهرة
 ومعناها القايم بها بحيث ان لا يقع في الوجود الا ما يريد
 عقله وان كبره بعضه ذلك طبعها او شرعا وتقتضيه
 مقام معرفته كان السيد اشرف الافضل والامام الاعظم
 الاتم الاكل والواصلون الى هذه الرتبة المكيية هم المنتفعون
 بانسانيتهم ونشأتهم الانتفاع التام المحمود واما سائر
 فبحسب قرب نسبتهم وبعدهم جعلنا له من النقص
 عليهم بالكمال الالهي والانساني معناه كما يعاينه صورة
 وحققنا هذا الكمال السني والقيام العلي آيين هذا
 ستر فتح به على مجمل في جناب الزكوان سنة ثلثين
 ستاة اواصدى وثلاث وعرفت منه يومئذ وقال كليات
 ومجملته مع نبذ من التفصيل وايرادى له الان موبصاة
 وقتي وسافر في التنبيه على ما تضمنته هذا الخاتم و
 المسئلة الكلية ما تحققت واطلعت عليه بحمد الله بفضل
 نبذ اولوايع جليلة ايضا ينتفع بها من يعرف ما ضمن هذا

المكتوب من الحقايق وحفيات الاسرار ونفايس العلوم وكل
 ما سبق ذكره كالمقدمات والبادي لنسج مد المتفكر وتفصيل
 هذا الجمل من حيث ان الانسان هو العلة الغائية المقصودة
 من الكون وفتح تحصيله واستجلاء الانسان لهذا الامر في ذاته
 على التعيين دون مزج تفصيله والله المسئول ان يمن بالتمام
 والتكليف لما يجايه من الانعام ومنه ان اول تيسير العسير
 المكمل كالمراضان يجوز به معروف والشرح لهذه الموارد
 بلسان الوقت والكار والمربيه قولي ما حقيقة
اعلم ان حقيقة الانسان وحقيقة كل موضوع عبارة عن
نسبة متميزة في علم الحق من حيث ان علمه عين ذاته فهو عينه
في باطن الحق سبحانه ازل وتشخص معنونه له بكل مرتبة الرتبة
ذات ونسب سببا من حيث الاطاعة المختصة بالعلم الكافي
والوجه الشامل المحقق ومن حيث كمال العاين الانسانية
ايضا فاقوم من ذلك الارتفاع وفي المراتب الاصلية
التي هي امهات الحضرات كالام المديرة واهم الكتاب كقولنا
كان مسين ومنفونا بالناسبات والالتلاف المعنوية والروحا
والشئون الذاتية وما وقع من ذلك في صفة الكمال الظاهر لتفاضل

ورقابها وان اتضاف اليها هذة التنوع ادراكه للاصدية التي
 ترجع اليها احكام تلك الكثرة النسبية ويريها منبعها لتلك
 الاحكام ومحتد اللوجع المنسوبة الي المرتبة والمقام
 احدية ام كثره كانت في يعلم ان قد تم له الادراك لتلك
 المرتبة مثلا او المقام كيف قلت ومراتب الاستجلاء
 المشار اليه في سركه كيميائية من حضرة الجمع والوجود الى العرش الكرمي
 الى السموات الى العناصر الى المولدات الثلاثة الى حين تلك
 النقطه ووقوعها في الرحم هكذا على الترتيب المعلوم في تكوين
 الانسان ظاهرا عند العلماء به وهذا سر جليل يحتاج الى مزيد
 بسط وتفصيل بطول ولكن اذكر منه هنا ما ينبغي
 الحق ذكره من بعض ما علمته واخلفت عليه فاقول
 اعلم ان لسان من حين قبوله لا اول صورة وجودية
 صيلا صيلا ولا حين بل حال مفارقة بالنسبة والاضافة
 مرتبة نعينه بالحضرة العلمية الالهية والتنقل المخبون
 المخبج له من الوجه العلمي الى الوجه العيني تقلبات
 في صور الموجودات طوراً بعد طور وانقالات من صورة
 الى صورة وهذه التنقلات والتقلبات هي عروج الانسان

وسلوكة من حضرة الغيب الالهي والامكان والمقام العلمي
 الالهي في تحصيل الكمال الذي اقبل له واقتضته مرتبة
 عينه الثابتة باستعداد الكمال والموجوده التي كل ان كثره
 العلمية الوجودية الغيبية غير متعينة لا تقينها
 بل عند الحق لا مطلقا ايضا لكن المرتبة العلمية فقط ناو
 تعين كل شئ هو من حال تعلق الارادة الالهية بنسبة
 التوضيح الامري اليه للابا الذي هو عبارة عن ظهور التعيين
 العلمي بالقدرة صون ظاهرا لنفسه وهو انصباغ الامر
 الالهي الوجودي بالتعريف العلمي الارادي من حيث المراد
 ونسبة صبغاً نورياً ثانياً بالتعلق حاصله بالاقبال وقد
 سبق التبيين عليه ثم نقول فيظهر الشئ المراد
 ووجهه في المرتبة العلمية اللوحية ثم لا يزال ينزل حازرا بكل
 حضرة ومكتسبها وصفها ومنصبها حكمها مع ما هو عليه
 من الصفات الذاتية الغيبية العينية واكاملته بالوجود
 الا ذلك بمكة منحدرا من حيث الشرف يرتق من حيث الكمال
 حتى تعين صورة ما قد تم في الرحم على السخو ويتميز بالكلية
 ولا يزال الشك كدائم التنقل في الاحوال بل ان يتكامل نشأة

ويتم استوائه ثم يعود عروجه بالانطلاق عن احكام
 الاصباغ الوجودية للتركيب المعنوي الثاني الذي يكون
 للعارفين في سيرهم قبل الفتح وهو معراج الكابر ابد الله
 ليس لك امد الفتح ويسمى معراج التحليل من اجل انه
 يسير نحو العالم العلوي فلا يمر من حيث مغارفة الارض
 باستطقتن ولا حفرة ولا فلك الا ويترك عند الجوه
 المناسب الذي اخذه حال مجيئه الاول فعلم قوله ان الله
يامرکم ان تؤدوا الامانات الی اهلها وهذا الترك عبارة
 عن اعراض روجه عن ذلك الجوه والتفتش بتدبيره
 وضعف حكم المناسبة التي كانت بينه وبين ذلك الشيء
 بغلبة حكم الارتباط الغائي الذي بينه وبين الحق من حيث
 ما يعرض اليه ويقبل اذ ذاك توجه قلبه اليه فاذا وصل
 الى الحضرة الالهية الذاتية دون قطع مسافة كجيشية
 المذكورة والطريق المشار اليه لا يسبق معه الا المسترالات
 خاصة الحاصل والثابت له ان اول التوجه الالهية هو اذا
 انتهى حكم هذا المعراج فيه وبلغ الغاية التي قدر له الوصول
 اليها واهل لنيلها بحسب هذه السيرة والمعراج من روجه

المراد من الالهية
 الكلية

المذكور وانشاء الحق رجوعه الى عالم الشهادة لتكميل غيره او
 نفسه او لامر من معاد يتركب بعد الفتح تكميلا معنويا
 يناسب تخليقه ثم ينحل جملته تركيبه بالموت المعلوم
 حتى تنشأ النشأة الاخروية فالكمال ينتهي كما مل نشأة
 في اول يوم او ساعة من سنة احدس واربعين سنة اخرى
 او سنة اربعين وقد ينتهي قبل ذلك على درجة هي كما ينبغي
 بمعنى انه ينتهي الى امر هو كالنشأة او نشأت اخذ
 غير نشأة على ما ذكره بالنسبة الى من دونها كما كان نشأة
 واستواءه في راس اربعين او احدى والاربعين كما ذكر
 وسين على انواع فمنه سير روحاني آية صورة فلكية وهو
 شاكو من درجاني الامر الوارد من حضرة غيب الذات بلا
 الحضرة العانية بلا مقام القلم الاعلى الى النوع الى مرتبة
 الطبيعة من حيث ظهور حكمه ان الاجسام عند بعض اهل الذوق
 فيحصل بعالم المثال الذي يتعين فيه مظاهر الارواح وهو
 العالم المتوسط مرتبة بين عالم الارواح وعالم الاجسام
 المحسوسة وقد سبق التنبيه عليه عند ذكر المراتب الكلية
 الوجودية واول العالم المعاني ثم عالم الارواح ثم عالم المثال

المذكور ثم عالم الحسن الظاهر وفي الانسان تجتمع هذه الاربعة
 المذكورة هم عالم الجسم فاعلم ذلك ثم ينزل الى الهيولى
 الكلت الى مرتبة الجسم الكلي الذي تعين فيه العرش المحيط
 والانسان يكون مولودا عن النكاح الاول والثاني وقد مر
 حدِيثهما ثم يندرج في الامر الالهي اندماج الجزؤين الكلي
 من العرش الى الكرسي ثم يسري في السموات كلها ومكث
 اندراجا وصحيفة الامر النازل في السموات العلى وارتباط
 بمراتبها بحسب مرتبة اوليته الوجودية والمرتبة المتعينة
 له ان علم الحق بين المراتب التي منها اخذت الارادة
 اخذت جميع اياته اذ ذلك على عينه فحينئذ وانظرت
 بالقدرة ارتباطه بحكم ما يناسبه ويستدعيه من الاسماء
 ثم يسري في العناصر كسراية تناسب العناصر ثم يدخل عالم
 المولات فاذا اتصل بعالم المولات ان كان من الكمال
 فانه يكون احدى السير بمعنى انه اول نبات ظهر مثله
 سلم ذلك النبات من العوارض المنفردة لصورته
 حتى ينشأ نشوؤه ويتم غنوه في مرتبته بل ينظر غالباً
 في الكليات من النبات الموجود في الموضوع المناسب

لروحانية ومقامه اول الموضوع الذي هو ممكن ابوي فيقتضف
 الحق له نشأة فياخذ ذلك النبات مثلاً فيوصله الى الابوين
 او صفا او باضه الابوان ابتداء فيستأ ولان صورة ذلك
 النبات في الوقت المناسب لمرتبته ومرتبة الامر الذي
 جاء مدراجا فيه بموجب حكم الالهي الذي هو في العالم التي مرتبها
 حال المردود ثم يستحيل ذلك النبات عند كيلوسا ثم دماً
 ثم منياً متصلاً بحسد الابوين اتصال ارتقاء من الرتبة النباتية
 والجمادية الى الرتبة الحيوانية حتى يتعبر وينتقل صفة
 صورته من الصلب الى اللحم وذلك اول التعيين الجمعي الظاهر
 منه واول ظهور حكم الاسم الجامع فيه بطريق الاغلبية ومنه
 سرعة انتقاله من المرتبة النباتية الى الحيوانية تلمح
 سرعة انتقاله من المرتبة المعدنية الى النباتية والمراتب
 مرتبطة بعضها ببعض لا حيز بينها الا برزخ معقولة
 والتشبيه على هذا من الكتاب العزيز قوله ثم فسقر
 ومستودع الاية فيبدأ الاستعداد للحجم لان انتشاق في
 الرحم الذي هو ميدان وما قبل ذلك فليختص بمقام
 الاستعداد وقار الله ان نحو ما ذكرنا ونقر في الدرر الكامنة

من ثم ينتشر في الرحم وينتقل على الوجه المعلوم

المذكور في علم الرسوم الى ان يبرز في عالم الشهادة ويترك في
صن يبلغ درجة الكمال على نحو ما ذكر فان عاقبة الأقدار
فانه عند دخوله عالم النبات تعرف له اوقات فيفسد
قبل التمام والنسب وله فينفسد منه ثم يعود اليه في زمان
اخر قريب او بعيد وقد يكون الافة المغيبة با اتصاله
بنبات سردي بعيد عن الاعتدال لا يتاقي لحيوان تشا وله
اصلا وان كان فيفسد ذكر الحيوان فينفسد ايضا بهذا
الطريق وقد نظرا عليه الافة بعد اتصاله بعالم النبات
بان يتنا وله حيوان ويفسد ذكر الحيوان قبل ان يتنا وله
انسان او يعوق عن انتقاله عن ذكر الحيوان الى الطور الانساني
عائق او يموت الانسان المتنا وله قبل ان يتبعين له فيه
مادة فيتخلل في يخرج ثم يعود الى المرتبة الحيوانية هكذا
مرة ثانية او مرارا كثيرة وعقدار ما يكثر ولوجه وخروج
ويكثر تصادفه للفوس بالخواص المودة عت في المراتب
التي يمر عليها والمواد التي ينلبس بها بالفساد والتكرار
يكثيب الكيفيات المصنوية المودعة فيما ذكرنا

انها انما هي

وهذا
النبات

فان كان الغالب من الجملة حكم المجرى منها والمناسب المنتج بها
ولكن بعد كلفه ونجاسة وان كانت الاغلبية في الحكم
لغير المجرى والمناسب تلك علمه وتذكر لمراتب وجوده
وتنقله تهل مراتبها حتى عليه ذلك بالكلية وبمقدار ما
يقول التكرار والتبقيات المخالفة يسرع اليه التذكر
ويستهلر عليه الفتح والطريق والستر الا ان الممكن عنه
يقدم الصدق وبالصيانة الازلية وببرزة النجاس ونحو ذلك
كاستيق التنبيه عليه هو الاصل في ذلك فحتى لم ينصغ
بالحكام المراتب انصبغا بوجوب خفاء السر الا حد
في حكم البرزة المذكورة كانت الغلبة للستر الا صدي
والبرزة المنقبة عليها وال ذلك الاشارة بقوله والله
غالب على امره ومن حجبت تصباغ احكام المراتب والحضرة
ذلك السر الا ان المذكور وحده كان الاثر لا غلبتها
كما جال لتبدا قد علمت ان الانسان مركب من اجزاء
شئ مختلفة وحقائق وقوس مؤلفة وفضل ما فيه
الستر الا ان وتجل الوجه الحامش ونشأن التجلبات
كما عرفت انها تكون وتظهر بحسب السجالات

اي التجلبات

يقع فيها التجان والوقت والحال والموطن ونحو ذلك فلا يكون
 ما ذكرنا حكم في الامر والوجود الحق واحد والعلم
 لا يغير لما علمت ان علم الحق من وجود عين ذاته والمفهوم
 بالنسبة الارادية ليس غير مطلق الوجود الذي لا
 يتجسي ولا يتعوض وانما ظهر متعينا ومختصا
 بحكم العين الثابتة وفي مرتبتها حتى لم يظهر عليه غلبة
 الاحكام العينية ولم ينصغ باحكام مرتبة المظهر
 صبغا كحتم سبب صادية الوجود وحكمه للخصم
 من حيث اطلاقه كما مر في ما سبق بانه بقى حكم العلم
 الالهي الازلي على اصله لم يتجدد له وصف غير احفانته
 التي هي المظهر وتعيينه بحسبها هذا هو البقاء على الحال
 الاصل الالهي والمظهر الذي يختص بهذا الامر له درجة
 التقريب التام والعبودية المحققة حيث لم يظهر من
 عينه في الصفات والتجليات الالهية حكم يوم تغيير
 او بظهور ومحدث فيها امر لم يكن ثابتا لها ازل ولا بمقدار
 ما بقله احكام العين في الصفات الالهية والتجليات
 التي هي محال لها ولو بالنسبة الى مدرج الامر في المجال

مظهر

يتحقق العبودية ويصح التقرب لتلك العين وبالعكس ما
 ذكرنا تظهر الربوبية العرضية المستلزمة لتغير المنطبع
 في مراة العبد بسبب المجال لا مطلقا بل من حيث هو مدرج
 في ذلك المجال مع بقائه على حاله الازلي فانهم هذا تعرف سر
 المجال والمجال وحكم كل منها وصفة من حيث الذات
 من حيث الحال العارض وتعرف ايضا سر العبودية
 والربوبية الذاتية والعرضية في الطرفين ومنه السرار
 تحرم كشمز لا يفوز بمعرفة الا عبدا الاختصاص بالله
 اسماء الله تعالى وهذا العلم المنبث على سر من المظهر الذي شأنه
 ما ذكرنا خواص عزيزة منها معرفة ما به في حال افتراق اجزاء
 جسده امور ثابتة به كثره وتقريبه وتمكنه ايضا
 من تدبير اجزائه الجسدية قبل اجتماعها وقبل تغير الردح
 بهذا المزاج وبمصلحة على ما هو مدح المحققين فان
 قلت كيف يتصف بالعلم من لم يتعين بعد فنقول
 اعلم ان ارواح الكل وان كسبت جزئية بالاعتبار
 العام المشترك فان منها ما هو كلي الوصف والذات فينتصف
 بالعلم وغيره قبل تعيينه بهذا المزاج العنصري بنفس

كشمز
سهر رجم

يقين

تعين الروح الاولي الاصل وفي مرتبة النفس الكلية فيكون نفس
تعين الروح الاولي مظهره القدسي تعين له فيشارك
الروح الاولي في معرفة ملكا الله كما ان بعرفه من علومه
على مقدار شدة دايرة مرتبته التي يظهر بتحقيقه بان آخر
امر ثم يتعين موافق كل مرتبة وعالم يمر عليها الى حين
اتصاله بهذه النشأة العنصرية تعينا بقتضيه حكم
الروح الاصل في ذلك العالم وتلك المرتبة فيعلم حاله
ما يعلم الروح الاولي بمشاه الله تعالى على ما سبق التنبية
عليه فافهم هذا فانه من اجز الاسرار ومشي كشفته عزت
سرفوله وتم كنت نبيا وادم بين الماء والطين وسر
قول ذم النون وقد سئل عن ميثاق مقام الست
سئل تذكر فقال كانه الان في اذني وقول السيد الاخر
من المحققين وقد سئل عن هذا السر فقال استقر
لعهد الست منذ الميثاق بالامس كان ويشار الى
معرفة حضرات اخرون ومواثيق قبل الست ورايت
من يستحق قبل مواثيق الست ستة مواثيق اخرى
مباشرة فذكرت ذلك لشيخنا ربه فقال ان قصد القائل

سؤال الشيخ

باحضرات الست التي عرفها قبل ميثاق الست الكليات فنسأله
اما ان اراد جملة الحضرات الميثاقية التي قبل الست فهي اكثر
من هذا فنبه بهذا وغيره في ذلك المجلس وسواء ان يستحق
قبل الست مواثيق جمته ويستثبت الحال فيها فاعلم
ذلك تلج الاسرلة الانسانية الكالية الالهية ان شاء الله
ثم اعلم ان الروح الاولي انما يكتب بوساطة التعلق
بالبدن هي ايات واظلا قاتا بنة باقية مع بعد مفارقة
البدن العنصري وان لم يخلع عن مظهر ونشأة يناسب العالم
الذي يظهر فيه على ما هو من هبة المحققين خلافا لبدل النظر
من مشايخ الفلاسفة فكذا الحقيقة العلمية الالهية المسماة
في بعض المواضع من هذا الكتاب وغيره من هذا الفن بالسر
الاهلي ايضا واذا اعتبر من صفة التعيين الالهي والتوجه
الامرئي صادرا من حقيقة الجمع فانه يتكليف كما قلنا في كل مرتبة
بحسب ما يقتضيه حقيقة تلك المرتبة وينبغي ان كل ذلك حكم
الامر الثابت الاصل الموحى به في ذلك الفكر طال الاجاد وكسب
الحكم المتعينة بالنسبة الى ذلك الوقت الخاص والحال فاذا دخل
هذا العالم وصل ملكته بما يوصف كل ما مر عليهم وحكمه

كان من حيث هو في مرتبة اوليته هيولان الوصف لا يتغير
 بصفة ولا يكمل عليه صبغة مرتبة وهكذا الخال من وجه شبه
 الحال الكلي الذي ينتم اليه الانسان الكامل في منتهى امره
 وكماله على ما استلزمه في هذه السورة في هذا المكتوب ان
 شاء الله ومنه كشف له من هذا المستر عن سر الفطرة
 الالهية وسير تحريم بعض الاغذية وتحليل غيرها وابت
 للمولدات الثلاث ضوابط ولسرار ان بدن المتقدي لنفسه
 بحسب ما اراد في خالقه وهذا السان بجمل محتاج الى مزيد
 بسط لا يحتمله هذا المختصر وقد بينهنا في تفسيرنا في
 شرح الكرم الرب على كل ثبات لبر له مقام الغذاء والمغذية
 بالغذاء المعنوي والروح والجسم المركب والبسيط واختلف
 مراتبهم ومراتب الاغذية مستوفى مختصرا فمن وقف عليه
 وازمه فهم ما لشرنا اليه هنا ان شاء الله تعالى ثم نقول
 واذا انصبغ المستر الالهى باحكام ما يمتد عليه المراتب
 كما قلنا ينقسم من وجه ثلثة اقسام قسم يكون نسبة الكيفيات
 والملا بس اليه نسبة الصفات العرضية الى الموصوف
 بها وذلك لشره مرتبة اوليته في حرفة الحق وقوته

بقية تصديقه

المعبر عن العنايه ونحوها فان تهيا له بموجب العنايه
 المذكورين مع ذلك تناسب احوال ما يمتد عليه وتناول
 احكام الحضرة الروحانية ايضا والمقامات الفلكية
 بحيث يكون توجهات الارواح والقدوس السابعة الى ذلك
 المستر توجهها معتدلا بما سببا مما ينسج على الاضطرار والتفريط
 فانما الشخص الذي يكون صورة ذلك السر ومظهره المحذور
 السالكين ومن لا يجوز الى كثير من الاعمال والرياضات الشاقة
 كالبنى وم وعمل ريف ونسب شاء الله تعالى العشر والاولياء
 وقسم ثان يكون نسبة هذه الكيفيات الكسبية عليها الى صاحبها
 نسبة الاعراض الثابتة والصفات الذاتية لقلبة الكرم الرب
 على ذلك الامر حين الشرايين ويكون لمرتبة اوليته في حرفة
 الحق شرف باذنه وسلطان قوين وفي الاحوال والاحكام
 المذكورين تناسب ما فان هذا القسم اذا ساعد بالوقت
 الالهى واكتم التقديرين ربما صار صاحبها الكل ايضا والى
 فمن المتوسطين لكن بعد جهد كثير ورياضات متعبية
 ان شاء الله تعالى ونسب ثالث ما يمتد على احكام الملا بس والكيفيات
 ويكون في مبداء تعين مرتبته في حرفة الحق غير منضبط

حكم العناية بالتفسير المذكور آنفا وفيها بعد عند ذكر سرغامة
 كل موضع ومنها فان تلقيه والصبغة بالحكام ما
 يمر عليه من الحضرة ان يكون تلقيا غير تام وورود
 تلك الاحكام عليه ايضا من الارواح والافلاك ورودا غير
 مناسب والوقت لا يساعد على السلوك ويضعف
 غير ان النظر من تلك الصفات الحاجية والعوارض
 التي لا توافق فيض الشخص المحجوبين والاشقياء
 الخارجين عن دائرة اهل العناية واذا بلغ أشده أخذ
 من القسمين الاولين واستوى الواحد من اهل اعاد عروجه
 بالانسلاخ في معراج التحليل لا استنباط التركيب الثاني
 الحاصل للعارفين هنا بعد الفتح ومتى تجاوز الانسان
 هذه الحالة الاولى انتقل من احد العوجين الذي كان ظاهر
 موها باخطا وانسفال بالنسبة الى المثلث من راسه تقدم
 الالعرج الاضالمذكور فينتشي بنفسه برب نشادات
 اخرا وليها من الكلمات نشاء البرزخ ثم تعقبها نشادات
 حشرية وجنانية ابدية وكله نشاء برزخ الاربعه
 بزوجه نتيجة عن الذي قبله واليه الاشارة بقوله تعالى

لتركن طبعا عن طبق اي حالا متولدا من حال قبله وقول كل
 نشاء من وجه من اجل ان في مجموع النشادات امر ثابتا
 لا يتغير هو مورد هذه التبدلات وهو حقيقة الانسان
 ومادة نشاءه وخيرتها ومظهر الوجود الحق الثابت
 والسير الاخير المشار اليه وحال الخلق في سيرهم وعروجهم
 تارة بالنشادات التي يتطورون فيها وتارة في النشادات
 باحصل لهم حال ارتبابهم بل هو موها ومكتسبا على اقسام
 منهم من قطع به دون اتمام الدارين الوجودية المنبئة عليها
 لتصور استعداده وهو المقول فيه ثم رده على سافلين
 لانه سائر نصف الدائرة او بعضها نحو القسم الاول المسمى
 الدائرة المذكورة وهو من راجح غير ممنون لا تضار اخيرا
 عروجه المعنوي الموصوم بالخطا ظاهرا بالعدوج والتحليل
 التال لتركيب النشاة الثانية من هذه الدار وفيها ايضا فاقات
 النشاة البرزخية كالوحنانية سواء عرفت الشخص المشي
 لتلك النشاة باحواله صون الامرا ولم يعرف والعارف
 المحقق المشاهد اذ رزق الخضور التام الصحيح كانت
 صياغيا بالمواظرة التي ينتقل اليها ويتطور فيها عارفا باحكامها

نتيجة احوال التوجه به

وبما يشي الحق له وببني العوالم من التشابه والمرتبطة بنفسه
 بالبدن ارتباطا يتعرق بسببه عن الوصول الى الكمال الذي
 يستعد له الانسان كونه انسانا ولم يحصله بوجه او
 كسب فيما يمكن التكتسب فيه من العلم والفضل بل هو
 انتقاله وسير فيه فقدر له المرور عليه من الموانع ويكتسبه
 باله سوال والصفات بحسب ما ادركه الله تعالى تلك الموانع
 والعوالم من الخفوات وبحسب ضوأت من نشأة واثارها
 فيه وسوى كانه كذا يعلم فيما اذا يتقلب ولا ما يؤول اليه
 امره ويكون كل له المختص به في هذا الموطر الدنيا ريت
 ما انتهى اليه في اخر نفسه عند الموطر وسنلوح ببعض
 فيما بعد ان شاء الله تعالى فانه مراد ايرة والسير دورية
 فمن قدر له انما تم له السلوك وكله وابتداء يشي بيظه
 دور الالهية اخرى مبداء في حيز روية الاشياء بالهية
 ومعرفة بالوجود الواحد الحق بعد الشهود وهذا
 اول درجات الولاية واقول مقام المعرفة الثابتة بتقاليد
 النسختين واصحاب السلوك على طبقات بحسب سيرهم و
 مقاماتهم وعناية الحق بهم فيما يتقلب فيه اذ لكل مرتبة

اوله ووسطه واخره وكل ما ذكره اهدى واضر المقامات
 يتصل باول مقام الكمال المقصود سنا ايضا احكامه
 واثامه واربابه واهل الدرجة الاولى من مقام الكمال من
 كان الحق كسفة وبصر كما ورد عن النبي عم ووسطه
 من كان الحق يسمع به ويصبر به وينطق واليه الاشارة
 بقوله ان الله قال على لسان عبده سمع الله لمن حمده واخر
 درجات الكمال المتعينة والممكنة الذكر بالتنبيه التمحضر
 والتشكيك بمرآة الاعتدالي الوسطي والحدود
 عن حكم التعينات والتنبيه عليها باله اشارات الالهية
 فليسان التمحضر قوله ان الذين يبايعوننا يبايعون
 الله يدانه فوق ايديهم وهذه يد الله وهذه يد عثمان
 ولسانه الجمع المقدس عن الميل عن الوسط المقترض
 غلبة احكام الخلقية والحقنة قوله تعا وما رميت
 اذ رميت ولكن الله رمى ثم نقول فان عم
 حكم شهود العارف الوالي المشار اليه جميع المقامات والاطوار
 التي مر عليها اولان الرتبة الامرية والحال الجاني و
 سري حكم علي وشهوده في سائر المراتب الوجودية علوا

والذين حصل لهم قسط ما من الكمال ولكن لم يتم لهم الامر بعد
 وفي البين كما سبق التنبيه عليه درجات متفاوتة
 يعرف الكمال كما هو واذا كان اصحابها متى عرف حالهم
 ونسبتهم يتردد بين الفلكين الالهيين والانسانى بالصحة
 الشمسية والعمرية ومعرفة الكسوف الربانيين الحقيقتين
 بهما والتحقيق بالستر الجامع بينهما وبين ملكوتها من
 لطايف سرها ما ذكرنا وانه معرفة لم كان دور القمر
 صغير الذي هو عند المحققين سماء الاجسام والصور
 ونظير منها الفلك البدني والاكستوائية وما فوقه اكبر حتى
 الى الثامن فيقطع القمر فلكه في ثمانية وعشرين يوما
 ويقطع الكواكب من الثوابت فلكه في ثمانية وعشرين يوما
 سنة وكسره على راس متناهي من اهل الرصد وهو صريح كسفا
 فاذا دال القمر على الثمانية والعشرين من السنين المحسوس
 بالدقائق والاسرار فيمقدلر زيادة سير الثوابت
 على الثمانية والعشرين الف سنة بمقتضى النسبة والميزان
 الكنديين بهما لكن لا يعلم كغيب ذلك الاله ونسبته
 عباد فانهم وفيه اي في الثامن منهم الكبر بل صور البطل

الذين اجابوا

وسفلا والمقامات الاسماوية العينية بعد الانتظام في سلك
 الكمال كان المتحققين بالترتبة الكالبية وان لم يكمل الدائرة
 ولم يستوف السير وانقطع في بعضها كان حفظ الكمال
 المذكور بمقدار نسبة ما قطع الى نسبتها تام ما يقع عليه
 منها فالدائرة الاولى دائرية التامة من حصة الكمال
 الانسان بسرا على كل شئ خلقه والثانية من حيث
 شهوده وروية الاشياء باسمه وعمل كغيب التنبيه
 عليه وعمل درجاته وهي المعنى الثانية مرتبة الكمال الالهى
 في الطور الانسانى المشار اليها وسرت ذاتة وحكم مرتبة
 في سائر المراتب والاسماء والمواظن والفتايات والاحوال
 وكان مع الحق صب ما كان كالمبنونة ربه معه دون
 هيث مفيد ولا مع حصل له الكمال الانسانى في طور حرفة
 الالوهة وهذا السرت تامة بحكم كسوف الالفرد كامل
 مستوف شروء الكمال وان لم يتعين له ثم يربيع الى اتمام
 ما قصد ايضا فنقول والسير الناقص ما
 ذكرنا فان نقص اذ قيل استيفاء السير في الدائرة الاولى
 وكالات اهل الانسانا كحيوان ونقص ثانياً ويختص بالمتوكلين

بحر شفا

كما ان في النشأة تكون فوقة وهو التاسع ينتهي حكم الدوام في
نشأة واحدة ويظهر سرعة السرعة مع عظم الفلك واحاطة
كذلك سرعة قبول التكيف والتغير والكون حاصل في اهل
الجنة بحسب حكم الحركة العرشية ومن هنا يرى ان الانسان
الشهود ما بينه خارج عالم الاجسام ومعرفة وما يقبل
التنوع منه والتغير حالة التنقل والتطور في العوالم
والاصوال والنشآت وما لا يقبل التنوع منه والتغير
والثبات فاعرف ما سمعت وما اخرج لك في هذه
الكلمات ولا تحسب علة خارجية عما قصد ايضا
فليس الامر كما ذكر لك هو بناء عظيم وسر جليل
يحمل بطول تفصيله ويعسر افهامه وتوصيله
الا لمن كملت عين بصيرة بعد الاتحاد بالبحر بنور
البنية واليقين وانظم في سلك المتكئين في عباد
الله المحققين الحمد لله رب العالمين قوي من اوجده
او وجد الحق من صفة تحمل باطنه لظاهره نحو
تعيينات شؤون ذات الظاهر بوجود الواحد اصلا
المتكثر من حيث تعدد الشؤون المتكثرة وكل ذلك يدعى

الحكمة

الحكمة الارادية وحكم النسبة الجامعة الاصلية وقد سبق
التنبيه على جميع ذلك ليس وجيد وجد للتحقق بالكمال
المترقب على الظهور والستران المنضج الانصاع كل فرد
من افراد مجموع الامم بحكم الجمع وصورته ووصفه
بوساطة بعضها بعضا وارتباط النسب بالحكم ظاهرا
ايضا على نحو ما كانت عليه باطنا ليحصل الكمال ويظهر
الجمع بين الغيب والشهاني وما اشتمل عليه فيتم
الاعتبارات العلية ونظير الاحوال والكنيات
الوجودية ظهورا تميزا فعلياً شهوديا وانفعالاً مشهداً
ومداسر مطلق الاجاد وحكم الجمعية الكبرى التي عرفها
وعرف ما ذكرنا هنا من سرها عرف نسبة جمعيتها
من تلك الجمعية الالهية المشار اليها وعرف ان الحكم والحكم
في كسبه وجوهه ودايرة مرتبته واجزاء ما يقبل
التجزئة والنسبة هو على نحو ما هو الامر فانهم وانظر في ذلك
من اصد الامور وما حصرت منه سلك الكمال او البعض يعرف
قد ذكر وتستشرف على غايتك وطورك وتعرف سر
الاجاد وحكمه ومنتهاه وعلته وسببه ما غاياتنا في بيان

غاية كذا احد جز الوجه الكلي المرتبى والعمل المتعدي الحكم هو
ما ينتمى اليه من الكلمات المتحصلة بهذه النشأة العنصرية
وفيها واقامة صيغ التفصيل والعلم دون العمل الممتد
بالتعدي فلا غاية ولا استقرار فوط ذهابه هل
الما صدر وتيقن منه او مثله ان صحت الكلتية الى ما
صدر وتيقن منه من صيغ الكرتية والى مثله من حيث
المرتبة والوجود معا باعتبار حكم المجموع فان الامردايرة
والكال دورين الحكم ومنتهى كل دايرة سواء فرضت
معنوية او محسوسة الى النقطة التي كانت منها البداية بالحركة
الحسية الباعثة على الطلب وسواء تعلق بالحركة او
روحانية مجردة او روحانية مثالية اي روحانية لكن
يفيظهر مثالي صورته جامعة لخواص هذه الحركة الثلاث
المدكوته من قبل وظاهرة فاهم ولكن يختلف الكال
والحكم والاسم في كل وقت وبحسب كل كرتية في الاول
مثلا ليس الانقطة بجماعين وفي الكال الثاني ظهر بينهما
حكم الاتصال بالوجود الساري نسي محبط ودائم ولزمت
القسمه والجهايت المفروضة فيه وعين ما لم يكن ظاهرا

قوله

من قبل وانما ظهر ما ظهر بالجمع والتركيب الذي موصون هم الجمع والشيء
الوجود المنبسط على حقايق الموجودات بالوجه المنبسط عليه
من قبل في اول الكتاب فوط ما الذي يراد منه مطلقا
من حيث الارادة الالهية الاولى الاصلية وباعتبار المرتبة الالهية
وما المراد منه من خصوصية في كل وقت اما المراد منه
مطلقا من حيث المرتبة الالهية هو الكال الثاني الذي يغير
ما موضع من هذا الكتاب بالشروط التي تلزم الكال و
الحقوق العامة والخاصة الثابتة له والواجبة عليه في كل
مقام ونشأة وموطن واما المراد منه باعتبار حكم استعداده
فهو ما ينتمى اليه امن بعد استقرار هذه الدارين فيها وتلبتها
اعني الالهين بالكال الذي يدوم عليهم تفصيل حكمه في كل ما
يتقلبون فيه واما المراد منه في كل وقت فهو ما يظهر به
وعليه من الاحوال والافعال ويصدر منه كل نحو ما يقع
وذلك حكم الكال الذي يختصه وتخصر له مرتبة الكال و
حاله بحسب نسبة من الكال الالهين الذي صار هذا الانسان
مظهر ومظهر بتعيينه اياه اذ باله عيان وخصوصية
استعدادها لتعقبات الاسماء والافالحق من حيث انقطاع نسبة

صديقه
٨٥

اسماء في وجه التعذر
حكم الاستقلال

من التسوي علم وجود او مرتبة لا اسم له ولا وصف كما سبق
التنبيه عليه فاذا ذكر قوط هل استعين به في بعض ما
ذكرنا وكلمة من حيث عينه او مرتبته او استعان هو من حيثيتها
وهذا الاستقلال حاصل لاصد الطرفين او هو من منع مطلقا
او في بعض الامور دون بعض اما ان الوجود من حيث عينه
فالاستقلال فيه الحق اذ لا وجود في الحقيقة لسواه ولا
ولا موجود عين وليس للغير الا قبول الوجود على وجه
مخصوص بحسب استعداده وكونه شرطان ظهور الوجود
به على ذلك الوجه فافهم لكن هنا ستر لا يحل كشفه وقد اوتيت
اليه من قبلنا وازيد ببيان ان شاء الله تعالى واما الاثر فللمراتب
والحقائق الغيبية ولا ينضاف اليها الحق من حيث وجوده
لما ذكرناه في اول الكتاب بل ينضاف اليه من حيث صدق جمع
هويته الغائبة عن الموارك باعتبار تعذر معرفته كنهه
والاحاطة به ومن حيث مراتب اسائه ايضا وصفاته باعتبار
عدم مغايرته له واما ارتياها الاثر بالوجود والوجود
بالاثر من حيث كل موجود فمشترك فلهذا ما ذكرته عرف
اين ظهر حكم الاستقلال واين ضل حكمه ومن ابي يتعذر

ادوية
وجبه

ومن اية لا قوط اي شئ موقوفه معنى وفيما ضج عنه
صوت وبالعكس الملائكة قوى العالم ولا تخلو عندنا عن صورة
ان لم يكن لها صوت معينة ومن في الانسان قومي نشأة ولا
صوت الكلال القوى لثقتها تعقل كالقوة المعذية والماسكة والناتية
والهاضمية والذافعة ونحوها واما بالعكس فالالوهية ورقابها
نسب معقولة والانسان صوت لجميعها وليس بها الحقائق الكونية
فهي وغيره مبثوثه في نشأة ومجموعة في نسخته وجوده والعلم
عنى مجرد وله في نسخته وجود الانسان في بعض الصوام صوت
لين وماء وغيره ما وكذا غيره من المعان المجردة وهذا البستر تفصيل
عزير ونكت غامضة يتعذر افشاؤها قوط فيكم ينحصر
اجناس العالم اجناس العالم مخمرة فيما مر ذكره في ترتيب
ايجاد الموجودات الى كمال التسلسل والدايمه ومن حيثها المقولات
العشر لكن على نحو ما يتعين حكمها في الحصة الالهية لا الحكم المجهود
منها وان شئت ان تعرف عدد ما حسنا ومثالا فهو من وجوه
واربعة حقيقة غيبية ومظاهر ايضا كذلك فاجمل ثمانية
وتسعون في الحقيقة المشتملة على الجملة اعنى العار الذي هو
مرض الوجود والا مكان والربوبية والمربوبية ولا يشهد

الانسان الظاهر او بعض الافراد النذرة تمام الامانة باحدة
 جمع الهوية وليس لما فوق هذه الحضرة وصف ولا اسم
 ولا تعين ولا حكم فانهم **والجواب** بما ذكر في ستر التاثير
 باعتبار تاثير الاشياء بعضها في البعض وتأثير الجملة في الانسان
 مع انها باسرها محلت فعله ونظايرها آثار مقامه اللدني فاعلم
 اني قد سلقت في ذلك اشارات يكتفي بها اللبيب ذوالكشف
 الصحيح المشارك في المشرب وساضم تلك الاشارات بما اعطاه
 ليت الكشف ويستكمل العالم المتكلم والذوق الحق
 الصريف وموان الشهود الا انتم قضى ان كل ما يسمى مرآة
 ومجلى ومظها وعينيا وغير ذلك ليس سوى تعينات صور
 احوال ذات الحق سبحانه على ما بينها من التفاوت في الحكم
 والحق من حيث باطن هويته تجلى في عين كل فرد فرد من
 احواله المتعين التي تعينت وظهرت له ولبعضها بعضا
 به من حيث نسبتها لظهور ومواقف والمجلى وان ظن
 تعدده والباطن فيما ظهر منه وان ظن توخده والاشارة
 من جملة الاحوال المشار اليها ولا يفتح نسبة في الكيفية الا لما
 يظن من كل ما ظهر ونسبة الباطن والظهور تعينات

بمدرك المدركين وبحسب احوالهم وبالمدرک الواحد ايضا اذا اختلفت
 احوال صاحبها كان من كان وكل حال يدركه المدرك بذاته بل بصفة
 او حالة متعينة منضبطة اوالة فللمدرك كسم مفعول ضرب
 من التعين والظهور لا محالة فهو من وجه مجلى ومظهر كما مر فانهم
 وما يدركه الانسان محض حقيقته دون ضمنية صفة متعلقة
 او حالة متعينة اوالة وقد يكون متعينا وقد يكون مطلقا عن
 التعين والاضباط كما ان الساطنة وصرافته وتنفيره عن جميعه
 المدرك والتأني وانما يمكن هذا النوع من الادراك للانسان
 لان احد وجهي حقيقته التي هي مرآة الحضرة الالهية والمجاهة
 كونهية هذا الحكم فيدرك بالمجاهة الصحيحة وزوال العجز الجاهل
 بينه وبين مثلثاته ما ذكر من نفسه كما سننبه عليه عن
 قريب ان شاء الله تعالى وبعد ان علمت بما فهمت ان الامر لما نظر
 فيما ظهر منه وفيه فاعلم ان كل ما يتعدد فهو تفصيل حكم
 احوال الحق فظهرت في الوجوه مع ان ما بطن من حيث وحدة
 عين الوجوه ايضا لكن دون تعيين المظهر فانهم ما ذكره واصفوا
 الى ما سبق آنفا وذا اول الكتاب تعريف الاثر وسرته
 والمؤثر والمناثر ولين تصح نسبة متى تصح نسبة ومن

ابن وجه يمكن ويزاين وجهه لا وتعرف ستر قولنا قال ان الحق
قادر بالذات فان قدره عين ذاته وستره ان القدرة عين
زايدة وستره اثبت الافعال للعباد وستره نفاك وترى حينئذ
ان عرفنا ما ذكره كحق المعرفة اصابة كل طائفة من وجه
مع رو يتكرانه فد فانها جليلة الامر ومعرفة علمته وسببه
وتعرف ايضا عذرا اصحاب الشهود الحالي النافين للمتقدم
وعذر المحجوبين المشبهين الكثرة الوجودية وتشرح ما حضر
اسمه المتكلمين المواقيت كل فرة فيها صابت في مع امتياز
عنها بنيل ما فات الجميع واقامة معاذيرهم وان تثبت الحق
البالغة تلك معرفة تقابل النسبتين اول ما يجب معرفته
وكتحضار مقدمة تفتح مغالبات فصول كثيرة ومسائل
قد سبق اكثرها وستره بتام ان شاء الله تعالى اعلم ان الكفايلة
التي تسمى بين النسبتين وجمع الانسان بين الحضرتين
الالهية والكونية وان يبرز في بينهما وكذا تكرر العلام موكلام بحمل
ما لم تعرف المراد منه الشبهة الامر عليك ونظن باية
الظنوننا وكذا تكرر باهله وبلسران وليس الامر كما يظن
بل ينبغي كذا ان تعرف ان الامكان الحسني بالبحر الكوني

وحضرة الكون ونحو ذلك الاسماء هو في الحقيقة ذلك الوجود الحق
الظاهر بنور الداعي وسبب امتداده توجهه فاق من حضرة الوجود
من حيث الصورة التي حذى عليها الانسان الكامل نحو العباد الذي
هو مرتبة والمركز الذي يتبعين به الالابن الكونية ويستقر
فيه الصورة الالادمية الجامعة وذلك بين النظائر المذكورة وبين
من امتد عنه وتعين منه وهذا الظلال الاتصاف بالظهور و
ذلك بالصيغة القديمة والحكم المصاحبة له متن امتاز عنه
بمعنى الظلمة الاتصاف بالظهور وهو المجلي لغير الهوية
المطلقة التي من حيث اطلاقها من حيث هي مستاة بالاسم
الباطن فكانت الحق مجلي لباطنه وتعدّد مدد المجلي الواحد
لتعدّد شؤون المجلي بترتيبه وتوقيت ما من جملة الاحوال
المذكورة المنضاف اليها الاثار كما هو المجلي نفسه اذا تقرر هذا
فان علم انه متى اعتبرت الالادية الوجودية في الحظرتين
المذكورتين بنسبتي الظهور والهمم الباطن قبل حق واذا
اعتبرت الكثرة فيها جمعا وفرا ديم وجوده با ايضا قبل
خلق وسوس او ظاهرا وصورا وصور وشؤون واسماء
ونحو ذلك متى لم تعتبر الكثرة وجودية بل نسبة راجعة

العين واحدة كما هو ذوق المحقق المعتدل على العارف وذوقه
قيل من اسم الحق احواله ونسبه ونحو ذلك من الاسامي
المعدية وان اعتبرت الكثرة من حيث الامراجامع لها وعتلت
متوقفة مجردة عن الصبغة الوجودية فهي الظل المتشابه
اليه المستحيل بالامكان وهو حقيقة العالم وعينه الثابتة
من لونه عالم ومتى رأيت بعين الجمع رأيت صفاتي خلق
او خلقان حتى ظاهرا به او رأيت الامر من معانها فان
هذا الاختلاف في النسبة والمرتبة الكاليتية يرجع لنسبة
الظهور والبطون بالظاهرة والمنظورة في المرتبتين
الذكرين في ذوق هذا المقام سراة الاحوال المتضادة
اللون والتعددات المقول فيها انما اعيان العالم سراة
لوجوه وقاضيات بتعدد هذه والمرتبة الانسان المتعينة
في العالم الجمع بعين حكم الحضر تميز جميعا احاطتها وهو المارة لهما
ولما يتضاد اليها وكما اشتلتنا عليه وقد سبق التنبيه
على ذلك ومن غلب على حاله من احد الطرفين والاضحية
رأى خلقا نجس كما سماه المشهور الكمال التوحيد وكله كرمه
الظاهر والباطن والظاهر اقوى حكما من الباطن وانما لانه نسبة

لمرتبة الجمع الذي لا حكم لغيره الا به وله الحكم المطلق بنفسه وتم والباطن
لمرتبة جمعية الظاهر فله الحق والظاهر يرجع بين الخلق والحق
ولما صح ان الحق لا يبطن عن نفسه لم يكن ظهوره له عن بطون
متقدم فابن البطون والظهور فيها نسبتان لمنسوب واحد
بتعيينان لمن يتجدد ظهوره واذا كان له بالانسبة الى الحق وما
نقص من الباطن اضافة الظاهر كما انه ما غاب ما ظهر فهو
راجع لما يظن وما تفرق مما اجتمع فقد استمر في دائرة
جمع الكثرة وذكر وما فني مما تعدد فقد اندرج في واحد بتقدير
وان الراكب المشتمل والى الله عاقبة الامور ولو بنا مزيدا عنى ما
اقادته الصبغة والسرمان في كل ما مر عليه اتيانا بالباطن
الوجودي وعودا بالاجابة لداعي الحق عند حصول الذي اقبل
له المدعو المجيب كان ما كان كما ورد به الامر الحق لا يكل التكل
في سورة اذا جاء نصر الله والفتح واعلم ان التلخيصات
الواقعة هي حكم ضفاء وظهور كما قلنا فانما ظهوره من ضفاء
او ضفاء من ظهوره لصون جمع واقتراح اذ قلنا فيمن وسط
والارتباطات الثابتة بحكم الجمع الا حد من الذات الاصل او المتسببة
والارتباطات الموقوفة ايضا والجمادات بالتاسبات

مع سريان حكم الجمع الاحدي المذكور الذي لا يفيض عنه وبالترادف
 والموازنة في الاحكام والاشترار فيما فصل فيه ومنه الجمع
 والتركيب ونحوه من المضاماة ونحوها والتقابل بينية
 التضاد او التماثل في بعض ما اشترطناه في الجمع والمناسبة
 بسمي ميا بينة وبعدها ومعاداة معنوية او صورية ونفس
 الارتباط الظاهر بين الاستياء هو حكم الجمع والمناسبة كما ان
 الانفصال والافتراق هو حكم التباين بخا صفة ما به الامتياز
 وغلبة على حكم ما به الاتحاد والاشترار ليس غير ذلك يظهر
 ويسمى كذا ويعقل من حيث بطونه ومعناه اذ امله فيسمى
 بغير ذلك بحسب حكمي الوقت واكال في المسمى والمسمى
 والظهور والبطون والارتباط والانفصال وغير ذلك مما ذكر
 ذات الحرف تميز الكذورتين وما بينهما وما بينهما سواء كان
 اديا او مؤجلا شروحا وبالوجود ظهر التمييز الكامن فيه
 وفيها وعدة الموضوعات بمقدار عدد رقائق الاسرار
 والصفات واحكامها وقد عدت فتمت ما هي فادكر في كل نسبة حكم
 وكل حكم صوتي وكل صوتي مجل متحصص من مجل جامع
 للمجالي هو محدد والمجمل هو كقولنا بحواله الذاتية المتميزة

به منه والتميز للمجمل الكلي المذكور والوجودية تجل من تجليات
 غيب الهوية وتعين حالي لباقي الاحوال الذاتية وميتي لحظ
 تو قدما باصدية الجمع الذاتي كانت هي هو كان هو هي وكان
 ظاهرا من حيث هي بحسبها فانهم فكل موضوعه كل في الموجودات
 كالقلم واللوح وغيرهما موصون حال كل ومكذبا الموجودات
 الشخصية صور الاحوال الجزئية وكذا انتهت تلك الاحوال
 وان كانت ذاتية فهي متفادنة وان بناه فتمت عن هذا
 فانت محذورا فذكر تقابل الاسماء والصفات المهيمنة في
 العموم وعلى الجملة ان فكره هذا المعنى مع ما لوحث به و
 صرحته من قبل تصريحا وتفصيلا عرفت معظم ما تدبيرا
 عليه العارفين وما يضمن بكشف الراحون وعلمت تعدد الموضوع
 واقتله في اذ علة جها وتركيبها والظاهرية والمظهرية و
 والتجل والغيب والشهوى وغير ذلك مما يطول تفصيله
 والمرشد هو الاله في حروف ما اولية المراتب لاولية
 حكان حكم من حيث الوجود وحكم من حيث المرتبة المحنوية
 فاما من حيث الوجود والاولية يختص بصوت العار لانه من
 الوجود ومنه واما من حيث المعنى فالروح العار وحقيقته

وليس قوة الاحدية جمع الهوية وانما المنخفض بالانسان سكونا
ان كان من الكمال فله احدية الجمع المذكور وله الازل الثاني للاولية
لان احد وجهي حقيقته من احدية جمع الهوية الاطلاقية بكل
وصف فلا تعين ولا اشارة ولا حكم والوجه له من يشري في معرفة
الجمع العاري فيبقى باسبغ ما انبعث من الاسماء والصفات
والنسب والاضافات والاعيان الممكنة والمدرك من الموجودات
وان لم يكن الانسان من الكمال فاقل مراتبه الوجودية
ما يقتصر له من صفات العار من حيث النسبة التي ينتمى
اليها امره وحاله بعد استغناءه عن الدارين في منازلهم
كاسبق التنبيه عليه والاضحية ايضا تعقل الاولية
فان كانت عين التابفة وكل احزب في الحقيقة عين اوله
وانما الدرجات التي يستقر فيها الكون في الدارين بعد التميز
الاخير قليلا غير مراتب اولياتهم التي تحققت نسبتهم
اليها حال التوجه والتعين الارادي ووجود كل منهم تحت
حكم الاسم الا اله الذي تولا ام لتعنين بهم اذ بالوجودية
تتعين الاسماء كما ان بالاسماء تتعين لكل موجود نسبة
مربوبة وما كخصه من مطلق الربوبية فدرجة كل انسان

فان

في النار اذ ان الجنة ومنزلته هي عين نسبة مربوبة المرتبطة
باحدا حكم النسبة الربوبية ومنها حقيقة يختص بالكل
وهي ان الكمال لا يستقر منهم في الجنان الا ما يناسبهم منهم
اذ الجنة لا تسع انسانا كاملا ولا غير الجنة من العوالم
ايضا بل المفتح من الكمال في الجنان ما يناسبه المراتب الجنانية
اذ الكمال من شخ الحضرة ولا عجب ان يكون العبد
على خلق مولاه والمولى غير متعيز ولا متعبد بمكان
دون غيره وكيف ومومع كل شئ ومحيط بكل شئ وقد
وسع كل شئ رحمة وعلما ورحمة ووجوه وعلما
وصيغة لا يتعدن حضرة احدية فانهم فللكامل صقايون
لائتناسب الجنة وله ما لا يناسب النار ايضا ولا موطن
بعينه مع ارتباطه ومناسبة الذاتية المرتببة بكل
شئ في نفس اعتلته ونزاهته واطلافة عن كل صون
ونشأة وموطن ومقام وحضرة بما اذ ان لم يخل عالم
ولاموطن من مظهر يختص بالكامل بذلك المظهر الكلي
المتصل به بين حكم مقدره المطلق بمرتبته الجامعة في
ذكر العالم ويسرى اثره ومدد بالكمال حيث ذكر

الجنة

الجنة

المظهر في ذلك الموطن والحضرة والعالم والمقام وما شئت ويصح له
 كونه على الصورة وتذكر تجل الاستواء العرشى الراسخ وقوله عليه
 السلام انه يدفله عليهم في جنة عدن وادان التي يسكن واشار
 به الى ان جنة عدن مسكنه وهو المشهود في الزور
 الا عظمه وحال الفصل والعضاء والاتبان لها مع ملائكة
 السموات بعبه وتحو له في الصور للدم حال الاستواء
 على عرش الفصل والعضاء وكذا قوله عن النار فيمنع
 الجبار قدمه ونزوله الى اسفل الدنيا كل ليلة مع تعدد
 من المكان والزمان والكلول والتغيير والحدوث و
 التفت ذكرا مطلق يلج للبارق في سائر المحيية الذائبة
 الالهية العاصرة كالموطن ومرتبة وعالم ومكان مع
 البيئونية التامة واه الهامكي واما ما عد الكمال
 فهم في الجنة طائون مستقرون لا يفصل منهم خارج الجنة وان
 كان بنسبة عرضية او باعتبار عدم تميز احوالهم دون
 علم وشعور والكل يعلمون ما منهم خارج الجنة وهم كايون
 في كل شئ وفي كل مرتبة وعالم بمقتضى كميونته ذاتية
 لا عرضية لا تقع في كل بيئونتهم وتقدسهم واطلاهم

تية

عليه السلام
 قوله انه
 ان الرسول

وما فيها منهم و

جواب الشارح السابق
استقولنا اذا علم ان

التحليل حال قصد بالسلوك الى كمن وقيل السلوك ايضا ويعرف
نفسه ورتبه وكل شئ بعد عروف الاستهلاك كرا كق للار شاك
والتكبير والترقي في مراتب الكليته بمصيغه الافراد وان
لم يلزم الارشاد وانما قول معرفة الفرق بين
اكتساب المؤثره والمثابرة من حيث الة ثم فينبغ لك بعد اخفا
مكلف من الاثر ان تعلم ان الشرط في مدن المعرفه انما يشا
هو ان يعرف الانسان من ذاته نسبة كل صفة من الالاء
العلويات المؤثره والاهمات التشغيلات المتأثرة اليه
كاله صور الاوول و مراتبها والاهمات الاربعه التي ظهرت
اركان نشانه وقواه الكلية واعضائ الرتبة على التعيين
وقواعد نشانية ابنا كالكبد والدم والعرق والعصا والعظم
والعضل والغضروف والشحم والمفاصل والاعضاء ما تحتها
منه دابا وما موسى سكن وما يوصف بها تارة وتارة بشرط
او بشرط فاذا علم اصل كل شئ مما ذكر منه وان سدا
العضو او العروق او ما ذكر في عر ومظاهر الامر هو اصله
من وجه اخر امد لاصله وان صفة من مدة اصوله كلها
وما جمعها وكثيق ذلك مع علم بما مر من الحالة ناشر شئ

في سواه راقبت نفسه فمن ظهر اثره في صفة ما من عقاب
نسخة وجوده وقواه او عضو من اعضائه او كان منه
نسبة الى اصله لعرفته بمنبعه ومحدثه ومداركه مع كل
شئ يقصد هو التاثير فيه ينظر الى ماله انطباعه و
مرتبته ونسخة وجوده فيقصد به بالتوجه من حيث
الرقبة الرابطة بينها على غلط خاص بمحنة بسند عنها
ربوبية ذلك الشئ المراد بالتاثير فينفعه بموجب كل
ما انصغ به التوجه من المؤثره بحسب مرتبته ومنا
سيرة سانهك عليه عليه واختم به الكلام على هذا الفصل
هو ان اثر الكسار واكتساب عين صورها ومظاهرها وروح
الصور الكسبية والمثابرة من تلك اكتساب ويعبرون كل
صفة وكلها من صورتها بمشبهه الكسب ويذكر حكم كل
واحد منها بذكرها فانهم واحد الة وانما الفرق بين
الاثر الواصل من مقام الجمع والواصل مما دونه فتعرف
بان شئ حاله عند التاثير من واردة او غير فان
حصل الانفعال للصوت الظاهر فحسب تحت الامر
الوارد او الة ثم مرتبة الكسب واخواته وقد مر ذكر

الجمع وان انفعلا بالباطن دون الظاهر او كان انفعال
 احد ما يتبع وفي ثاني حال فالحكم لمن ظهرت اولية منها على
 اختلاف مراتبها الجزئية والكلمية ومطابقا لروايات
 والمثالية والحسية الطبيعية ومتى اضمحصر بالباطن
 وعم حكمه الاثر الروايات ووقع الصعق للمحالة
 وحذر الظاهر حينئذ انما هو كخاصية الارتباط او سريان
 حال الروح لقوته في البدن بشدة الملاءمة لتجوهر تلك
 الصورة وتنورها او لا يعرض الروح عن تدبير البدن
 ايضا نوط ولا يعرض الروح تنبيهه على ان
 الصعق لما كان في الحقيقة عبارة عن غيبية الروح
 وذو هوله عن نفسه تعطل من نصب تدبيره وانما
 الاعراض فقد يكون لموجب غير الذي هو كما لتفاته
 الى غير ما كان مقبله عليه بالتدبير ثم نقول
 وان عم الالففعال ظاهرا وباطنا وحصل الفناء التام
 فالامر حينئذ يحضر الجمع اذ مجموع الانسان لا ينفعلا
 الا بالمرتبته او مظهره من امثاله لتحقيق المحاذاة و
 المحضات القاضية بكل الاثر وشموله وقد سلفنا

ان شيئا ما لا ينفعلا لسواها من حيث صفاته له وبيننا سره
 فاذا ذكرنا علم ان ما عدا ما ذكرنا من هذا اللسان
 فهو تاثير جزئي في مثله وما عدا الانسان الكامل ممن يسمى
 انسانا فانما يوصف بالكلمية ان وصفه من حيث ظاهر
 مرتبة صورته والا فهو جزئي من حيث مرتبته ومعناه
 فان انفعلا لجزئي منه فغير مستنكر وانما ما يجمع
 اثر الظاهر والباطن فانه يعرف بالغاية والاغلبية
 والاعتبار في جميع ذلك لا اول ما يوشى واو اثارا
 وانما تبعية الباطن بالتدرج وفي ثاني الحال فلو وجب
 الارتباط وحكم الاصل الجامع الساري في الاشياء الذي
 من حيث هو متحد الاشياء فله متعدد وقد مر حديثه
 وانما الفرق بين الاستغناء الكل والامتدادات الجزئية
 فالكل ما به قبلت الوجود من الحق حال تعيين الارادة
 لكن من بين الممكنات وتوجب الحق نحوك له كجاء وما
 تلبست به بعد من الاحوال الوجودية فكل من هذا
 بعد ذكر ما يليه كما قال الله سبحانه لربك من طين ان طين
 هو منو له عن حال الكل الذي به قبلت وجوده الاول

من تلك الاحوال الوجودية

ليس وجودها بالمرغوبة عجالة غيبية لصيغتك الثابتة
 ومساواة من الاستعدادات الجزئية المشار إليها فوجودية
 كما عرفت وسأزيد بياناً بلسان آخر فاقول انظر الى ما يحصل
 لك فان تعلق كلمة بك عمل وجه وغيره يمكن انتقال عنك
 وزواله منك في وقت من الاوقات او طوالها او احوالها او
 يشبه ذلك الا في موطن دون موطن ونشأ بمعينة
 بشرط او شرطه فذلك لا مرتعلق الاستعداد الجزئي
 وان مقام الجعل وما ليس كذلك مرتعلق الاستعداد الكل
 الغيبى وكذا كل ما يتوقف حصوله لك عمل امر وجودي
 غير مطلق الوجود الحق فهو مجموع وبالاستعداد الجزئي
 مقبول وما يمكن قبوله لك غير ما ذكر فلا حكم فيه للجعل والاستعداد
 الجزئي واعتبر هذا الاحاطة بنفسك وفيما ضريح عنك وما
 لضيرك او لك فيه اثر ظاهري وباطني بالذات او بالفعل
 الارادى الجزئي او الحاكم او المرتبة والتنوع والاضتلاف
 في كل ذلك راجع للتناسب الثابت بين الاشياء والتناظر
 الناشئ من غلبة حكم ما به الاتحاد او حكم ما به الفصل
 الامتياز وما اعني الاتحاد والامتياز تأثيران لما تتميز وتوقد

لا يجوز بل يد يقبض فيرس حكم الجمع وسلطنة الوحدة وبسبب
 فيظهر حكم التميز الذاتى والتفصيل الكامن من قبله في احدية
 الجمع فانهم فوانهم ما اظنك تفهم مقصودى وان كنت محذورا
 واما السلطنة المشار اليها فهي بحسب الشر الجمعية والكثر الجمعية
 بحسب الحقيقة وسعة الواحدة في الحكم والاعتجاب والتعلق وكل
 جمعية كانت اتم اندماجا جامع الحيطه واقدى يحيط توقدا
 كانت سلطنتها اقوى ومعها السرع نفوذ والقبلة الاندماج
 القدية من التفصيل شبهها اضع سلطنة وابطار
 اثرها واما الادب الله لزم في ذلك فهو ان يعرف الشخص
 رتب حاله ووقته وسلبه السلطنة عليه من حيثية افيقية
 صفة ويعبد الحق المطابق من ذلك الحيثية التي تعين
 منها بجانه لهذا العبد مقبلا بسر نحو صدية جمع الهوية
 التي لها مقام الجمع والوجود الذي هو منبع الاحكام والمراتب
 والاسماء والمشبهات والنسب الصفائية والاضافات
 وطال الكامر فيما ذكرنا مخالف عقير من المد المعرفة و
 الشهود على ما ستعرفه تمامه وما تذكره عن قريب
 في شرح حاله ان شاء الله تعالى والبطور والسرعة قد حصر

حد يثربا ايضا فاذا ذكر قول متى يكون عدم الشهود موجبا
 لحرص الطالب وزيادة تشرف الموايل للكمال ومتى
 لا يكون اعلم انه عالم يعرف الانسان ما يقتضيه
 حقيقته وما يؤول اليه اسر على مراد الله فيه معرفة
 حقيقته شهودية وما حصة من الوجود المطلق
 وما مرتبة من نفس الحق ومدى موثوق على صوته
 المحض فهو الظل التام والظاهر بها او بصيبي شي منها
 ثم ذلك النصيب ما نسبتة من الجملية بدل الزرع والتلث
 او النصف او اقلها واكثره ولا يكون من المعرفة والمشاهدة
 من نفس بحسب حالها هذه بل بحسب ما يستقر ويصح
 له اهذا من بعد تميز الدارين فانه يحرص ويطلب
 ويتشوق ويحكم عليه الامتار والامان ومتى تحقق ان
 الكامل له من الصوة وان كان حصته حصته منها
 فانما ذكر في الجار الكاخر ولا يطلع على تمامه ومنتهى مقاب
 وحاله فانه يتشوق ايضا ويطلب كما قلنا لكن متى علم
 على شهود تاما محققا انه على الصوة وانما ظهرت
 في مراتبته ظهورا تاما واستوعب سايرا حكما واظلم

اي على مرصحة
 المعينة من تلك
 الصورة

على عينه الثابتة وشاهد صوته تلبس بالاهوال الوجودية
 الى منتهى امر الذي يستقر عليه من حيث النسبة الكلية
 اذ لا استقر له الا بهذا الاعتبار لم يبق له تشوق معين
 الى مطلب مخصوص اصلا الا ان كان قد شاهد ذلك من
 جملة ما شاهد من الاحوال التي يتلبس بها فانه
 يتلبس بالتشوق والطلب على علم وشهود به وثمرته
 فيرى انه سيجرض على كذا ان وقت كذا على وجه كذا او يتحقق
 شهودا او معرفة واضارا اليها بواسطة او دونها
 لكن على وجه رافع للتلبس فيتلبس به وكأنه عن ذلك
 بعذر بخلاف غيره من التشوقين الطالبين وانما سبق
 للكل لمن عاين عينه الثابتة واحواله كما قلنا تشوق
 مجازي بفقر ذات لا يتعلق بمطلب مخصوص كما سئل
 بطرف منه عن قريب ان شاء الله ثم اعلم
 ان المعرفة من الاستطراد يتبين احد ما بالواسطة والاض
 به بواسطة والذمي بالواسطة على قسمين موهوب ومكتسب
 والذمي لا بواسطة فيه قد يكون للطلب فيه مدخل بالنسبة
 الى بعض الناس من الطلاب او لا وانما تكون الى البارزات المحقق

بهذا بل بمعرفة الحق وشهوده المعروفة والشهود الائم وبما
 ذابفتح الحق باب حضرت علي عليه السلام المتوجه اليه الطالب
 منه فلما دخل للكسب فيه بوجوه اصلا وفي الجملة فالمتحقق
 انه المراد للظهور بالصوت وانه الذي اصطنعه لنفسه
 لا لسوا. لا حكم عليه ولا نعت له بتعيين بل بموضع الصوت
 ومنه من له كما يريد سبحانه من صحتها ومتى غلب عليه حكم امر
 ما منها ضيف اليه ونعت به في ذلك الوقت فان دام
 على امر بصينه الى الصغر وغلب عليه لم يصح كونه
 على الصوت. ومنها سر عظيم ومنها با جليل سانية
 عليه واعرف فكر ببعض احوال الكامل وعلاماته
 ويكون بها كتمام وبالانسان ان تختمت العاوية وكان
 احد ما ظهر واتمته واجمع اعلم ايها الانسان المتقرب
 لان يكون انسانا حقيقيا الهيا وعبد آتاما ازليا ابديا
 انه متى غلب عليك حكم امر ما زمانه ينسحق واحد
 ثابت وسوا. كان ذلك الامر منكرا ومن خارج في مبلغ
 العلم وحكم عليه با حكم به الناس ولم يتقن نسبة
 اليك وار تباطك به على نحو ما ترى في سائر التباط

بالاشارة

بانه شيئا والامتياز عنها بالذات حالة الار تباط فانت مخلوق
 العالم ومحكوم من سكونه عالما وغايتك اذا زغت انك ترى
 الحق في نفسك ون كل شيء او كنت كذبة كذبة ان يكون
 الغالب عليك حكم الحق لا من حيث هو ولا من حيث مقام
 جمعه الا صديق المكثر ذلك من بل من حيث نسبة لهم خاص
 ظهر حكمه بكر وفكر وبحسبك وانت معيته من بحر
 غيب الهوية الذي لا يتغير لنفسه ولا يتقن فيه شيء
 كما مر فكنت اذا ان الحقيقة تحت حكم نفسك ومفهومها
 كمن من حيث شرف نسبتها وليس هذا حال تحول الاجال
 ولا مطمح مهمهم ومتى لم يستمر عليك حكم شيء كان ما كان
 زمانين لصوت واحد بل في كل وقت وفصل لصوت
 غير الاول والاشنة وتشعر في باطنك بالفرقان وان
 عشر التمييز في الخارج لجار المشلية من حيث ان الثاني
 كالا اول وتحققنا اصدية الامر الذي يرجع منه الكثرة
 المقسمة بالانفاس والانات والاحوال والمواطن
 وعزيم اليها ورزقت ا حضور على نحو ما مر مع الحق في
 نفسك ون كل شيء صينغذ كنت مع الحق في نفسك

جواب من لم يستمر

اي معينا ذكر الامم الخامسة

ارزقت حضور مع الحق في نفسك

وكانت له السلطنة بمفرده عليك وايتك انك تنفوع بحسبه
 وتشاهد تنوع ظهوراته بكره بحسبك او تكلم وتشرق مع الامر
 مع اني واحد لتكن بالتوجهين المنبته عليها من قبله الحق
 والعالم وان كلامها من وجه مجلا لا حزن ولن تعود كما قلت
 حتى تتخلص عن ربة الميول الروحانية والطبيعية ولا تجذبك
 الاشياء من الوسط الى الاطراف لا احادها كالعواد والقفايد
 والعلوم النافعة والاحوال والمراتب السنية وغير ذلك
 جعلتها وسواها في ذلك الامرا الخسيس والنفيس ولن يتحقق
 بما ذكر الى ان لا تحوش نفسك بالتعشق بامر ما تستفيد
 به ولو كان ملك شهيدته او علمته من الحق فيما بين يديك
 ما لم يتعين لك اعظم والكمل واعز شرفا واجل وليكن
 تقيدك بالاشياء والمراتب الالهية والكونية المعقولة
 والمشروعة وغيرها موزون ذلك الامرا الملتفت
 اليه اسما اليها وتعتينا خاصا من مطلق الذات ظهر في موطئها
 ظهورا ما حكيا لنسبة ما من النسب الكالية بحسب تصحيح
 حكمها بمقابلتها باينا سبها وتستدعيه نسخ وجود
 وايضا حتى المودع لديك وافذك صدق المخزون

فيها بيد المنة واكلمة الالهية الكالية لا بيد الطلب المعين
 والميل التعشق من غير التوقف حال الافذ وبعد بل
 على سبيل الاختيار حاضر مع التنوع غير المذكورين من قبل
 ويوجب ما ذكرنا تجل الكلمة المبرور والاشان الالهيين
 فاذ احترت كما ذكر لن تبقى بعد ذلك ولا حينئذ تحت
 حكم حالة خاصة ولا مقام معين بل انت طالبت مع
 مطلق احوال الكمال الذي يكون نسبة الاحوال كلها اليه
 نسبة الالوان المختلفة الى مطلق اللون الكلي وحكمه
 احوال المطلق فيك اذ ذاك استجلاء صور الكوجدهات
 كلها والمطلوبات جميعها الذي صيرت مرآة لها فيك ثم
 استجلاء ما فيك فيها خدع عندك باعتبار ان تحققته
 مع ذلك بالتجمل الذي المعتل على الاسماء والصفات و
 المراتب والنسب والاضافات كما مر ذكره ظهر حكمك
 من حيث مقامك المطلق في غيب ذات ربه ولم تظهر
 عينك فكنت تبعها لما انت مرآة له اعني الحضرته المذكورة
 بحكم بركه كاشفي ويظهر حكمك فيه به وبك من حيث هو
 وبحسبه لا من حيث انت ولا بحسبك اذ ليس لك حيزية

تيني

تخصص بها ولا نعت تعيدك تكون بحسب والا امر بخنك
تقد به مع قبولك كلا امر ووصف وظهورك لكر نعت
وطا وركم وحكم وظهور سلطنتك في كل معلوم وعلم وحاش
او قديم موجود او معدوم قابل للظهور بالوجود في بعض
مرا بته او كلا او غير قابل في عدت كذا كنت الحقي
الجملي المتسفل العال والما دث الازلي والعالب
الحق والعزيم الفنى تكون للصورة الالهية المقدسة
الغيبية عبد الله في دابرة عرشه الكون حيث السيادة
الظاهرة ومحجبا برتبة بعد استخلافه الذاتي وراه
سجارت العزة عرشه الغيب المطلق المجهول الوصف
والعزيم حيث لا صيث ولا سجات محروقة بامر وتكون
لكونين وقبلة لامل القبليتين تشرف بك كل شرف
وكال وفيها بك كل صاحب جلال وبكل بك كل مقام
وحال وتحضر وتثبت ما شئت حصوله شيء كان
ما كان ويحصل ويثبت وتزاي ما شئت عمن شئت
فيزول ويذهب يتوجه كل في الوجود اليك
ان طلب ما يريد بموجب حكم النسبة الرابطة والانفعا

الفقرى لا اعلم وبتوسل بك في كل حاجة ومصلحة اليك دون
جزية من المتوسل ولا اثم وتقط وتنع على كل شيء بكت
شيء دون عين ولا صدم عن علم وشهدوا حاطي تفصيلا
تارة واجالا وحسنا وقتا وروحا ومثالا ذاتا ونفسا
وحالان وقتي كشفك وحجابيتك وقررك ورحمانيتك
يعرض عنك المحجور جال طلبه اياك ويقصدك بالتوجه وقت
توجههم الي سواك حيران عندك وهو كاخبير عندك
يقدر غلظه فيما شئت وفيك ايضا وقت قول او طالا
او فعلا بانصبا عنك بحكم المراتب والحوال التي لا يناسب
ولا يعرف فيظن انه قد ازاد معرفة بما غلظته فيه وبك
بصيرة وتعترف له احيانا عند ما يفعل النسبة ما من
نسب كما لك بانك كما اعتقد فلا يشكر ان قد احاط بك
معرفة وان تخذرك في جزية وان قد احبك عن علي يقيني
برحمان رباني سيما وقد اجزته واقربت كلمة فيك
وانصيتة ولو بدقت للمسكين بارقة من سنا اوج
حالك مع ربك ومرتبتك في نفسه ومراه حضرات قد
طاش عقله ودشش لبته بل قد نبت كلمة وسقطان يدين

لذنبه الكمال الانسان الامانة
بعدها من كل جهة

ولم ينتفع بشئ مما في دياره ووجهه وعجزه عن ان يوزن بك
فتناهدك ويشكرك ويعرض عنك فيكفر بك ويكفر بك استعمل
سلطنتك ولا يدرى وينكر ما يزعم انه يعرفه وجمته و
لا يعلم ولم والاين حال واين وصف ينطبع في سرة وجوه
لا معة من بوارق انوارك انعاما منك عليه بشفاقة المنة
والنسب المجرى القديم وقد قبلها برابطة رقيقته المتصلة
التي هي سيرة صيرة فينجد وشاطيها مستبعدا من استبعادك
قبولك ذلك او بعضه من الحق بوسطه لكاله في زعمه ونقصه
وبستحق بالنزير من عطاياك له عظيم ما يحوس عليه من ايز
ملكه ويد قدرتك لغرط بعدك عنه في علماء مجدك وشركه
مع غاية قدرتك يستكثر في صفك البسبر من قلبك ما قوله
او اعطيتهم ورشحت به من نواكذ ومنحة تبكي له
وقتا شفقت عليه باطنافه موي سخر منك ويستزى
بكرظا هرايشي في نجاجه منقاديه ومجابه فيما بينك وبين
ربك ويتخذك عدوا ولا يشهد وتسوق اليه حتفه
في وتدر من حيث لا يحتسب او تحول بينه وبين
سراوه فله يدري وقد يشكر يوزن بك وتما ويودك

الاعطيتهم
الاستحقاق

ويكفر بك

ويكفر بك عينا ووجودا فيبغضك ويسببك فانته واجبت
عنده من حيث الحكاية والوهم ومستهيل من حيث المشاهدة
والحكم بناز عك بك لك وهو يزعم انه قد انتصر عليك وينصر
نفسه بك من حيث كينونته في دايرونك فيظن انه قد جاره
بالنقض اليك وانته قد اعان ونصر وتفضل وحاد ومنا
قصد وانته في كل هذا ثابت مكن وخازن ايز قد
تدر عت بدروع الشتر والنقوى وتسريلت بسيرال
الادب والكماء مستحقا بر بكر منزها عن التقيد بوصفه
او وصوك رشح القدم في مقام التمكين يتبع ربه في شونه
بالتنوع والتلوين ولا طلبك لا قصد ولا اخذ ولا رد ولا
غيبه ولا حضور ولا حزن ولا سرور بل هو فارغ
عن الكلت يبكي على المحجور مرة وتضحك احزن ويتزين عن
الامر ين بل عن كل متقا بلين حكم منز لتك الكبرى وسحق
ايضا قوله عدم ليس شخص صبر على ذي من اية بها فترامظهر
هذا الشخص العلي السلم كانه ليس شخص اتم لقا لما يشهد
في صفة ريك من عز سلطان مقامك الكرم هذا ايها الانسان
احكام كالات ريك جلوتها كغيرها: ليك فله مقلط في نفسك

فتضيف اليك ما ليس لك ولا ابنا، جنك فالمشيع بالملك
 كلابس ثوب زور والى الله عاقبة الامور ولن نجد له الآن
 من علاماته هذا لان الحق ما به يعرف زور المزور
 او ثوب المحمدين وصدق الكافرين فنقول فمن
 علاماته معرفته قدر كل موصوفه يدركه حق الادراك عند
 فيوفيه صفة ويعامله بالحق بذاته فاما على العموم
 للكتابة لعامله بعينه تلك المعاملة وانزله تلك المنزلة التي
 انزله فيها هذا الكامل فيها يحكم به والا يضيف له نفس شيئا
 ابتداء وان انصف الحق اليه امرًا ما اضافة الى نفسه بالوجه
 الذي قد اضا فربه اليه لا متناضرا متنازها ولا مبادرا
 معتد يا ويتصرف فيما يمكنه التصرف فيه بيد الاستخفاف
 والادب لا يبدأ الملك والاستحقاق وان يكون مجموع الهم عليه
 سبحانه لا يتعمل فارغ الباك معرضا عن التسوي من حيث
 انه غير للنزاهة والتجمل سكتنا تحت مجارى الاقدار
 والاحكام الالهية لا بصفة التجمل نار كما لا تتطلب معين
 لا للتوكل موطننا نفس على الرضا بما يريد من الضيق او
 يد عليه غير تشيخ وتجد يعرضيات التصدي للقاء

او عدم الاكوارث دون اضطراب وتردد مع عدم التفتق
 والوثوق وترتكب التحكم بالتحسين والتقيح في جميع ما احرر
 ويدرك وخلق من ملاس الاحوال ونزل كل ذلك عن غير
 ضرر معنوي مانع من تكرار الاحساس لكل مادة من المعنويات
 الالهية وخلق ما يلزم ايضا اطية عمله بجميع الخيرات
 الالهية والاسماء الذاتية الكلية بحيث يعرف ما ضد كل احد
 عن الله بواسطة ظاهرة او باطنية ويعرف صوت استنساخ
 الى ذلك الاصل وما حصل وما بقى عليه فان ارتقى بعد التحقق
 بالكلية درجات الالهية وجاوز ذلك مقام الكمال حيث
 تعينه حجة الحق بذاته عن خلقه وقام عنه بسائر وظائفه
 ولو ازمه وانضاف الى كونه سبحانه ما كان من قبله ينضاف
 الى من شانه ما ذكر من العلم والعمل وغيرهما الاوصاف
 والاثار واستفرد من غير ربه لا يدرك له اثر ولا يعرف
 له عين ولا خبر يدرك تجل ربه من مراتبه فيظن انه قد درج
 وبشهاد الاثار تصدر ظاهرا من حيث الصوت التي كان يقين
 اليه قبل فيظن انها موفية بحسب انه قد درج في وان لم يكن
 احق به الغيب بالعين ان يدركه كون ونزله ما يت

المشار إليها انكر تعلم الشيء وكانك ما علمته وتسمع به وكانك ما سمعته
وتكلمه كأنك لست به وتراه وكانك ما رايت قاله الترجمان
كبر العيان على حتى انه صار البعير من العيان توحي وقال
الترجمان لا حنة انك تعلمهم بنفسى وما ذلك الا انكار اللسنة
العرفان تلك الشيء وكانك محتاج الى تحصيله وحكم عليه
قد تركه فالبت له فقير اليه وما يوجب ذلك سر حقيقته
ووحدة وعدم اثبات ما ينطبق في مراتك من حيث الاشياء
طائفة حول حقيقته التي هي مركز دايمة فحقيقته
كرواة كبرية مستديرة على روق محيط منشور دايمة مشتمل
على ساير النقوش ونسبة الاشياء اليها نسبة نقط محيط
البايرة الى النقطة التي منها انتشت وكل منها بما ذكره نفسا
واحدًا ويمتلكها عندك في النفس كما ينز ما المما فاة
والمسامية فالتكفي نقطة نسبة او حقيقة ما من حقايق
الكون ان تغف في مقام المسامية والمما ذات منك ومن
مرتبتك الا وتلتها نقطة اخرين ولو لان كل شيء فيه كل شيء
مع سدا بكر بالذات في الصور والحوالم والمرا بت جميعها
وصيغتك واستشرا فك كما ذكره من قبل لم يتمكن من بيان

امر جزئي ولا من الثبات مع ابرصون مخصوصة او الارتباط
بشيء معين وانما مركزيتك ثبوتك ومرتبتك لسهول حكم
مكنتها فتي شئت ائت ومتى اجبت طعنت شعير
كل شيء انت فيه صن لا يزال صن ما لبنا نبع وما صنفا
واعلم ان في المركزية الموصوفة بالثبات والشيء الفلكية
الموصوفة بالجمع والاحاطة والدوران اسررا بجم التنبية
عليها وان كانت مما لا يزع ولكن حقت الكلمة ووجد القول
ولا تبديل فيقول لظا هو الانسان الثبات الشيء ولباطنه
التنوع ولظا هو كق التنوع ولباطنه الثبات فالباطن الحق
عن ظا هو الانسان الكامل والظا هو كق عن باطنه الانسان
وقد يتحول كق ظا هو ان الصور يوم القيمة وباطنا بحسب
الظنور والتصور الى الاعتقاد والتجليات المظهرية ان
كنت ينزل هلا هذا مع العلم المحقق ان حقيقة الضمنية
لا تتبدل ولا تتحول والمحكوم به على كونه الا انسان
الكامل جمعا واما المحكوم به على العالم بلس تقدير وتفصيلا
كما ان المحكوم به على حقيقة الكامل محكوم به على الحظيرة الالهية
فالهم ما ذكرت كرتهم سر الثبات والحركة حيث ذكرنا

من علامات
الاطلاق

وتعرف من اي وجه انت نعتة و باي اعتبار انت عرض محيط
دايم الدوران والله الهادي ومن علاماته تمكنه من الاجتماع
بمن شاء من الكائنات الحية منهم والاموات متى عينه الحق
له ويكون ذلك على قدر بين الواحدة ينظر مستقر من يريد
الاجتماع به فيتلبس بالصوت التي له فان له في كل موطن
ومقام صوت تناسب الموطن والمقام مجتمع به فاذا انتهى
حكم قصده من ذلك الاجتماع نزل على الرقيقة الرابطة بين تلك
الصوت ومورثة الجامعة الى صورته والضرر الى حركاته
موانة متى اراد ولو كان في الاموات نظرا الى المقام الذي يقطن
فيه والى مستقر من البرازخ فان شاء من باطنه صوت
روطانية مثالية واشواك على الرقيقة المشيئة الرابطة
بينه وبين ذلك المقام والمحل واستدعى المطلوب
حضوره فتنزل اليه طوعا ان كان عارفا بكاله وبه استراح
في جوس البرازخ وياثبه في صوت روطانية مثالية
بقتضيم حاله وان كان من محابيس البرازخ نزل فيها
بصفة المستدعي وقصص وان كان الامر واقعا بين
كاملين فالتشان بحسب الاقوي منها حاله واكملها بحسب

التأديب

التأديب الموعى بينها ايضا ولكامل الوقت من حيث سلطنة الحكا
الدولة فانه صاحب المنزل والتمكن مطلقا ان الحالة الراهنة
ومر بعد المقام قبل لنبينا عم واستل من ارسلنا قبلك
من ارسلنا فانه لو لم يتمكن من الاجتماع بمن ارسلنا بالتوازل
منه ما امر ولا يتا دل فان الامر على ظاهره ع امي والله
وعن روية ويقيننا خبرت فاذ كدرتم ندم مع ونقول
والغالب وقوعان امر المعيدين في البرازخ رعاية العالي
منا الابد معهم لكونهم معذورين ويجوسين فيختار الايمان
به في وجه تنزلا لا عجزا فان من هذا شأنه لا يخلو
منه مملو ولا مقام ولا يعتاص عليه امر لتحققه
بالحق الذي له الكلق والامر اللهم الموجب حتى
يحتاج ذكر الازيد بسط ومتى لم يكن كما ذكر فليس
بكامل بل ولانايب ظاهرا جميعا حوال الصورة
وذي الصوت وكلية بحاله اذ رسي خاتمة
تتضمن وصيته ومنا جاة ليس المراد منها ان الانسان
المذكور شأنه لسماعه له يعجل عليه اذ قد تعين الاطول
والاوامر والشوا من التصاريح والشغلات وانما اقصد

حاشية

التعريف بحاله يكون ذكر من جملة العلامات وليعلم المؤهل
 الكمال ما حصل وما بق عليه فله يغلط في نفسه ويبدل
 المجهود حتى يذهب او ينال المقصود واذا انقضى هذا
 فنقول على الانسان ان يراقب الخواطر الاوّل
 ويجمع عليها وعلى كل ظاهرا او لا وان كان محدث الاتيان
 والبروز فتلك ايها الانسان مراقبتة ربك التي متى لزمتهما
 لن يمتد عليك وقت لا تكون فيه مراقبا له باعتبار
 ما يدركه من الكون وما يصل اليه فكذلك وعقلك وما
 يشهدك سبحانه في مشاهدك وما تطلع عليه من العيون
 ان تكون اوصيتا كان بك جمعك ومن هنا تعرف حقيقة
 ضوابطك حقيقتها وكونيتها هذا مع عدم الوقوف
 بالباطن مع كل ما حصل لك وتعيين كان ما كان وباتن
 طريق حصوله من مرتبة وصله وتوف تعشق و
 تحميم يقض لا يستجاب الحكم على نسق واحد من مانين
 ان زعمك كما مر وقابل الجملة الوجودية والمرتببة
 علوا وسفلا حقا وظلما بالا اعتبار بين اعمى اعتبار
 المحجوبين والمحققين بجملتك وما ذكرا ومفانيك

محاذاة مثلك وزنا بوزن حرفا بحرف المتعين محرفته
 لك بالمتعين مرا تبتك مفصلة بمفصله وبجمله بمجمله
 والمجهوم بمثله كلمة وجزئية وتلك هن المسامحة
 بوجه جامع بين كل ما عدد من الاقسام وذكر
 وبين وبين ما اشير اليه من جملة الاله الاطراف
 والاطلاق عن حكم الحصر والتناهي وسامت حضرة
 الهوية الالهية الذاتية الضيائية المجهولة النعت
 والوصف من حيث اطلاقها عن حصر النعوت والاسماء
 بحقيقتك التي هذا المذكر شأنها للهوية في كل
 احكامها وسائر نعوتها وكل ما ينضاف اليها او ينسب
 عنها مع فنا تذكرك وملة صفة عدمية مرا تبتك
 هذا فنا يحكم عليك به مرتبة الكمال لا انك تقصد وتتوقاه
 فان ذلك لا يصح ولا يصلح شأنه ما مر وفي مقابلة المطلق
 والمجهول الغير المتعين نكتة تعرف بها وهو ان يكون
 مسامتة ومقابلتها بالضم حيث مقابلتها
 للحمزة الذاتية فيحصل المقابلة للمجهول المطلق لا على
 التعيين مع السلامة من الغلط والهمه والتعريف

من الوسط المحاذي كل جزؤين من أجزاء المحيط بذاته فقط
فلما لم يكن شيء خارجا عن داير المحض الذاتية وصيرت
نقطتها حا ذيت كل شيء بذاتك وحكمت عليه
بما تستدعيه مرتبته وحاله من صفاتك سلمت
من كل شيء بخلاف ولم يفتك شيء من الشروط الواجبة
الرعاية على الكلدون تعلم كنت صاحب الحلال المذكور
والمقام المنسب عليه او مؤهلا له سالكا اليه فتدبر
ما سمعت واعرف نسبة حالك من هذه الحلال والمقام
المذكورين واثبت تحت حكم الوقت والحال واعتبر
حكم ما ذكره وعموم سر تايانه في الاسماء والمواطن
والحضرات والمقامات والمنازل والمنازلات والآثار
الالهية والاشخاص العلية وتامل ما الذي قصت
حديثه عليك وباتي لسان قصص وامر صديقه مو
وايا محدثه وانظر ما يلوح لك من وراء هذه الستار
وما تحوى عليه هذه الاشارات ترى العجب العجيب وتعرف
ما الذي حيز اول الالباب ومد القدر كافي لمن شرب
وطاب وعلم الحكمة وفضل الخطاب ولتختم الكتاب

بالمناجاة المشار اليها فنقول اللهم اني الخادم و
غيرك من صفات الكمال ونعوت الجلال كلها را جعت اليك
والسنة صقايق العالمين المستعدين المقبله اليك وكن
الشفقة المحرصة في رزقي عنك فاطمعة بالثناء عليك ذكرتها
في نفسك اولاد ثانيا فظهرت قائمته بذكرك وامرته بنفس
اشعارها بما يريد منها فاذعننت خاضعة لامرك بحيطي
علكم وقد ترك لها فانقادت بحكك وارايت ما شئت
منها بترتب حكمك عليها بحيث ما يستدعيه منك
استعدادا دائما فاعترفت بعد لك وغمرتها بالرحمة والآن
الذاتين الذين لا تعرف اهما موجبا من جهتها فجزت
عن نشر برك وفضلك وعانيت قصور عن القيام
بحق حدك وشكرك فكذلك افضا حيا عن واجبه بنا نك
اعجاب وتمام اعدا بها عن كنه سترك ابرام ومنتهم علما
بكر ومواجبة الكبرى في كل مشهد ومعام وذلك الاستيلا
العجز والنقص عليها بين يديها فنرا اصاب في فعلها وقولها
فانت الذي وفقت وسددتة ومنرا حفظا طرق مرضيك
فانت الذي حرمتته وطردتة ان رغب اعد فيك او فيا اليك

سبع رسائل علماء دواتی

رسائل مولانا جلال دواتی

رسائل مولانا جلال الملہ والدین محمد بن عبد الصمد نقی
عاشق تاجہ روی توجہ اللہ دواتی طلب اللہ شراہ جعل الملہ شواہ
لب بدوزند ہو و در تو مینگرند

مجموعہ الرسائل
مہ فضائل الاقوال
بر در تو مقوم جوان بود
حلقہ شیرند و جگر زارند

بر کل رحم الملہ اشفتہ سینہ
انکون عمری وار مرقہ سنہ
خوشبید کالست نوبہ و سال
اسلام محمد است ایامت علی

ما جمع فی هذا المجلد من
الرسائل النفیسه
کر مہی بدن سخن مینظلی
بنگر زینیات اسما سحلی
من محض فضل اللہ علی

شرح رما علی حضرت دواتی رسالہ صمد و صدالہ شرح منقہ از خواجہ
شرح بیقی از گلشن راز لہ دیوان مظالم لہ شرح قصیدہ خمیریہ فارسیہ حمد و مدح
رسالہ اوصاف الاشراف لقصیر طوسی شرح رسالہ کلمات لرحمن الفضلا
رسالہ کلمات لفظ البین

فبما اہمت و زینتہ وان وافقک من بعض الوجوه فی علمک
بنفک و بانہ شیاء فبما اوضحت و بیتنت سبحانک
سبحانک نغیر منک الیک و نعوذ بک منک و نعوذ
فی کل حال علیک فلا تجعلنا من المختبین لکل صایمت
و کن لنا عوفا عن کل فایتیب و نزر کل امر
تضیفہ الینا بنفک ولا تجبنان کل ما تقیمنا

فیه عن حضرات
قدسک و صلا و شہوک
وانسک آمین
امین

تم مفتاح الغیب والوجه بحمد اللہ و منہ و صل اللہ علیہ و آلیہ
محمد والہ و صحبہ اجمعین
والحمد للہ رب العالمین

بسم الله الرحمن الرحيم و بر استغفار التبتيم هذا الاثر المملوك الاله موجود
 سواه بل ليس سواه ذرات و ذرات را از سبب عدم عجز از حرم زمت او نسبت بنانه
 در او را بر آردن بگر یا تقدسی و کما از غیر حضرت اعجاز و در توان یافت و شکر کمال
 بها و الاله ان ساحت و الاله از مفسدان کوی عدم رفتار و در وجود توانواند عالی شکر کفار
 الاله الخیر و ماله لولاه فد جاووز بینق عطایاه لا کمالنا سوس مطالباه البیوع
 است که حد و سکر او را موکول بر بیان حضرت دارند و زبان بجز بعد ما اضع قناره
 شک بر انداختن خاک سبیلان کوی سبب را بکمال خوده تعلق فرماید و صورت
 کمال و قدرش در این تصویر و بحر انسان بجز نماید انگاره خود را بتنی لایق جلالت
 خود شاید و زبان حال ترانه است کما انبثت علی تکلیف ترا بید مروصف کمال تو
 نیارم کفایت وین در کماله بیارم سقین هم خود تو بکوه کمال تو گمانا کنن ز تو بپند
 و ز تو استخفج و در و دیگر عشاق دخت مرشد و علو درجه حضرت جمیع بنانه حام
 علی بود از اجماع بی زبان عهد امکان که اطفال ابره جوان مکتب دانش و مشق این نیاید
 پس حاله این معجزات عالم انبیا حساب نماید و لذت معنوی صیغه ماثور در کیفیت صلوات
 اختره جز تو کنی و تقوی من سواک الی آخر الوهیت بنت اللیح صلح و صلح علی محمد و اله و الهی
 در سالف ز نام که عشقوان جوان در میان زندگان و عنوان شادمان بود بعضی کلمات
 در بیان صفای و جدا و معارف بر تبار و بیکه اهل عیان در جز بیان آورده اند مع و در و با
 بود و چون گفت بقامت خود خصوصاً در اعتقاد این مطالب عالم که محار انظار اول الابدی الاله
 معلوم داشت در آیه انرا من عطف کرده بود و اگر ان معنی نمکب نسبتان گفته و من
 بود که چون از افقوان صفا و خلقت و قاتل سحر جان و کن بعضی غوامضی در طایف منطوقست
 می نمودند و خاطر ترا بجا این عشق منشرح می شد و الامور برهونه با ذلالتی بآردن زمت که وار
 حجت و در و در اندر فضا که خود محبوب نشان غیاب نشان مذهب عموم و از ان عنوان بگویند
 نفع و احسان ز صفت بگویند که کواکب با آنکه بعضی چشم گفته شد در روز که همان کرد
 اند جهان با چون او در میان مینویسد و افلاک با کمال بر پای کوی کوی دره مشرق و جنوب

الفیض علی عالم الطیبین
 و صاحب جبین ۴۴

و خود
 از
 قیام

عالم را بر کرده اند طین غلظت صاحب فرای جن جن درجه و نر نشنده اند نظرو فروری در روز
 کمال اینم زوال بسیار جز بجای تو بیانه او اند سعادت و اقبال غلظت کما اختره مع جزو است
 جزو عطف و نار مع بر سر و دعایست که خود بر سر او بارگاه حضرت ابوالایت که
 طبقات محبت نزدیکان بیایه او است فاحش اعتدال آیینش در هیچجا اعرانه نیست
 بلکه در حق خلقت و رافت راست سر وی بل معانی بیست نام که با این سر وی کرده ام نیست
 کبار و پس بسیاره بخشش داد و بیایه او اوس و امانی از نا که بر رفت عالم اروا
 است و آرد فکر از این نظم غلظت سر ۴۴ آناه نور اکت تو این زمین آرد و اقبال
 از نزه انعام عاشق انظار آفاق روشن گفته و سحاب با از فیض عود او در برش بر صفت کمال
 کلمه شکر کف در بیان اسع جوه علم را کف کس سسند و ن و اقبال فرای تو من افلاک
 ی کرده دست زرافت شکر روی زمین را از کمر ذنب مسکول که به اقبال هر دو در سبب
 طبایع افلاک و نفوذ در آن که لایف از از ترس کف که شکر از فرط جود از از ان فرای
 عاقره بیرون می اندازد و در اطراف جهان منتشر می سازه از روشن در خاک جدول متوالی
 ان شایکات یان شجده او عین است بر خلق جهان دعایش فرضی عین است زرد
 بر فانت زیم کف او صوره بیکر ظاهر اندر عین است فاقان الکافین
 سلطان المشرفین قرن و الزمین الواصل فی العلم الی العین الذی هو لا یقل فیها فی العلم
 عینی و لا فاعلی کجوم الممالک ذین الما صل الی کمالی انشایخ السلطان بی اللطائف ملاذ
 الکابره الذوران حیاة قیامه الزمان المنقذ بعنایه الملک المجد جلال الحق و السطنة
 و الدنیا و الدین سلطان ایلارم بارید حضرت الله تعالی کلیمه بنیض صریح
 و لطف عیشد و افاض عیله من عظامه من المیزد و بعد از انکه در زمان داعیه عوده بعبیه
 جلوه و جلال که شکر اهل اقبال و قبله گاه سلاطین است او را ساج شد و فی العود علی سبیل
 استعمال الواعی ان کعبه امان است فخر انبیا است چون استطاعت کنه شایسته و قدر
 نالسه در خود نمی بایست و استغفار و آرد مذکور مان از انامل و در بوده در زو ثبات
 فاعلی کبر و کلمات هم بر سر می نمود ناکاه لکل فیما بلوغ ابریه از اعین کشید که این

فی غلظت کما اختره مع جزو است

و اقبال
 معنی

قرائن بی غیر را محکوم بیکر قائلیم چنانچه قاضی است و بجز آنجا که گفته است که
 یعنی سکه بقیه بماند چنانچه شاه اسکندر جاه در نظر اصحاب بیره و انبیا
 و از باب قلوبه الکلیه مرافق با راجحان و معارضند و اولی باید و نیز دست قاضی
 از ذرات حلال و مباح و موقوف و موقوف این کمال و مضافه کردن کرد امیر که بمسافر
 انانیت نزلت الکر و انانیت قاطون این محذرات و پیشین باطن ارباب شود که خود
 مقصور است به انجام و صف ایستاد است از نظر نایمان لغات قوی و الودکات
 شعاع قوی مصون و محفوظ ماند و بنظر بالمان یک روی که از الوات تعلقات
 اکنون و ابهاست در این لغات منزله اند محفوظ کرده و اندکی ای و محقق الایمان
 و هویتش بجز و الکلیه باب این نون خلف المکره می بینی بیست و شش
 خود پیشین تا در بعضی از محافل ارباب کلان مورد و موقوف و اصحاب
 سعادت و بی و دنیوی اطراف کلام محرم باشند بعضی از آن شد و یکی از آنها استحقاق
 بلوغ در قبضه قایل و خود نیز چنانچه مطلقه است از آن در شان این کسبه یا از آن
 حال کسبت و در این وضع اعتقاد داشته اند آن بیرون پس بغافل چنین بودند از ایجاب
 لایق نظره بشریت در ظاهر که در هر حسی الناس غرض اصحاب و اهل اصحاب حاله
 شک بودی و متعلق مخفی در اسباب حق و ایشان خودی استسباب آن بغافل شوقی و آن
 و کسی استسباب آن بجز الخاسی اگر چه غرض اصل و مقصد کل نفع خیر و کاست و نفاوت
 در این قبضه قایل در نظر طالبان سعادت که در نظر قضا است ایشان از رویه تعلیم است
 محال چنانچه مضمون لا تنظر ال عرفان و النظر ال ما قال محقق این حال و محقق این معانیست
 القصد این صورت محکم سلسله غریبه و مع اسباب تا کبید این مرتبه و فوج بتبلی این غنیمت
 امید که بیامین انانیت نزلت الکر و انانیت قاطون این محذرات و پیشین باطن ارباب شود که
 مقصور است به انجام و صف ایستاد است از چشم نایمان لغات قوی و الودکات
 شعاع قوی مصون و محفوظ ماند و بنظر بالمان یک روی که از الوات تعلقات اکنون و ابهاست
 در این لغات منزله اند محفوظ کرده و چنانچه موقوف گفته ما با این نون خلف المکره

سخن و دیگر

نکون این مجموعه

و غیره ای که متناهیان با اصطلاح این نوع داشت چنانچه در بعضی از تفصیلات از مجموع
 محمول باشد که این همه و سخن هم می آید است بلکه ایمان که در این یکای کونند
 معنی وجودیت و استصواب در بود و خود خود از غیر غیر در ذات اولیای دان
 در که اوی ایمان با اصطلاح نیست در حاله و عاود و لغات داشت محمول بود و در این لغات
 ایستاد است اوی چون عاود ایمان نیست ذات خداست نایمان باقیست در وی
 رواست اکنون که از نون کلمه مجموعی که این نون می آید است کلمه بیان از زبان است
 ایمان نایمان با اعتبار بقوت محمول نیستند چنانچه شیخ خوده الدین شوقی می فرماید در کلمات آورده
 که سینه بود و در است سینه نون و سینه وجودی سینه وجوده خودی است و بود
 در همه ادوات و علی از جمله سینه نون بقوت می است در عاود در غایب و این سینه محمول
 جاعلی نیست پس معنی مطلق سینه مطلق با اعتبار بقوت و با اعتبار در همه اما معنی محمول
 سینه نون نیست پس از وجود یعنی در این سینه محمول می آید و استماع و قبول از سینه
 وجود خادمی می آید و بر فطن متذرب در علم عقیده نمی نیست که این سخن از سینه محمول است
 که قایلند بقوت معاد کلمه و نون بجهت است که خود آن نبوت است چنانچه می کنند و نبوت
 خالق می نامند و از زبانها انرا وجود علی می میدادند و در استسباب مختلفان نیز موافق معقول
 اند و بعضی می آید در این استسباب الودیه بیان آن در می می نمایند که بغافل علم خود
 مؤدب چون سینه نون و نون و صافه مراد و اولی در قول جمله در سینه صیاط محالست
 زیرا که عدم محقق را صورتی نیست و مقید بصفت نیست و ادرا حقیقی نیست که بصفت
 در آید مگر نون محقق و آن نون محقق هرگز حاصل در نون نیست و اگر حاصل استحقاق بود
 پس در عدم هم بود و نون و قلب حقان محالست و در نون سینه از آنکه نایمان
 نایمان در نون محقق که عواضت و آن موجود است و اگر قبول این نون محقق پس نون بود
 بیان نفع کون سینه پیش نون موجود است و معلوم در محذرات بر آن نیست که بان اضافت
 محکم سینه ان نیست را بعد از نون سینه ان نون است پس با یکای که در سینه عاود

حسب

مفوت موجوده و اگر ان ابرو باشد نه کج نفع از او در هیچ مکان هرگاه که تصور نمودم که این علم بر کس
 صدان یا با بر او موجوده که نفع کنی نیست و اضافی از او موجودی یا علم بر او موجودی که مثل ان تصور
 پس تا آنجا که نفع کنی است و محصل ان است که علم فواید و اوج و خواص علم ممکنات منطبق بر علم
 مطلق می شود و تفصیلی که در لغوی می بینیم است در علم در تعلق علم تکمیل و توفیق نیست همانست که
 شیخ الفیاض مذکور کند به شفا آورد و شیخ صدر الدین قزوینی در همین مبحث مذکور که کج و اوج و اوج و اوج
 مکمل قلیل از وجودها یعنی که کج و اوج معلوم نیست زیرا که علم ممکنات تا صفات این را که کج است
 و فاعل آن که در علم مطلق است محل جمع است و نوع محمول و اشیاء که نفس کج است محصل ان علم
 و صرفه شیخ علی الدین در این مورد می آید که کج و اوج محمول از قیود و تفریق است و نوع
 محمول و اشیاء نوع دخیلی نمودن است یعنی نفس کل بر علم که در کتابت بی نهایت است
 زیرا که صورت علم نوع ان که کج است در نوع و فاعل علم همانند علم و کج است با وجود کجی ان
 نوع الفیاض و قیود و بغیر این غیره و فظن لیبب تدریب بود پس نسبت کجی ان کج و اوج
 این کجست و کجست و اشکالات ندارد اما با وجود کج و اوج علم نیست از کج و اوج و کجست و کجست
 بر ان گفته اند که علم نوع کج است از تصور و کج در علم یا نفس از محمول و نفس کل
 و ان نوع علم نیست چه بر نوع خود ایجاد ان کج که محمول علم است و کجست و کجست و کجست
 بعد از عقید این عقیده است که کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست
 کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست و کجست
 در باقی اول اشیاء با ان گفته پس هم در کجست و هم در کجست و کجست و کجست و کجست و کجست
 سخن اشیاء محصلش اگر میان ان مجموعه ایمان اگر اشیاء یعنی قیود ان صفات است این
 محمول و باجمه اول است و محمول و باجمه ثانیا که جعل بود و و کجست که در کجست و کجست و کجست
 کجی را نسبت با کجست محمول نیست زیرا که توسط جعل میان شیء نفس و کجست و کجست و کجست
 جعل شیء و ان عبادت از ابرو ذات محمول این معنی که ذات فاعل مستقیم ذات غیره
 و انصاف بوجود اشیاء ایمان محصلش چنانچه نزد ان طایفه که اول فاعل انصاف بود

تفسیر محمول را کجست

انتزاع انصاف یا انصاف و انصاف یا انصاف انصاف می توان کرد و کذا لال عد و کجست
 از انصاف که اول اثر فاعل انصاف بلکه اثر فاعل انصاف اول می دانند و باقی را نسبت او انتزاع
 عقلت که حق ان اشواق لایح اثر فاعلت به ان سوال تصور یا بود که کذا فاعل نفس ذات
 و انصاف یا انصاف و کذا با هم ما بلع به از منتزعات عقلت و انچه در وجه تحقق از کجست
 که انصاف اثر فاعل است یا بنحیث که در انصاف میسازد و با بنحیث که ذات انصاف ذات
 صادر می شود و کجست چه هرگاه که سوال کنیم که ما اثر الفاعل او اما انصاف در الفاعل اول
 لغز و کجست در جواب تعیین کنی یا بود که ان اثر باجمه و هر چه کجست کنند معنی از کجست
 پس بالافره قابل یا بود که با کجست معنی از کجست اثر فاعلت ما که تفصیل انصاف
 یا بنحیث و مفصل معنی است که محمول و محمول الیه کجست و ان مع در صورت و کجست
 و تصور نیست و کجست این عبادت یا کجست این معنی از کجست و کجست و کجست و کجست
 چه معنی از کجست و کجست معنی است پس بالافره معنی از فاعل کجست یا کجست که کجست
 وجود محلیست که محمول و مفصل می شود به هر چه و کجست انصاف و کجست از کجست
 معنی است و مجموع معنی است و انچه ان کجست معنی کجست اثر فاعلت لایح از کجست
 کجست است با کجست و کجست این نوع انصاف و کجست و کجست و کجست و کجست
 اثر است در قابل و ابرو صرف کجست یا کجست معنی کجست و کجست که کجست
 عبادت است از منصف که کجست معنی کجست این معنی ان کجست معنی یا کجست
 کجست و کجست کجست و کجست با کجست ذات کجست می تواند بود بلکه کجست
 بل با اعتبار ان کجست و کجست اعتبار ان کجست کجست کجست کجست و کجست
 جعل معنی نیست و ظاهر است که قابل محمول کجست از کجست و کجست که کجست
 عمل کجست است بعد از ان کجست معنی کجست از کجست است و کجست و کجست و کجست
 از کجست و کجست کجست و کجست کجست و کجست کجست کجست و کجست
 علم و کجست و کجست کجست و کجست کجست کجست و کجست کجست و کجست

و انصاف

تفسیر محمول را کجست

کجست

اطلاق جمول بر ایشان نشود که چه صفات حق تعالی است و مختص بر آنست و بعضی
 از شبهه بی بری دیگر است و آنست که چون علم با عیان که عبادت است ان مطلق است
 باعتبار ثبوت علی صفت صفت و صفات حق متعلق با اختیار حق نیست بر تا بر با اختیار
 در آن گمان باشد و سبب که مراد نالی جمول است این معنی باشد و برین نقایده در حق متعلق
 حق جمول و اثبات اگر انسان نمی فیض اقدس اند ظاهر شود و الله ولی التوفیق و این
 از جمله التوفیق و رابعه لغوی از هوای الایمان الثابتة و الاعتبارات اللاحقه بناوی هذ
 اعتبار که هر چه ثبوت مکتوبه موجود توفیقی و توفیقی عمدت هر چند بذات توفیقی از حق
 اینست اسکندری و جامع محمد اعیان باشد که نزد آن طالبان صورت علی هفتاد باعتبار سوره
 علی حق قدر عمدت و ازان وجه که صفات ایشان در وجود ظاهر میشود موجودند و ازان
 وجه که ذات ایشان بر محدودیت خود باقیست معدوم اند و هر چه نیستند لایعنا و لا یعنا
 مراتب وجود هفتاد اند بر آن وجه که از پیش گذشت و وجود وجود هفتاد متصف بحج
 صفات کاست و در هر ظاهر که ظاهر میشود صفات او متفصل نیست بلکه غیر ذات او
 پس هر یک از اعیان گنجایش نماید همه اعیان بر این اعتبار دارد اگر در بعضی محجاب
 کون و احوال محجب است و در بعضی بنقابه ظهور و تفصیل متعین گناید در علم
 و ادق تفصیلت اگر مراتب تفصیل مختلف است و مراتب بودن ایشان وجود را بنا بر علوم
 ایشانست چه اینها تا از ذلک حال نماند و رابعه قسمی الی ان الصفات الاله
 یطر الموقوف عند الله تعالی اما هو عا دکان ادراکه لا عذات المادک کانود سابقا
 و الی ان الانسان موجودا بلسان حق و مزیه ظهور الوجود الجمیع فی صفات
 شاکوه: التفصیل الذی لا یخلو عن سبب احوال موقوفه غایب سوار از این طریق و با
 دین وی دانست و پیش و کنی در دین از خود چون سبب که هر چه حق است چون از خود
 نبود سبب که هر چه حق است که در صد ذات خود هم نیست که از خود هم وجود ندارد بلکه هم
 ذات ندارد پس هم میرا و مکتوب باشد حق خودی خود و نظر که مبتنی ظاهر در

قیام بر او باشد همچنانکه مشتمل بر او گویند که او با افعال نسبت حاصل از نماز او و سخن
 بوسیله او حاصل شد پس در ما در لغت موجود که در لغت عربی معنی که چنین و سبب
 از که فعالیت نسبت به صورت بان میکنند ایامی باین معنی توان یافت که لغت مذکور
 بصیغه منقول واقع شد چون مشتمل و سبب بود از خود تا به انسان که وجود حقیقی در آن
 وجود مزیه است هر چه شرط تجرد و اطلاق و غیر آن از خود صفات صفت حق میداند
 و از احوال ایشان میکنند **سبب اول** هفتاد که در آن مرتبه است که در آن مرتبه است که در آن
 وصف موصوف نشود و هیچ اضاف منسوب و منسوب الیه نشود و هر چه موصوف و موصوف
 و عدت و کرمه الی غیر ذلک بکلی این تمام احوال مراتب تفرقات است **سبب هفتم** الاطلاق
 و التبرک و الفعل و الوهم مرتبه الوهیت است و بی صفت است و لهذا الاعتبار **الوجه**
 الوهم و التفرک و التفرک منزه الهم و مزیه التفرک و التفرک و التفرک و التفرک و التفرک
 بالفیض و التفرک هفتاد است و لهذا الاعتبار الایمان الکر و المحلوله و غیرها
 الصفات التي یتم الامکان و هی المرتبه التي علی الماء و الایمان الثابت و مزیه
 الحج بین المرتبه مع یون مطلقا و مزیه او تفرک و مزیه او تفرک و مزیه او تفرک و مزیه او تفرک
 الکبری و الاقویه العظمی این تفصیل منقول از سخنان این طایفه است و گاه گویند که
 مراتب کلیه وجود و بیعت **اول** غیب مطلق و آن مرتبه اطلاق محض است که گاه گاه
 از این غیب مزیه و مزیه اشارت و غیب است گویند و دوم غیب مضاف و از
 علم عقول و نفوس گویند و گاه علم اعیان باشد که مزیه ان اعیان در مرتبه مزیه
 و نفوس خود بر بعضی و از اسرار اعلی فوایند و **سبب هشتم** مضافه الی احوال
 مثال و فیما من فصل فوایند که خیال السابح بنویسد وجود است از آن خود و مزیه
 از آن خود و از اسرار اسفل فوایند و علم بر ذی نیز گویند بنا بر آنکه در این
 علم صور مجردات و مادیات مجسم است و چهارم مضافه مطلق و از احوال مکتوب
 و سبب هفتم فوایند و آن علم جسمانیست بما فیها الایمان و الایمان و سبب هفتم مزیه
 و آن صفت انبیا است که علم حق تعالی است و الی ذلک اشارت از

تحليل بوجود نفسی تواند کرد و این هم وجود زاید بر ذات او است و این هم اضافی و وجود علی
 طبقه و اگر انصاف ذات او باشد لازم بر مقتضای انصاف او وجود بر نیاید در انصاف
 بوجود و نیز اگر عقل حاکمست با آنجا که وجود است پس اگر وجود سابق بر وجود نفس
 بر مقتضای نفسی بر نفس لازم آید و اگر غیر باشد عقل حکام به انصاف بان وجود کنیم تا لانح
 اید نسلی در وجود است با آنها بود و یک غیر ذات یکند با آنکه تصور در وجود نفسی و اگر حاکمست
 که بتجدید الفطریه الشلیه و بیان آن بودی دیگر که هم وجودی وجود است نظریات او وجود او
 سلو بست زیرا که مرتبه ذی حقیقتی است و ذات او ذاتی از سلو بست که اولی است و نیز از
 پس البته ذی حقیقتی است اولی است و اولی است اما موافق است و نبوت وجود او را نشان
 ذات نیست و اندوید بنا بر آنکه کس که عقل حکم میکند بر آنجا که در ذات پس نشان که
 مرتبه ذی حقیقتی است بر هر دو وجود یکد خواه موجود نفسی بوی و خواه موجود غیر پس **ذی حقیقت**
 تمام وجود متناگد باشد این وجود قیام بذات خود و هم وجود یکد و هم موجود **ذی حقیقت**
 موجود مطلق به الوجود خواه از قبیل قیام صوری و صوری یکد چون قیام وجودی است
 بلکه یا از قبیل قیام نفسی نیست یکد چون قیام وجودی است بر ذات خود و اذ آنکه اطلاق
 قیام بر آن همان باشد لانح نیاید که اطلاق موجود بر او مجازی باشد کلا این ظاهر از نظر
 و اما در اولی که مدار او را مطالب نزد ایشان بود و این صحیح و محاسنات قیام است که
 یکد صحیح مادی معلومست که وجود هم که این ذات او است و موجود **ذی حقیقت** اعزاز نیست
 و دیگر استاسیون و اعتبار است لافیه بان ذات است و بعضی از ایشان چنین بر این معنی
 و بر کرده اند **ذی حقیقت** و یکی **ذی حقیقت** باشد **ذی حقیقت** پس **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
ذی حقیقت **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 پس **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
ذی حقیقت **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 و در اولی وجود در این شرط سبب قیام اعتبار است و نسبت واجب میدانند و وجودی را
 عمل است از نفسی دانند که او را **ذی حقیقت** وجود قیام بذات خود حاصل شود و او وجود را
 خاص

ذی حقیقتی موجود

و نمایی این ذات را از ذات این است بلکه از ذات صحیح یکد عقلی و نفسی است که در
 این ظاهر است اگر سوال کنند که از قولی معنی اولی منجم نیست و که وجود غیر
 ذات واجبست بلکه همین افاده میکند که وجود او از غیر نیست و این معنی است از آنکه
 غیر وجود یکد جنای مذهب محتمل است یا منتهی در وجهی جنای مذهب محتمل است
 جواب است که مراد بوجود بالذات که اطلاق بر وجهی است که در وقت وجود وجودی است
 اما مع قطع الفطریه غیره و این معنی است که اولی با آنکه وجودی است و این است که اگر غیر او
 یکد در ذات وجودی از او مستلزم است جنای مفضل است که است با آنکه وجودی است این است
 باشد تا این ظاهر است و اگر فایده که صحیح تر از این یکد چنین است که **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 و باقیمه تا نیه اکلن الی کون و استمالان اکلن الی کون و کون الی کون و کون الی کون
ذی حقیقت که در نسبت کند جلوه موانع **ذی حقیقت** و نسبت است علی انقطاع
 است است در وجود او وجودی است که صفت جلال و این اکرام **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 بذات خود موجود است جنای مرفضا کس است و ظهور آن ذات در مراتب اعیان ممکن است
 که بعد و منذ و همچنان بر مرافقه عدم باقیمه همچنان که این در آن زمان که لول در و ظاهر است
 همچنان بر بیونکی **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 اعیان که بواسطه فیضی تجلی وجودی خود نمایند و این پس نظایر علی اوسط است از نفسی و این
 نیست است و آن اعیان نظر بوجود ذات حق است او **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 جلالت و ثبوت که منتهی به ماسواست و نظر بخل حق و ظهور او در مراتب صفات است
 موجود است مان منسکه مکربان یا مادضا **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 مستعدی ظهوری تعداد در آن مراتب و محلیست **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 مددک مان ادراک می شود **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 و نمایند همی که از غایت ظهور او را که ان نتوان کرد تا شراست **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 یکد او را نتواند خود پس تا بوی که **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 مطلوب است **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت** **ذی حقیقت**
 و از خود دارد

ذی حقیقتی

ذی حقیقتی

ذی حقیقتی

چون این نسبت با فرض انساب و تقابل میان خود و نماینده هر دو نیست و مغایرتی نیست
و نماینده با فرضی نیست یعنی از صفات مشخص کرده و تجلیه و تصفیه موصوف نشود و نماینده اگر
نیاید بلکه کیفیت نماینده آن چیزی است که تمثیل این نماینده از لایحه خالی نباشد لکن نماینده این
چیزی که مظهر وجود است و ممکن است که معهود شدن خود آنها شود از لایحه مظهر تا از صفات
مظهر است خالی نباشد از صفات غیر از نماینده و مظهر تا انباشت مظهر ظهور صفات او باقی
صفات غیر کرده و چنانچه در مثال آینه و آبر و شست و درین باب با عینک تصور ازین است اشاره
باینست و با عینک توفیق دکن کوی میخ در خود مظهر است برات وجود و مظهر او در عین
هون است از لایحه مظهر یکی در دست نماینده بود یکی که هست نزد این طایفه موقوفات که بر
مکنان که باعتبار وجود علی هر یک از آنها ایمان ناست گویند از لایحه و این عدیمت خود باقیست و نشان
وجود یعنی انصاف با آن شکست مضمونه وجود نزد ایشان اصطلاح نیست بلکه ذاتی قائم خود
ضایقه در مضمون این رسام بیون ذکر یافت اما لایحه اطلاق وجهی نیستی میکنند و این معنی کوی نیست
ضایقه کوی دید در صفات موقوفات یا در راه موقوفه است و این وجه خود مکنی هم و کیفیت عیان
است از این بنا او بوجود کیفیت غیر از این هفت و از این بنا ظاهر تجلی نماید و این ظاهر
نسیه نیز نزد این طایفه کیفیت عیان ناست و اینست قال الله صمد الذین القوی مؤمنون و القوی
اعظم الشیبه و العجب العجائب الواضح الوجود الواحد یوحی انار الایمان النابذ فی سبوع
ان الایمان طهره و الوضح و بالوجود و اما طهره اما یوحی و یظفر به و لا یظفر به الا ان الایمان
نالا یفنی القیود و حاصل این سخن آنست که ظاهر کیفیت وجود حقیقی است که بصفت اعتبار
ایمان ناست مصدق سن و الذی ان اشارت فاله من الخ کسوش و العالی معتدل و باین اعتبار
حق آینه مکنان باشد ضایقه در برابر آینه بیعتی است باقیست و کون الخ دعا موانه المکنان
خبرست انما معتدیه انفسها متراشه بنوع الظهور الذی فی انفسها العدم باسنة انوار الوجود
اکتفی ای عین قوی آینه بود و وجود ن غیر توکی بود و فی هو الوجود و مظهره کون روی کسی
در روی او و در نفس عیان بود مراد از عین در مقام وجود حقیقیست که در این طایفه
عزیز است و متوال یا بر مکنان او تصور این معنی است که در کتب معتدیه مبراست موقوف

که کوی مظهر است

هم خواست چه من سبزه و تعالی ضایقه موقوفه تا به صفات کمال اجالا در عود نه از ذرات
موجود است و تجلی است سر و درین برست اندک هر ذره خاک جایست جهان نای خون در رنگ
و این سخن مطابق است که بعضی از اهل مشهور گویند الخ الخ الخ اگر یکی قطره را در بر نشان بود
ای در وجود مظهر و مینوا کرد مراد از مظهر مکنان نوع انسان هم هستند هم بودند او ظاهر
و اهل باجم و جانان در تمام حاکمان عالم را در این طایفه است و در علم عقیده موقوف است
مهره خود انار از هر چیز غیره و ذاتیات او سلو نیست ضایقه میگویند نسبت الیه هم
صفت الی لانتها و ذاتیاتان قلت هر حیث می و اعدا و لا کبریا و لا غیرها من العوالم و ازین
لازم میاید که مکن در هر دو از خود بیخ و ذاتیات او انباشت هم پس نتوان گفت که در موقوفه
خود هیچ نیست ضایقه در حقیقت ثالث گفته سن پس ذات و ذاتیات او سلو نیست
و بصرف این غیره است که صلوح کنند که ای در علم عقیده موقوف است که عقل بخواهد
مهره و ملاحظه و با قطع نظر از امور خاصه حق فرض او استعمال بود انباشت خود بهای و طالع
غیر در ملاحظه و این سخن یعنی ارمغان وجود است بلکه عقل امان از عقل و حق و دیگر
عوارض کرده او را باین حالی می باید و حاصل کوی موقوفه موجود است در عقل اما موقوف
وجود او موقوفه و این وجود عقل او را از ذات خود است پس ضایقه موقوفه نباشد اگر
کوی موقوفه مکن بذات خود هیچ نیست پس بود او ذات خود از غیره هم پس باعتبار بودن
خود خود محمول با هم و این معنی است که سابقا مکتوبه رفت بولیب کوی که از اولی خالی
داشت و چون ذات از فاعل صادر شد احتیاج به موقوفه او در بود او خود که عقل او
انواع می نماید که موقوفه صرف است لا احتیاج جعل گویند که این لازم ای که انصاف می شود
خود و ذاتیات او موقوف بر فاعل هم نباید که موقوفه می و موقوفه است و وجود
او وجود مکن از فاعل جو اینست که بودن شیئی منقطع و وجود موقوف بود وجود
در فاعل است و هو شیئی که عقل مکتوبه کرده است و چون مستغنی بپس این سخن را
بر روی مکتوبه پس شب مرفوع کردد رباعیه حیمه الی الخ العقل البصری عزیر که

تخصیص الکل

تعا هذا که در هر صفتی مجموع معلوم نشد صفت بود و بنوعی در باب اول طلب
 از غم فرسود و رکبه مقصود نشانی نمود می توان که مراد کیفیت است که ذات و
 پس که آن مواد که اقسام و مراتب انواع منقالت و لهذا در حدیث نبوی مصطفوی صلی الله
 و السلام وارد است که تفکر در آنکه الاله و کائنات و انوار الهی و غیره که مراد به نبوده است ظاهر است
 چنانچه مشرب شده که مدد و اصلاح مودک نیست و میتوان آنکه مراد از بود و بود و شد و بود و شد
 باشد اعم و وجودی که در عرف انظار معین بنفوس در کمال است و در حدیث نبوی صلی الله علیه و آله
 در مخلوق به می تواند چنانچه در کلام محمد اشاعت است بآن جهت فاک کما خلقنا ما یابا حی به
 وجود محمد مذکور نیز حیت / حصوله و العلم مودک نیست دیباچه حیرة الالبان اعم البسط
الایها المسمی عندهم بلووه والی عامه الایجاد لفرق الایجاد ما ظاهر و باطن جهان می دانیم
 ما حاصل امر که در کلام می دانیم آن قوه مبدی که میسبب می کند که کوشش کنی معنی آن می دانیم
 طایفه مؤثر است که علم بر آن می بودی منفک از انسان که از جمیع موجودات که در کمال خود می بود
 اظهر الایمان کتفا و ایند و افضا به ضیفه و حق مظاهر است و در باطن کائنات و الاله و الاله و الاله
 و الباطن بین ظاهر و باطن جهان باین وجه معلوم می شود و در حدیث نبوی صلی الله علیه و آله
 از وجود امکان مرآت دیگرند و مرآت از آن که مرآت می باشد و باطن است و مرآت از پس بنابر
 احتمال حل ظاهر و ظاهر و باطن بر هر یکی از آن توان کرد و حاصل امر که در کلام چنانچه محقق می باشد
 حدیث قدسیست که گفت که انما حقنا فاحییت ان اذن خلقت الخلق لاف عن ظهور من است در مظاهر
 عینی علی پس آن هم معلوم است و قوه مبدی که میسبب علی التلویح میسبب اشارت بانست که آن می
 علیه از کلام منقول است الاب قوه مبدیة و اما نظرها و در کمال علمها و معنی ان و الله اعلم ان بود که این
 باشد که ذات حق تعالی مبدی تا بنوعی و ایجاد و اظهار کسب پس از اینهمه اطلاق قوه بر او کرده باشد
 و در حدیث قدسیست که ام الکتاب خواسته باشد که قیام الاله که عقل کلست چنانچه اصطلاح شیخ علی
 در آنکه قوه او تمام معلوم در عقل اول نیست چنانچه سابقا معلوم شد و معلومست که در علم علی جمیع
 معلوم است و اطلاق اب یا عیان مبدی است چنانچه در عرف از آن بوده که تغییر
 طلا

وج علم از کس علم که مراد
 از استوار است / ۴

ان

عقل الاله عیان و باطن
 و در حق القدس علیها

تعبیر آن مبدی اب می خواند و چون این عبادت عبادان در عرفان و عرفان الهی رسیدن
 مقصود خلق علی الاله ان مع توفیق لاین جلال حضرت حق تعالی است فلیتوا و حسروا و الله تعالی
 العام عن اذنه و الفساد و من المراء و البالمعاد تبدل استیلا علی الاستفسار و صفت ما اشهد
العلم بان الایمان و التما بین کلمات و الایمان الیه ای که تا کوی صفت که نیست
 در بطور و این مثلث غیر است که می شود که اعیان به بعضی نسبت اند با وجود صرفی که نسبت
 و باین مقصود این را می دانست که قوله کلمة الایمان تمام است آنکه عارض وجود حق تعالی می شود
 در بین سخن استالست به نسبت از انتمینه است و وجود و آند پس چگونه نسبت می شود
 و جوابی در ربانی مافی متصل خواهد شد دیباچه در جواب آنکه در حدیث نبوی صلی الله علیه و آله
ای که مودع است ثانی در کسب کونیت غیریت و کونیتین ای که مودع است ثانی در کسب کونیت
 محصل جواب آنست که وجود و عودا و او صفتیست اما فطره نفس انسان بواسطه اطلاق
 کسب فاحی است از ادراک و عدت ان بنوعی که هر رادوی پسند و نیز تصویر در حدیث
 تصویر می کند و ان بنا بر تصور آلات اوست ای که در ضمن این نسبتی است و ای که کسب
 گفته اند کسب و ایمان تماما واقع نیست و اضافات است ان برای تعین مجربان و توفیق با واقع
 بر سبب تحول مبدی اینان گفته اند و تمثیل مجدد که از کلام ملاحظه و اهد در ذهن
 حاصل می شود مما ین و ادین و من این مقام است که چون وجود حق را مافی نسبت
بک غیر او در وجود نیست چنانچه در این نظریه می شود غیر الیقین و عن البینر سید
 تمثیل و تصویر عقاب الهی و نسبت ذات او ممکنات کونیت حال انشای تصویر که هر دو
 مثل الایمان التواتر و الایمان در کلام و ادراک با و محیط می شود و کسب عبادت و الاله و الاله
 مودع اها طریقی و در آنست که هر چه پسند توان یافت در هر چه توان یافت تغییر از آن تو
 که طاکل مالمت میمون الطیاری و انتمیضا صفت است و عین و عین و عین
 غنی که قاهر تعمیر کسب الایمان و الایمان و در حدیث نبوی صلی الله علیه و آله
 امکان و وجودیست و نبود و نبود از امدت و نیز و این موجود تعمیر عین ملامت

صورت غیر

واقع

و مودع و صباب که از حرکت
 بحر و آب

صفت

از زکات لطف از عبات خود اما در حق مباحات ساند مع این رای شکست شده هم ممکن در ذات
خود معدوم این موجود نیست بلکه نیست و واجب بوجود دیگر عزیزان او نیست موجود است
و هر یک از وجهی و آنان دیگر است پس هست عوم غایت زیرا که ممکن که در ذات خود عوم با وظایف
بشود و نیست که ممکن است غایت که واجب با وظایف میشود این عبات فعل صاحب
مذائق و افعال و بر ظاهر میشود و کما شریف الیه الفاعل المستوفی التوابع و التوابع و این مع
و مع هست غایت زیرا که توسط کلی حق موجود نمایی شود در کس این مع ذکر گفته لایا کثیرا
الفعل المدبر ^{این} از کمال لطف و عبات خود است که با وجود غایت در ظاهر ظهور و این
مستفاد محض وجود بالعموم و لا لخصوص خاص ذکی و باقیه الایات الی التوابع التوابع و این
المن الی الفاعل اکتوت و البع و ان ظهور التوابع ظهور و از ظهور الفاعل در کون و حال فاعل
نمنا در کس از آن و در این اطوار یکست از روز عقل اگر برود داری سر و دست شود
کین هم انوار یکست فاعل نمنا در عبادت از کس که از او باشد و اگر کواهد کند و هیچ مع
مواد از اراده او مختلف شود و این کیفیت غایت واجب نیست به مع قدرت و اراده غایت
افعال اختیار است و گفتن اختیار متوسط با غایت است غایت اوست و ممکن است و گفتن اراده
او علی ما انا او اراده غایت ان تصور کنی می شود و هر غیر او است اراده او و غایت
او مستفاد از حق است و ظهور و محلی در کس مع قدرت و اراده حق چنانچه و این غایت
و شواهد بنفله ثابت شده و ثابت است الا ان یکنه و مواد اراده او مختلف میشود
توید و اید و لا یکنه الا ما اید و وجود کلی در معدوم و بقا و دو جنبه بعلم است چنانچه
در محل خود متورس شده و معدوم بین غیر حق نیست پس از آنکه از حق محبت و دادن حق
بود و انچه تیغ و از این جهت تو صد فاعلی هر یک معلوم و باقیه تو صد صفات که
مبادی فاعلی اختیار است اند و میت دمع اشارت است بشود و احوالی و شوق بود
عقل و تا کس محض غایت عقل شود و از این مع منکف کرده و چنانچه کس که از دور
انتخاب شایسته خود نماید نور در نظر او متعدد و معنی نماید و چون که از دور و این معنی است

افعال

کند که اند ما فاعل یکست و مقدور و غیر بنی سطر فاعل او را که او و چنانچه فاعل می شود
و در اینجا محبت با وجود این ظهور و اظهر عقل است با غایت نیست که عقل بدون احوال نور
تبعاً ان ادراک انما فاعل است با غایت نیست عقل با غایت است با غایت ان لا یفرجه المحقق فکر
عجز الاستقام قدس با غایت ان لا یفرجه انما یفرجه العقل با غایت فاعل ان یفرجه
با ظهور الی الیه با غایت العقل بعد یفرجه ان لا یفرجه العقل و لا یفرجه العقل و لا یفرجه العقل
العقل فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
عبد الکلمات و یفرجه فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
ول مع دایم من چون سبح اینها کی آدم من بگوید در باب کس در حق کس کس
بجای این معنی فاعل من چون ممکن در معنی ان خود مع وجود غایت لایا کثیرا و این غایت
او تمام موجود است و معلوم با غایت معنی او با غایت این اعتبار است چنانچه در کس غایت
در کس معنی متورس است که نیست المبد غایت معنی احوال و لا یفرجه انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
و وجود دیگر و معدوم زیرا که صدق و حقیقت است وجود متورس است و چون در غایت خود
وجود از و معلوم است بجز اعتبار تمام موجود غایت از و معلوم با غایت در علم متورس
فایده ای در غیر است و در غایت است پس عدم نیز از و معلوم با غایت فاعل انما یفرجه العقل
صدق موده سلب الحول معنی وجود موضوع نیست غایت فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
از مقدم هر گونه که نبوت حق است و وجود موضوع است استشمار حول سلب میکند و این
موضوع است استشمار معنی عدول نمیکند کلی هر کس که عقل معنی است با غایت فاعل انما یفرجه العقل
از استشمار الحول سلب کرده اند معدوم است و غایت در و غایت فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
که اید و چنانچه منصف فکر حوی را با غایت انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
که ممکن در ذات خود معدوم است با غایت فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل فاعل انما یفرجه العقل
مع او را ثابت است زیرا که این مع انقضای ان کس که از دور غایت خود ثابت با غایت فاعل انما یفرجه العقل
شود و معلوم است که کلی دایم نبوت اراده خود نیست چنانچه در کس غایت فاعل انما یفرجه العقل
سند و این معنی الی الیه در رسم النساء الی الیه سلب با غایت معدوم غایت عدم است و احوالی

بسیار

وکنی بجه قلب عبید المومر اسادت باشت نفس ناطقه است که در بر سیاه تغییر از آن زهر است اطلاق
جامه خدای بر آن می نیاید جواب است که اینجا که اطلاق در اصل در معنی او عضو متولد است
بر نفس ناطقه میکنند بعد از تعلق اطلاق جامه جهان خدای که نفس ناطقه است بر عضو صوری که نفس
نفس ناطقه است و نظیر است در علم صحن مذهب علامه جابری است رباعیه تا اشاره الی امر
وجود العالم الکی وجود مجازی وانی تر است اما کسب الشیة العنوه النفس الکی بی بقره النفر
لما الی غیر ذلک الخالق در دین کسب سر است جهان بر سبب فنانیست جایست جهان
رو جمع ضالی و خواب در بند زمین کردی بعد ضیالی و خواب است جهان سر جایست در
ظاهری مستور موجود نیست بیک کیفیت موجودی دیگر است که با این صورت در صحن می نماید
بواسطه علم تعلق من بذات ان موجودی جایست اوست بر سر این از حیثیت سوابی
موجود و صفت نیست اگر چه در صحن موجود می نماید اعیان علم نیز از حیثیت ذوات
ایشان وجود نیستند اگر چه در صحن موجود نمایند و می بیند که در صحن غریب می نماید از
حیثیت وجود ندارد وجود ذراتی طایفه متواتر است که فضا صفتی است مخصوص کفره صحن
جناح شمع استوی تا از صفات سبب است و بهایست که در ملکات می نماید و در کفایتان
محدود است اینست جنایست صحن ایست که در وی کجا که کجاها بوده وی تو مو السیاب صحن
الذی استن کل شیء مشوبان مبدادند پس تبییه ان بجای که بر وی سبب باشد مناسب است
و چون ذرات آن علم بواسطه تعلق نفس از آنجا که در است با در صحن تعلق است
و غواشی هیولک و این صحن نظر بنظره ذات او می نماید و اینست ضایح انست ضایح فاذا ما
استیوا منضمه اذ است و تعلق این صحن با یون طبع است با یون ارادی که صحن بودند
قبل ان نموتوا و حیوات بالاداره یکی بطبیعه و الی بر است پس اگر با هر الوین نفسی
از این خواب که آن تبییه حاصل کرد و در صحن حقیقی خواب است سوره و بقدره ذات صحن با کرد
وجود کلمات در نظر از خواب رباعیه است که علی التوفیق الی توفیق الخالی بر الالباب صحن
الکونان و تقدیر منما و تعلق اسرار الغیب و اسرار الالبابان المیزان المیزان بقدره
و ان شیء الالباب کجده و لایفد ان شیء و المیزان الالباب شیء ن

والا فخر الکلیب از لوم جهان خطه الی خوانند فخر بود از فرق سپاهی خوانند
بر صحنه کلمات خطیست که اسرار از لوم کلاه خوانند چون حقایق اسمای الی
در خطه اعیان کلمات و معانی ازاد مکنایه مقلد ظاهر است مستفیدین با در مجرای
الطوار و احوال علم است که ان سبکند و در خطه احوال ان خطه ان انار فخره و امر از خطه
نامتناهی است هر چه در بگذرد ان بر آبی در حقایق اسما صفت که در است معاینه کنی
و شان طالبان در میان صفت توبه به نیل ای سعادت و فو ذی ان بر تبییه در صحن
سینه شیخ اقبال در بیان و طلب حقایق از سطوح ان و فو کات است که در حقایق
تقلید نیست و لذا محتاج ای در صحن بر انست که فیلید در اصول دین جایست دین صحن
مجموعه تقلید راه صحن را بر وی انجیب رباعیه اولی و بیست و یک شمله است
عنا شیخ نضیر الکلب و التمهید من اغوار یتار کجاها لیسجل العود بلا
المعادف و التمهید فانی البوان اللغیة بحزبه منها التوتو و المرحان و التمهید شیخ الخلیف
المالکة لهما تا چند خواب کرد در کردی و خاک در صحن کردی که در خطه
از اتق ترک ذنوب که فضل هو با یست عشی که ای افری نماید یون بنه تا چند که
ذمهای و نصوص صحن را طلب از نصوص علمیه نصوص صحن هست ضلع علم که فضل
مخصوص بود ذنبت با و صحن عرفان مخصوص اگر منشیان بنصوف در صحن
متشبهت بنقل اکلیب شیخ العفیه صده الی بن توتوی و شمله العادیه و الی هدیه شیخ
محل الی بن نرسر ما باشند و در تقلید ایشان بنویض منهل باشد که مطلق انم الی نصوص
کتاب دست نماید و اگر ظاهر امکانی میان طوار احوال این ان و ان نصوص باشد بیان
نمایند در صحن توفیق سعی کنند که بنقل صحن توفیق کسان ان دو بزرگ بنویض کنند و این
سبب فریاد و احادیث از طوار خود پیروی که کما کفایت با در نصوص و اجاب در است
کنند و این نصوص است ظاهر که از تقلید خود استقلید خود او کنی دست او است
از تقلید علم ان کجا غیر جنای خواب سنای نماید که در راه بر بنیادای فایز شیخ ای کجا

تا چند خواب کرد در کردی
رو خاک در صحن کردی
کشتی تو خلاصه از آتشش کردی
کشتی تو خلاصه از آتشش کردی

بلکه طریقی که مستحق است که ظهور آن تصور و اصل دانند و تصور و تصور و تصور و تصور
 بر آن عرض نمایند و عبادت از حیوان و دو انگلیز که بر دست مفلوح نمایند و تا پیش
 محافظه ظهور آن کتاب و دست کنند و عبادت و کرامت آن ساند و اگر مشایخ مانند تا و علی در
 کلام خود اول و ابتدا در هر دو طرف کتاب و دست از ظهور از کتاب نمایند که ظهور آن کتاب
 غیر اصل دانند و در عبادت کتاب و دست از ظهور از کتاب نمایند که ظهور آن کتاب
 تصویب و غیر این معنی را وجود که غیر اسما و وضو طبع است و مستحق تقاضی سبب
 اکتفاء از دست اسلاست نفوذ یافته مرگ و وجود الگود و از جمله این مواضع است که حضور
 شیخ علی الدیوب قدس سره در تصانیف خود که فاعل الولاية بر وجهی کرده که ظاهرش بر وجهی
 اوست در صفاتی و معارف بر فاعل النبوة علیه الصلوة و السلام و شلوک که شریک
 استخوانده با فاعل الولاية خود است و در بعضی مواضع بر وجهی از فاعل الولاية
 مبدیست و فاعل الولاية متبویه که باطن نبویه علی انبیاست حضوره امیر المؤمنین و سبب
 الهی که استعداده و بسبب ایما و ترتیل استنبوه نموده که فاعل الولاية خود است
 و در خصوص آورده که فاعل النبوة نبوة را تمثیل کرده که باطن از غیبت که از آن جای
 غیبت مانع بود تا نام بر و از آن کی غیبت و هو و هو و محمد است فاعل النبوة است
 که شیخ بنیاد انبیا و اولیا و فاعل الولاية ان حافظ را می پسند که در جای و غیبت مانده
 یا از ظهور و یکی از نفوه و خود را می پسند که جای او و غیبت نشسته بر فاعل الولاية است
 و سبب اکتود و غیبت می پسند است که او نباید که فاعل الولاية است و ظاهر و آن مواضع
 غیبت است و آن ظاهر فاعل الولاية است و اظهار که تا این ظاهر است و کسب صفت از اظهار
 از آن معصوم می نماید بلکه ملک که واسطه تزلزل در حق است از آنجا که امیر و ازین صفت
 پسند نیست و در حق از انبیا اقتباس نمود نبوة از مسکوة فاعل الولاية استنبوده که
 کسب راجع به خود بود و پسند و در حق از او با استفاضه نمود و لایه از مسکوة
 فاعل الولاية می نمایند اگر چه کسب شان مقدم بود به شیخ و نبی فاعل الولاية استنبوده که

این عبارت
 در بعضی مواضع
 از فاعل الولاية
 بر وجهی کرده که
 ظاهرش بر وجهی
 اوست در صفاتی
 و معارف بر فاعل
 النبوة علیه الصلوة
 و السلام و شلوک
 که شریک است
 استخوانده با
 فاعل الولاية
 خود است و در
 بعضی مواضع
 بر وجهی از
 فاعل الولاية
 مبدیست و فاعل
 الولاية متبویه
 که باطن نبویه
 علی انبیاست
 حضوره امیر
 المؤمنین و سبب
 الهی که استعداده
 و بسبب ایما و
 ترتیل استنبوه
 نموده که فاعل
 الولاية خود است
 و در خصوص
 آورده که فاعل
 النبوة نبوة را
 تمثیل کرده که
 باطن از غیبت
 که از آن جای
 غیبت مانع بود
 تا نام بر و از
 آن کی غیبت و
 هو و هو و محمد
 است فاعل
 النبوة است
 که شیخ بنیاد
 انبیا و اولیا و
 فاعل الولاية
 ان حافظ را می
 پسند که در
 جای و غیبت
 مانده یا از
 ظهور و یکی
 از نفوه و خود
 را می پسند که
 جای او و غیبت
 نشسته بر فاعل
 الولاية است
 و سبب اکتود
 و غیبت می
 پسند است که
 او نباید که
 فاعل الولاية
 است و ظاهر و
 آن مواضع
 غیبت است و
 آن ظاهر فاعل
 الولاية است و
 اظهار که تا
 این ظاهر است
 و کسب صفت
 از اظهار از
 آن معصوم می
 نماید بلکه
 ملک که واسطه
 تزلزل در حق
 است از آنجا
 که امیر و ازین
 صفت پسند
 نیست و در حق
 از انبیا
 اقتباس نمود
 نبوة از مسکوة
 فاعل الولاية
 استنبوده که
 کسب راجع به
 خود بود و
 پسند و در حق
 از او با
 استفاضه نمود
 و لایه از
 مسکوة فاعل
 الولاية می
 نمایند اگر چه
 کسب شان
 مقدم بود به
 شیخ و نبی
 فاعل الولاية
 استنبوده که

و لایه کجایم الولاية چون بنده یا انبیا فاعل النبوة است و محمدا فاعل الانبیا از آن حق
 نیست و دیگر انبیا استغنا خود نبویه از او می کنند فاعل الولاية از آن حق و
 و دیگر او با اقتباس خود و لایه از فاعل الولاية می کنند و بعد از آن میگوید و هو
 حسنه فاعل الولاية محمود صلی الله علیه و آله و آله و سلم و بعد از آن میگوید و هو
 فاعل الولاية حالها همان است و این عبارات خاص بعد از آنکه الله فاعل الولاية
 می شنید عند المنعم ان الله الولاية بعد شوا غایب فاعل الولاية فاعل الولاية و الله
 بالبیاده از بدایه المعانی که این فاعل الولاية الوجودیه و المعانی علی غیر نبویه مثل الولاية
 و بعضی شارحان تصور می کنند مقامات بوجود کرده و ظاهر آن فرضی است که در آن
 وجوده فاعل النبوة است و در حق ما شریک و فاعل الولاية را پس یکی از صفات
 مقدم است و در خصوص فاعل الولاية که شایسته بودن او را بطریق دیگر در دست
 و همان در مورد فاعل الولاية و این غیر فاعل الولاية و بعضی معترف است
 انصاف از هر دو میگوید که چون حضرت شیخ محمد بن ابی اسود را در رویه می بیند از آن
 تعبیرات چنانکه از احوال حضرت شیخ استفاده در حق فاعل الولاية که تغییر در وجود نبویه و بود
 یا بصورت دینی و دیگر بصورت فاعل الولاية است که در شاه و لایه صفات و معارف نبویه
 بنویسد و فاعل الولاية استنبوده که فاعل الولاية است و فاعل الولاية استنبوده که فاعل الولاية
 و در شاه نبوت از صفات در اظهار ظاهر و معنی است که فاعل الولاية استنبوده که فاعل الولاية
 و در معنی صفات الی باطن اصحاب استنبوده که فاعل الولاية استنبوده که فاعل الولاية
 مجموع دعوت کلمه است جوایز مناسب آن است که صفات و معارف را
 در طی اصحاب ظاهر معنوی ساند تا هر کس خود را استعداده خود از آن بهره مند کرد
 لازم در آن نشاء بیان اصحاب بر وجهی در حق که صفات و معارف فاعل الولاية استنبوده که
 نیاید صفات عارفان بعد در آن معنی استنبوده که فاعل الولاية استنبوده که فاعل الولاية
 است و ظاهر آن صفت نبی شریف است و باطن از نبویه فاعل الولاية استنبوده که

است

پنهانست

که اقتضای آن دارد که کلمات خود اسامی صفای در برابر صورت اوضاعی بر روی آن ^{بصیرت} ^{بصیرت} ^{بصیرت}
 و البصیر جلوه دید و کشتن صفای و جدا کردن آن از ظاهر موقوف است به خفاخ الولا
 و کیفیت خاتم الولایه در این صفای هر چند از قاعه النبوت است چه آنکه آنکه در ظاهر
 اصلاح در آن کرده از مفاع کون و افعال منضم ظهور و تفصیل می رسد و بهینه ظاهر
 صدق این دعوی آنکه اگر عقل بسبب در رفع کیفیت و در شقیات هفده ^{بصیرت}
 نرسد مگر در رفع ملاحظه هم عادتان و واصلت تا به نایب و ان عقل
 مسلح و طبع مستقیم اعتبار داده تطبیق آن برکت است که در ظاهر از اجمال در
 خصوص آن و یک بنویسند این کند بلکه ظاهر کشف که هنوز در این معادن دیگر
 حوا را که نه هست که ظاهر نشی که هنوز مستقیم نبوده و لذا اگر فرض کنیم که از کلمات
 این کار را که از کتب و نسخه و از کتب این بیرون کنند تا سو که هر کجا در اقری ^{بصیرت}
 نماید و تفصیل این سخن است که در اینجا که بنوع ظاهر و لایست و لایست با طراز
 همین و آن ظاهر کتب است و زقان با طراز و قاعه النبوت جامع نیز ظاهر و این ^{بصیرت}
 است که بیستیکه بکلی از طرفی ظاهر در هر کجا که طرف دیگر نباشد و این برین ^{بصیرت}
 بعد از و در نسبت آری که این عمل را از این طرف است و استیع کار این اشیا
 با این برین باقی و قاعه الولایه چون نشاء او میگردانست و حفظ از آن است ^{بصیرت}
 لاجرم هر دو را بر اینند و یک بصورت ذهیب و دیگری بصورت خضرت این نماید و این لایق
 نیاید که او در وجه طرح و قاعه النبوت در آن باشد و نه ما و اح بگرد و طرف ^{بصیرت}
 و تشکیل از دست و قوسه چیز فرقی کلان و افاضه او هم که هر قاعه النبوت ^{بصیرت}
 در فتح باب وجود شایع است و مفعول در کشتن اطوار هر دو نیز قاعه و مفعول است
 و مع شناعه در اصل در شمع گردانندست و یکب قوس نه مفعول است
 در امواد احوال آن را در این باقی از قاعه فریاضی نه و هر چند صفت محمد
 اول تعیین است باقیان اهل کشف و شهود پس شایع در وجه اولی و غیر شایع

شعیر

محو که مفسر شفاعت کبری است محقق بان حفره است چنانچه اسما مبارک انار که شش ^{بصیرت}
 حد است بصفتی فاعل و مفعول و تفضیل چون حد و داند و حماد و محمد و محمد و مشهور ^{بصیرت}
 و حقیقت حد اظهار صفات کمال است و اشعار این نمود مستوره شایع در شهود نیز حفره
 باشد در حدیث اسرار و اد است که کیه لی صدری و وضع عینی و ذری و در قی و ذکی و صلی ^{بصیرت}
 فاما و خاتمی است نقد صفای اسما و صفای کمال الی کمالا غیر از آنکه بنوع و اگر در کبر و الله
 از آن باقی شود از شکوه و حق اقدس آنکه بعد از مناسبه متعلق بر آن و اکتفای بسبب تا قیل
 نماید در یاد که چون صفت محمیه اول تعیین است که در بعضی دو آیه معتبر بقتل است و در ^{بصیرت}
 بعضی و مخاطب بظن آیه مالان و میگویند که در اجزاء حفره و اد است که نور و کواکب است
 از لغات نور در بعضی حفره مملوون سن و در بعضی اولیا از مملوون نوار اولیه اینها ^{بصیرت}
 نور است که در علی عارف الی کبریا که در حفره باقی باشد با آنکه حفره مملوون سن بین علی ^{بصیرت}
 مایست و چنانچه در صحاح احادیث و اد است که حفره حق بهار و عاقبتا باقی نور و نور ^{بصیرت}
 و طایر آن لایق النبوت من ذریک و لولاه لما خلقک و در بعضی اینها خطای حفره ^{بصیرت}
 از خود که لولا که ما خلقنا لافکال و ما ما صاحب بصیرت از این مقدم است معلوم نماید که سیادت ^{بصیرت}
 در شاعری مستقیم سیادت در علمت بلکه حقیقت سیادت مطلقه بر غیر تعیین بل علی العوم ^{بصیرت}
 چه صفت شفاعت در دنیا عبادت است ادوا سطر بود در وصول و صول فصیح خود و در ^{بصیرت}
 عبادت که ادوا سطر بود در وصول ضیق شهود چنانچه برکت دان سخن نخواهد بود که ^{بصیرت}
 و عاری غیاث حقیقت طویل از قاص صلی الله علیه و آله و سلم اللو انا حسیب الله و لا فری و انا ^{بصیرت}
 صلی لوار الحمد یوم النعمه و لا فری و انا اولی و محرم خلق الحمد فیقین الله فی ضد خلقا مع قول الو ^{بصیرت}
 و لا فری و ان اکرم الاولیاء و الا فری و لا فری و محفی نیست که اصل که در عرف علی عارف و صفای ^{بصیرت}
 الی است بر مکتوبه بجز در همان چیزی که آنکه در آن توان بود یا اگر در بعضی از احادیث ^{بصیرت}
 صحیح وارد شده که اجمع باشد انا و در احادیث معتبره بر آیه مقینه ثابت است که آنکه ^{بصیرت}
 قولنا اکرم اولاد ارج علی و لا فری و غیره در حدیث معتبره از طرف کبری و الله صلی الله ^{بصیرت}
 و اد و یوم النعمه و یوم النعمه و یوم النعمه و یوم النعمه و یوم النعمه و یوم النعمه و یوم النعمه

مستقیم

میگردند و هلاک آنرا از قدرت غایب اهل بیت نبوت و ستمشوار سواد نبوت مطلع انوار برانستند و کار
 بنویسند و ولایت ائمه است و چون بعد از انوار علی ایام انکار و غلبه شیطان و انوار
 مشغولست لاجرم و لا تنویس علی ایام ائمه است و این تو را میگوید و آنچه در حق علی از اهل بیت
 فخر و کبر باین فخر رسیده که از حضرت زنده العادیه باشد و صفی الدین است و این حدیث از ائمه
 قدس سره سؤالی که در آنجا در حق اهل بیت است و در حدیث ائمه است و این حدیث از ائمه است
 و نفسی که در حق اهل بیت است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 طراز ابداد و این از ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 از ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 که کمال او صغیر است که با صغیر خود معانق و مشابهی که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 هو الکر و الا و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار
 محصور است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 الیم لا یصل الی التمتیح و اما الموصول به جرمه علی توفیق عصا علی التوفیق و ملاده ذی التوفیق
 در موردی که میگویند و شنود در زیر همان بگویم و میگویند که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 بجز از خودی که میگویند و شنود در زیر همان بگویم و میگویند که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 با اهل خویش و با ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 بی سلطان و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 می شود چنانچه از اهل و احوال ائمه صاحب کمال که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 دانسته اند و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 اند و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 کانیست و آنچه مقصود و ایجاب بسیار میباشد از حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 حاصل می شود چنانچه در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 و کانیست و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 فاضل علی و سلطان کن و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است

مخطوطه و هو الکر
 رفتنی که در حدیث ائمه است
 در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است

و اهل بیت نبوت و ستمشوار سواد نبوت مطلع انوار برانستند و کار
 بنویسند و ولایت ائمه است و چون بعد از انوار علی ایام انکار و غلبه شیطان و انوار
 مشغولست لاجرم و لا تنویس علی ایام ائمه است و این تو را میگوید و آنچه در حق علی از اهل بیت
 فخر و کبر باین فخر رسیده که از حضرت زنده العادیه باشد و صفی الدین است و این حدیث از ائمه
 قدس سره سؤالی که در آنجا در حق اهل بیت است و در حدیث ائمه است و این حدیث از ائمه است
 و نفسی که در حق اهل بیت است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 طراز ابداد و این از ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 از ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 که کمال او صغیر است که با صغیر خود معانق و مشابهی که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 هو الکر و الا و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار و انظار
 محصور است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 الیم لا یصل الی التمتیح و اما الموصول به جرمه علی توفیق عصا علی التوفیق و ملاده ذی التوفیق
 در موردی که میگویند و شنود در زیر همان بگویم و میگویند که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 بجز از خودی که میگویند و شنود در زیر همان بگویم و میگویند که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 با اهل خویش و با ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 بی سلطان و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 می شود چنانچه از اهل و احوال ائمه صاحب کمال که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 دانسته اند و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 اند و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 که در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 کانیست و آنچه مقصود و ایجاب بسیار میباشد از حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 حاصل می شود چنانچه در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 و کانیست و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است
 فاضل علی و سلطان کن و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است و در حدیث ائمه است

ادراک

و اگر برین چه بود که موجود ظاهر بود بعد از آنکه عارض موجود شد از علی همان وجه مابین
 جعل باشد و اگر آن علی و قیاسی بود علی با یک موجود است حاصل شد در اول علی اول و حدوث
 علی تا لازم آمد و در دوم علی الله تعالی بود در وقت حصول آن است لایق تعالی
 و شکل آن تفسیر این برین برین وجه کرده اند که علی الله تعالیست و عقول حادثی و قد
 در تعلقات آن واقع می شود و در نفس علی و این کیفیت و این چه علی مطلق نشود یعنی
 آن علی مطلق نشود پس لازم بود که الله تعالی در اول علی بود و بی شک در این وجهی قوی
 شود بلکه وجه تفسیری است که محمد اکبر زاده اللهی زمان نبوت بلکه محیط و عیانت بر زمان علی کفایت
 نیز زمانی نبوت بلکه محیط است محسوس از خود و احدی و در هر دو موردی از افراد زمان و هواد
 واقع در آن بیاید و چه که واقع است بر او است سلطان زمان قوه علیه اتم بر آن وجه که
 نسبت با بعد از اینها مشافره از مستقیم است نسبت با حقیقت و دیگر اینها متعین بود و هر
 با هواد مقدار زمان و تمیز سایر اذن و هواد و این چه مصلح هر قدر حق است و این علی
 اصلا متبدل و متغیر نیست و چه که نسبت قوه مثلا از این صفات زمان نبوت بر این است
 نظر بر یک اوردن است هر قدر حق و در این معنی اگر چون ذات حق بلکه او متعین بود زمان مطلقا
 محاطه فان نبوت بلکه محیط است بر زمان برین معنی استغنی نیست مابین آن بیاید بلکه نیست
 باز مابین باشد و مابین مستقیم که نظر بر مابین است اما این نظریه ایست که در حضور مشاهده
 انانیت با حق و تفسیر از نبوت علی حاصل می شود و چه که نسبت قوه استغنی زمان است در زمان
 قوه و کس و وقت نامی از قوه و قوه مستقیم علی مابین علی و در این معنی وجود عقول بلکه
 در هر چه که خود اند راه نبوت و مابین این معنی بود یعنی است که نفس است علی علی افراد
 از محسوسات بود بیکیار ملاحظه نماید و بر حسب الوان بیکدیگر مطلق شد و همان نظریه
 بشود و بصورت ضمیمه ای که که احاطه آن شود از کرد و گفته اند چه این جوان بود و حفظ
 ادان را مکتب بود نماید و در هر چه که او را الوان متبدل شود و بشود و چه که مکتب بود و
 دیگر موجود شد و این معنی مابین و عیسویه احاطه آن الوان از آن بود است و تفاوت
 در حضور غنچه و اما در این از اساطین علی سابق مستقیم است که نسبت انانیت
 ال انانیت مبادی و تفسیر استغنی از التفسیر هو ان ترمود و تفسیر انانیت استغنی

نظریه

بود از زمان ذکی در قیاس و از این جهت است که اگر مشاهده اثر او سیل جلال و در این جهت است
 بود آرد و محسوسات تفسیر صراط است و سزا دست بگردد و در این جهت بود که در کیفیت
 انانیت و تا آمدی در تفسیر این معنی است که اول مابین بود و در این جهت است
 و چه چیز در آن از نظر نبوت و اول غلبه نبوت شد و تفسیر استغنی از انانیت و تا آمدی
 که مکتوب علم از جهت انانیت است و کمالش و عیانت بر این وجه و از نظر انانیت
 تفسیر نیست معنی استغنی از انانیت بود و در این جهت است که انانیت خود در این جهت
 تیمار بود که در این جهت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 انانیت بود که در این جهت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 این بود و تفسیر در هر چه که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 با در این جهت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 میباید که در این جهت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 کلی است بلکه در این جهت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 متعاقب در هر چه که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 بر یک عنوان اول و اینها ملاحظه ایست و تفسیر در هر چه که انانیت در این جهت
 ظاهر است که کلیه ملاحظه ظاهر است از خودی در هر چه که انانیت در این جهت
 عارض آن انانیت است و کسب انانیت و برین تفسیر حصول بعضی از آن بعد از انانیت
 چه صورت و کیفیت است که عارضه خود را تفسیر از انانیت است که انانیت در این جهت
 و تا آمدی بود و بنا بر این معنی لایق تفسیر از انانیت است که انانیت در این جهت
 اصوات بود و در این جهت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 از انانیت بر آن معنی است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 مابین انانیت است و تفسیر از انانیت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت
 بعد از تفسیر انانیت است و تفسیر از انانیت است که انانیت در این جهت است که انانیت در این جهت

تفسیر

از آن مقبول واقع شود در عین آن فرو بیاید رفت و خود را بجماع حشرات بان باید داد شاید که بگری از آن حیوان
 نواز گردند ز به لفظ علی روان مکرز جو خاوه بهر وضع فرود و چون سبب **حیوان** بانفاق عقل
 و نقل و اطباء بر آن و کشف صنایع عالم حلت آمده و تعالی که بر یاده بگفت و اگر کسی از درین مطلب
 روی بخورد از حضور عقل و افت فطره سلیقه است که بواسطه عبادت که در آن علایق بدن و عوالم
 خارجی ایند دل او را بخار الود شبهه و سکو کرده و از مطالب و حدت جبین حضرت حق محروم مانده
 چنانکه شان ایند عباد الود باشد که غیر واحد در و مسکنه و مجرب نیاید و اگر نفس کجب فطرت مجبولیت
 برادر که وحدت الهی صناعات کمال انحضرت چنانکه فیهای حکام بر ایت نای غوایت ز دای حضرت سیدام
 علیه الصلوة والسلام بان ناطقتی است حال هم کل مولود یولد علی الفطرة فابواه یهوده یا نسطری
 او بنظر آن چه در بدایت عقول حرکت است که بی رابطه و حدت که نت بل هیچ موجود منظم نمی گردد و اگر
 دیده بشود و اعتبار بکناید و کورس ایامی عالم بر آید از حسیته آن که عالم دو جانانست تا شنیدن عالم
 جهانانست هم را یکی سلسله تشکیک منظم بیند بعضی در بعضی فرورفته و هم یکی بیان خودم تبط
 چنانکه بنزدیکه یک فاند است و از آنجا که تطابق میان عالم کبر که مجموع کائنات و عالم صغیر که است
 مستحق است چنانکه حضور آن زنده که از در بان ولایت مرئوسی علیه القلوة و السلام ظاهر شده برین
 مستحکم که **شعر** و تو عزم آتک جرم صغیر و فیک انطوی العالم الالهی در نحو: **ما جنة**
 و هو دانست اینست بی ظاه است که ضمایق مختلفه الاکلام متضاده الی آثار مجرب شده صورت و صور
 پیدا کرده و بان اعتبار سخن و احوال از اوانسانی گشته و بر احوال کبیره نافره سخن نیست که مثل
 این ارتباط و التیام جو نبودت صنایع صورت انظام نیز در چنانکه از ملاحظه صنایع
 مستعد متبصر نیز هوش را این مع شکف کرد که با وجود در کفایت وجود هم بگفت چه نزد
 کتیبان ایلی دانش و پیشتر متر است که موثر صنایع در همه اشیا جز احوال است و بواسطه

صانع
 در
 حق

اگر مصدر صور مختلفات بر منافه و منکاره میان مصنوعات ایشان ظاهر می گردد و از ملاحظه این معنی
 و احوال آن متعین می شود معلوم کرد که اینچنین وحدت و استقامت که در احوال عالم و قدرت جو نبودت
 صنایع آن مبینه اند بود چنانکه حضور که به نولکان بینما الد الاله لغد تا شنیدن از است و اهل
 اعتبار را ادنی تنه می گانفت آن فی اختلاف التیل و الثمار لایا لاول الاله و از اینست که
 بعضی از اصحاب لغوس مشرفه گویند که ذبت الثنونه و ایم الله لولکان الاله انرفان شمه ای
 النظام تمین کفیف لایالی اللف بیکو اگر کسی را دیده بصیرت بزور توفیق ممکن باشد از وحدت
 موجود استلال یوحده موجود اند که به هیچ موجود بی وحدت ممکن نیست و انبوه و لا عینا
 ولا عینا و لا و اما و لا ارضا و هم حوایق برین میزدان معن ظن وحدت صانعت
 و فی کل شیئی له آیه تدل علی ان واحد لاله الاله و صده لاشریک له و تمیز بتواضع عقل
 و نقل فرموده که حضرت حق جل و علا هو صورت کج صناعات کمال و از وجود نفس کل چیز
 چه در بدایت فطره سلیقه حرکت که واجب الوجود در اعلم ایت کمال خواهد بود و اینه در عقل
 امام الحوین و امام رانی در علم اصول دین نقل اجماع علمای برین کرده اند و فکر ستم نیز در یکی
 مطالب از علم الهی تشکک باین مقدمه و سکت است که انصاف کج صناعات کمالی اجتماع
 صناعات حوایق صورت بنیند ازین جهت بانفاق عقل و نقل حضرت حق را با کمال وحدت
 در آما و صناعات متعابلهت چنانکه از مکرر لوده نام ظاهر می گردد هو اول و الاخر
 و الظاهر و الباطن و هو کل شیء علم **صدا** چون حضرت حق جل و علا بذات خود متعین صنایع
 کالست و معلوم شد که کمال در ج متعابلهت لاجرم ذات حق جل و علا از اول و ابد انصاف
 متعابلهت باشد چه تغییر و تبدل در احوال الهی کالست چه آتیا از مقتضیات ذات و ما بالذات
 لایزنی بکن چون مخالفت میان دو وصف در انضفا واقع شود بکلی اقتضای ذات حق کمال را

و خلق الله

غلبه ظهور طریقی روایا شد که اکل باشد چنانکه اول دو صفت که میان ایشان تکلف و تعالی و
جمال و جلال است چه جلال متعقی عزت و کونست و جمال مستدعی ظهور و عیان چه جلال متعقی
انفراغیاد است و جمال متعقی ظهور و اظهار لیک چون ظهور است از صفات آنجا که
وجود اثر است از عدم بعینضای سبقت و جمیع غیبی نوز قدرت و ارادت بر ذرات عقاب
مکلفات ثابت و از بیغولیه ظلمت اباد عدم پیشگاه وجود و می شود آمدند تا صفات کمال
حضرت در مجال افعال مجال نماید چنانکه محو ای کنت کز انجیناً تا صیبت ان اعرف بان کویا
چه صفات معتصبات جلالست و ظهور از مستیما جمال و تزیج ظهور بر جفا که بنظ
اجسبت اشعار بران رفته بسیار اکلنت ان طرنت چنانکه ایمان بان رفت لیک خون
صفیات هم از لوازم دانند چه چند یک غلبه در موطر ظهور سطنت یک از متعابین خوا بود
و لیک حال از شوب فراغت متعابین کوا هم بود چه حکمت بالغه الهی تعاضد ان کند که بعد از
هم را از اما نوعی ظهور باشد چه اگر یکی می از اما سخن کردد او را چه خط از ظهور نیستد
نوعی از نفس تعالی عزتیک علو اکبر **صدا** چون صفات الهی میاید که گویند و در
شد که لایزال مینا صفات تکلف و تعالی و اقتضت و کج ظهور هم که از شوب مراصلت ان
دیگر حال نیست اینمغ انفضاء ان که در عالم اظن ان محقق کردد لاجرم شیت از ان ایجاد
اضداد متعلق شد و تراجم اضداد و کالت ظاهر است هم چند غلبه احد الضیق راست
چنانکه از نفسی او اعلی و بقیع ان بنظر اعتبار هم میزند انار اظاه میگردد که در سالی اول
السوات و الارض و جعل الظلمات و النور چنانچه تنگی را سلطان متعابیت و لطیف را
و فوج را تحت و اسما از نفس و عصاره ام یک دیگری و همچنین از جی حکمت الهی انفضاء ان
کرد که در نفس متعابین کیر اندک مضران مندرج باشد چنانکه انرا مثلا که در نفس او پس حکم و حصول

صفت

مندرج است که کلام وجودی مودن با او ان ایسا با فو کرده و اب که وجودی ان کجوانست اصیاد
سنان باغزان بر میگرد و آن مع نظر بذات حضرت حق چیز محض است زیرا که متعقی ظهور
اسما و صفات اوست و نظر با مخلوقات نیز خیر است چه حصول چیز کبر و اگر چه متعقی قلیل
باشد خیر است از قوت ان قوت ان بسیار خیر از ان که قلیل است با وجود که فاعل هم است
حضرت هسته از سر در یک منزله و بر است و چون فرزند که عند التعالی بر الصفت
واللهما سلطنت غلبه طریقی راست که مستدعی از اکل باشد در اضداد عالم نیز غلبه طرف اکل راست
ان الله قد قفتم فی قلبی و ان یقولن الله بنزله چنانچه از تذکر ابیات نبیات قران و کلمات نامان و قفا
ظاه میگردد بر بدون لبطین انور الله با فوا هم و بیان الله الان بیغ نوره و لو که الهما و ن و منج
مبارک احوال ما فی حال بر بیغ شایع عدالت که در هم تن که فواج نون از نبوت یا از ولایت باور
از و خفت گرفته شیب تر ان ظلمت پرست با طهارت ان بر کاسته اند و لول الله ان نور بکمال
و ایضا از نصیب خیریت و خذلان بوده و بخیران ذنبی و عقبی باز کرده اند ای بریده بادان
کام و زبان که کند نف سوی ماه آسمان هم بر و پس باز کرد پس یکی وقت نوار کسوی کرد
شکل و فرشتگان عالمند نوحه ان انقبالی امره فو صلی الله علی کل شیء و **صدا** متعقی است
اصحاب پیش و متعبران ادب و انوع با ان اناب عیان و سطح نباشد هیچ بیان از تر انوار
تقابل دلیل و بر مان چنین دیده و دانسته اند که نشاه انسان فزیک هو اصل او ایگون و حکم
و مجمل تاصل صابین اعیانست چه انور هم استی از اما الهی عکس بر و مانده و از تر ان نور
کمال یافته چنانچه هم دره از ذرات موجود است که حقیقت ان در انسان متعاب و مندرج
نست چنانکه مستحق ان ابا انان و انفس و انسته اند و اگر مقدور نیز برین بنظر استیصار کتوف

نماید بر تطبیق تفاسیل اجزاء عالم و صناعات آن بر صناعات و اجزاء انسان قادر بود بر وجهیکه کسب قنطرت
 و قاده خویش از امضوب باشد ز بطریق طریقی که در حق سلیم و طبع مستغنی بیعج مباحث و امور مختلف
 در آن شهادت که تو خود دان اگر بزرگ و عاقل باشی ^{بنابرین} انسان را عالم صغیر گویند و عالم را
 انسان صغیر یا کبیر و بعضی انسان را عالم کبیر گویند بنابر آنکه عالم کبیر موجودات عینی گویند و انسان
 نظر ال اجزاء و صناعات الموجوده ^{الطبیعیه} ^{تو} آن باشد و او را در حقیقت جمیع صناعات الذهنیه ^{الطبیعیه} ^{تو}
 عالم کبیر گویند و عالم انسان کبیر بشود چه صیغه محمول او باین اعتبار پیش از عالم است چه نظر بامور ^{خارج}
 شتمل بر تمام اجزاء عالم است و نظر بامور ذمینی بر چیزی چند زاید بر آن شتمل است چون ذرات و صناعات
 حضرت صفا و صناعات اینست مع اینچه از بعضی محققان منقولست برینجه که بعضی از یازاد امر که میساخت
 که چگونه انسان عالم کبیر بشود و حال آنکه او جزوی از اجزاء عالم است بیآنکه او را اغنی از کل اجزاء مرقع
 کسب نماید و اینست که او نظر بامور عینیه خود عالم است و نظر بر اجزاء و صناعات پهنه و فاعله عالمی که
 پس ذنیات در عالم انسان و اقل بر و در عالم نه آنجه چون انسان مجموع جمیع صفات است و از این
 صناعات متعابله او را عقلی هست لاجرم تفهات و تعابله در اجزاء و احوال او بیشتر باشد چه اولانظر بامور
 قریبه ماده ترکیب او از نفس است لطیف روحها و بدنی کیفیت جسمان باز در هر یک از این دو وجه تضاد
 ظاهر است چه ماده ترکیب او نفسی است عامه در هر یک که متحد تضاد کینیا است و نفسی است که متعابله
 واقع شده میان عالم روحانیات و جسمانیات او را در دست رویی به عالم قدسی که از آن او متصف
 با در الحالت صفة و صناعات قریبه میگرد و از این دو متعارف و متغلیت از دنیا دی عالمی در روی
 بود که ازین رو بند بر بیون و حفظ آن حقیقی میباشد لاجرم او را در مدارک پدید آمدن یک مدارک
 تعقل محض که از او عقل نظری گویند و یکی دیگر مدارک مشوب کسب که عبارت از او را بر وجهی است

که از او عقل عمل گویند و حکم بر موقوفه مدارک اول طرف و حائیتت و بر موقوفه مدارک دوم طرف
 جسمانیت و نیز از طرف تعالیست و نفس متغلب میان هر دو ازین جهت در کمال هدایت نظر
 سعادت انجام میدهد تا علم الصلوة و التلاخ تعمیر از آن تعلب رفته حقیقت اول العقب بین
 اصبعین از اصابع الیهم تعلبها کینت بشاء و مرا با صبر توان که صفتی جلال و جلال
 بعد که مستغنی صناعات و اسما متعابله اند و تمامت صناعات الهی از تنزلت و انزاهات
 این دو را اسند بر چون نفس متغلب بود میان حقیقتی عالم و مضاف لاجرم در ^{ادراک}
 او تضاد و تعابله بیخ چنانچه حکم عمل از تعالیست و حقایق و وجه تضاد این غنی باشد تا یکدیگر
 بعد از قیام بر بیان و انتظام دلیل و بیان در نتیجه صفا قفسه می نماید چنانچه در عقده استخوان
 عقیقه مشهور است و صدای غوغای بی مخالفت و مسازعه در فاعله قوه محرکه ظاهر است چه بواسطه
 اعمال ذمینی و در یافتن ترتیب نفس یا فاعله اراده موهله بجانب فعل یا ترکی واقع میشود و از
 جهت تراخیب و وجه تضاد که در جانب ظرافت نفس یا فاعله نوع نماید ثبوت و غضب بر خلاف
 اراده عقلی متمسک گردد چنانچه لذات محرکه نزد موقوف مشغول متینین بمضارد بنوی و آخر که
 آن که بیع البینت مطیع بر حضرتش است و اراده موهله آن ازین جهت متغلب تر است
 لیکن بنابر نوع نفسی مجمل و لذتی عمده بی افضل حال از غلبه شهوات و میل بان نبیاست
 و در جانب طاعت است و لکن این معنی و نسبت بامور غایی مستغنی بنیواب و عقاب در هر دو صورت
 علی هر دو اراده عقلی صدرا حکم عقلست و آن صدرا کلکنت و میل شهوات و غضب صدرا حکم
 و همی و کینل و آن صدرا شیطان و لذات در کمال سعادت انجام تا علم انبیا علیه افضل التلاخ تعمیر از
 بلکه شکل رفته و از زمان بلایه کما و اینها شوفا کج حقیقت صدرا کانت اصوات متعابله
 البینت مستغنی باین تا یکدیگر راز که درین کسب این صدرا چه

در تصانیف صدای اول بگوئی همی طالب مستحق رسیده شد که در سنت نبوی آن رفت که در حضرت
تعالی بیان دوام و دو صفت غلبه یکی را باشد که جب از اکل میبندد بی کج خلقها با خلقان الله
کمال لغت انسان در آن باشد بعد از روح شایسته بصنات اندک که غالب بر نشاء او که طرف اکل
از صفت متعابله الی باشد مثل **ب** اگر هنگام محالنه عقل دوام در احوال اعتقاد غلبه بود
که عقل میبندد دوام مغلوب و مستحق که ارعنان اختیار خود برکت و هم گذارد او را در مرتبه حیوانات
عج تر و او در و از موجودات غیر محسوسات چیزی میگذارد چنانکه انا که مغلوب دوام و فیالذ
موجود است محض در جسم و حیثیت و اندک مع که در ذات واجب اعتقاد صبیحه کنند تا الله عما
یعقل الظلمون علواً کبیرا و هنگام مخالفت اراده عقل و کثرت و غنچه مغلوب اراده عقل
چه اگر با منوت و غضب منافی گردد از علو ذروه **ب** از منویم بر تو ضعیف اسفل ساین رسد و با پیام
و بیاع شاکت نموده از نشان ارض نیز و چون نیز میان مع عقل دوام و مصلحت غلبه و عقل و کجین لغات
مشکل است و نظرات انسان بان و اقی نسبت و لذا میان عقلای باریک بین و بزرگان مصلحت اندیش
در عقاید و اعمال مخالفت بسیار و منارعت بی شمار و اقی می شود عقاب بر اعمال که ترتیب از منافع
و مضار بران اعمال محسوس نیست و بجز در ادران انفاذ امری بیکو بطریق و معی الیام انبیا را
معلوم نکرد و عقاید را بجز را بجز با بود از کمال مناسبت با روح پیغمبر نوع اطلاع بران حاصل شود
برکت مناسبت با او و الله سبحانه و تعالی چنانکه بعضی قدرت تمام و حکمت کامله اعز و ادویه یا
هر یک خاصیتی بخشنده و در هم عمل از اعمال و هر حرکت از فو کات خاصیتی مودع فرموده که بعضی
در نشاء عین ظاهر می گردد و میگوید اطباء را برای بیان خواص اعزیه و ادویه خلق فرموده اختیار
برای خواص اعمال مبعوث فرموده پس انبیا اطباء نبوسند و مداوات ان بسیاره اعمال صانع
و انساب عقاید حق و تحریر از اعمال سینه و کجین از عقاید خبیثه میباید تا بصحوات ابد

و بیادت سرمدی فایز کردند **ب** حکیم طیسیم زینب ادر رسیدیم **ب** عیسی از ازم باز فرودیم **ب**
سبطان کهن را و غم می سرورینا **ب** زرگنا و درینها کجین کسبیم **ب** و کمال این مرتبه بلند ضعیف در
نکاه حضرت رسالت پناه انبیا پناه خانم النبوه علیه افضل الصلوة و الخیرة ظاهر شد چه دعوت کبر
بر وجهی و افرمود که در طرف علی عمل **ب** و دقیقه باقی نماید لاجرم دایره نبوت و رسالت بر نقطه
محمدیه تمام شد چنانچه قوی ای کریم و کرم بود الله و خانم النبیسان کویاست و کجینت مقصود
از ایجاد عالم و ادع و ارسال رسل و تشبیه طریق و تسبیح تو طیب و عقیده وجود با وجود حضرت عا
رتبیت سامی مغنبت بود چنانچه منظوم لولا که لما خلقت الافلاک بان ناطقت **ب**
چهل اور از ان سبب کلام بر شده بود **ب** ما قدرین کجینت وجودت نموده تمام **ب** و چون بعینت کلام
اول الفکر اثر العمل عبادت که در بعضی خرافات از ذی العباد در علم مستقیم بر و پس وجود ان حضرت اگر چه
در عین حاتم بود در علم فایز بوده **ب** درین دور اول امر عین افر **ب** پس اگر چه بصورت فرزند
ادم بکند کجینت ادم زرد او باشد **ب** چنانچه زبان واضح بیان مرتبه ان عالیسان بان در اعجاز
که ادم و فرود آمد تحت لوای **ب** و ان دان گفت این ادم صوره **ب** قبل فی مع شایسته **ب**
چه غایت اگر چه بحسب نظام متولد از ذی العباد است صغیرا ذوالغیاب از اول متولد شد چنانچه مؤ
جلالی الدین محمد زوی مدعی سره می فرماید **ب** که بصورت ابرو زاید تر **ب** در صغیرت از غزابه **ب**
پس سعادت دو جهان در حسابت ان حضرت است و امتثال او امر و نواهی او بر طاعت و اتباع
سنة سینه او در عقاید و اقوال و افعال و ترک بر او جدال و خود را نسبت با اطعام ان حضرت حوز
حرفی در دست طیبیت دانستند و زبان چون و هو اکل بر بنز تا از ارض نشانی خلاصی یابند
و هر چه سینه و مراتب علیه فایز کردند که اگر بعضی ما طیبیت زبان عمارات و مجادله بکنند هر که
از مرض خلاص نشود و از زنجیری بر ریناید **ب** پس چنانکه در درین نیز و طریق مستبصر تعلیم و عبادت

تعلق نموده و توهم بعضی متافیزیک را شده از این در ترتیب سلسله وجود گفته اند موقوف آید بر آن
 ایشان اثبات ترتیب در فاعلیت صحت نیست بلکه عرض ایشان تغییر است که با اعتبار
 صدور کثرت از واحد صحت محکم نیست چنانچه و سابقا بطریق اولی باشد در این معنی هر یک از معجزان محلیت
 نژاد و مکر طایفه معتقد که مقتضای لغز حضرت سابع علیه افضل القلوبان و التسلیمت مجوس این معتقد
 ایشان عباد را فاعل افعال اختیار می دانند و ازین جهت مشابه با مجوس دانند که ایشان در فاعل
 صحت اثبات میکنند یکی عباد و از انوار و بزوان میمانند و دیگری فاعل نور و از اطلالت و اتم
 میخوانند و چون این طایفه هم که در فاعل صحت میخوانند و مجوس و فاعل سبب اثبات میکنند مذهب
 ایشان ازین وجه مشتق باشد و لذا در هر یک صحیح گفته از اصطلاح با ایشان واقعات **مقدمه**
 اگر افعال الله محفل بعضی نیست اگر چه خالی از تکلیف و مصداق جلیله نیست و درین معنی فاعله اشکال
 با حکما و عقده و معتقد درین سلسله نیز مخالفند دلیل ترفیع حق نیست که در این معنی است که تصور
 آن باعث فاعل بر فعل شود پس کیفیت آن را فاعل را فاعل ضعیف میماند فاعل ناقص بذات و مکمل
 بالغ بر بند و این معنی بر حضرت حق تعالی محالست و تمام کتب این دلیل و ماله و ماله در کتب کلامیه
 و کتبه طلب باید نمود پس افعال الهی صفت از عرض و غایت نیست که چنانچه اشارت بان
 رفت مشتمل بر کج و قبحه و مصداق این معنی است که معتدل بر ترتیب از احاطه بان قام است چنانچه
 از منبع ایات آفاق و انفس و تدبر در دقایق علم تشریح و صانع اعضا و اعضاء و اعضاء علم است و بر آید
 افکار و تفاسیل او صانع سماوی می آید از آن معلوم میشود و علم الهی محیط است بان فعل و مصداق بر
 اتم و اکمل اما چگونه از اننا حوز در فاعلیت فاعل نیستند و این معنی بتفصیل روشن کرد
 و این است که با این معنی را غرض میماند از برای میوه مثلا جدا آنکه لغز از میوه دیگر
 فواید بران هر نسبت مثل اشغال لایه و شایه و برکن از بکن باعث او بر عرض همان گونه

نیز فواید بران هر نسبت مثل اشغال لایه و شایه و برکن از بکن باعث او بر عرض همان گونه

میوه است نه دیگر فواید با آنکه آن فواید معلوم آید باعتبار این طریق تمام کج و مصداق بجز در دیگر
 فواید است نسبت با اعتبار بان معنی که چگونه باعث و حاصل بر فعل نیستند و اگر معلوم ترتیب
مقدمه **الف** که عیاشیه الهی متعلق بنظم کل عالم فرقی است که است و مقصود بالذات است
 و مصداق بر سبب راجع به آن مصداق کلمه چنانچه هر چه در عالم واقع میشود البته مناسفت بان که
 کلمه اگر چه نسبت با سخن صحت در خلاف آن میماند و بنظر این معنی آنکه مندی چون از عمارت
 رفع کنند در آن امر ملاحظه و ضمن کنند که نسبت با جمیع آن عمارت مرصع الجموع اول و الیغی باشد
 و کجاست مصداق کل ماز بقید موضوع از برای مجرد ملاحظه از برای دلیل و محلی بران متوضا و غیر مایه
 و درین صورت نظر جموع خانه لایق بهر محل است که مندی تغییر نموده اگر چه نظایر یکی از آنوار
 الیغی است که مجلس باشد همچنین عمارت قدرت الهی نیز نظایر عالم بر وجهی تم کینه که نسبت با جموع
 حقیق الجموع اصعب باشد اگر چه نظر با خصوص هم یکی از اخلاق الیغی نماید و این معنی در این
 وجه بیان کرده اند که عالم را اوصاف مختلفه تصور کنند و شکل نیست که علی اعتبار ان وضع که
 واکل باشد نسبت بعدا کامل منزه الیغی الیغی است بر البتة بران وجه موجود و خواهر شد چه چه
 خصاست میان فاعل و قابل پیشتر باشد افاده و استفاده پیشتر و این نموده و درین دلیل نشان بسیار
 که لایق این مختصر نیست و ما بعضی از آنها در بعضی کتب عقیده تونز کرده ایم و این کتب مشتمل بر
 درین حقیقه بیانی دیگر نموده اند و ان است که اگر وجهی دیگر در نظام کل عالم الیغی از آنجه و
 محکم بودن البتة بران وجه و این نیز چه بر تقدیر عدم وقوع حال از دو بیرون نیست با حق تعالی را
 معلوم است که ان وجه الیغی و اصلحت با معلوم است در تقدیر اول جلیله بر الله تعالی لازم آید
 تقدیر ثانیا بر با یکی فاعل غرضی که اگر قادر بران نباشد با وجود امکان بر الله تعالی و او قادر بر

وایجاد کند بجز فعالی که در مملکت و این دلیلیت متین و بر مانی چینه که امام فی الکلام در بعضی تصانیف
آورده و بعضی کابر ایام کشف و سهو و بسیار احتیاج نموده اند و چون آن خود است بر صحنه خاطر
منتقش گردد منع پیت از حجاب ضایع بنده ظهور آید در مقدمه ثانیه معلوم شود که فعلی که هست
ابتداء مستند حضرت صفت و در مقدمه ثالثه ظاهر شد که افعال الیه متصرفه حاصله و کلیه است
مقدمه رابعه روشن گشت که آن حاصلت متعلق بنطاق کلیه از صفت الکمال است پس این فعلی خطا
نباشد به بر اینیک در مقدمه اول معلوم شد خطا در افعال رابعه نجا گشت حاصلت است و هم در عالم
واقع می شود متصرفه حاصلت است در نظام کلیه اگر چه صفت حاصلت در مرتبه اولی مرتبه و کسب
معمول نامه خطا نماید به مرتبه که در مقصود بالذات حاصلت کلیه عالم است و ترتیب هر فردی
در وجه واقع می شود که حساب آن نظام بحدی صلاح آن فرد صفت مخصوص مقصود بالذات است
بلکه و بعد حاصلت گشت بر مملکتی که مثلا اگر برین صفت نبودی در نظام عالم خلق بودی و کمتر
اعتبار باید کرد در حال هر فرد در وقت تادویش بود که هر صفت اینچنان می باید رعایت
آمد که معمول بشود از افعال ملکیت و کسبیت و لیتت آن عاجز است و همانا سر قدر که از نظر ادراک
انسان در حجاب غزه و حلال محتجب محجب نیست **فرد که** محصل این مباحث است که
بمقتضای الله خلق و ما تعلمون فاعل حقیق غیر هو جل و علانیت **رابعی** در کون و مکان
فاعل مختار ملکیت : آورده و دارنده اظوار ملکیت : آرزو عقل اگر برون دادی سر
روشن شود کنیز هم انوار ملکیت : پس هر فعلی که از ممکنات ظاهر شود حقیق مخلوق
هو لقا است و البته متصرف صلاح نظام عالم کلیه صفت الکمال پس این صفت صواب است
اگر چه نظر مخصوصیت مظهر آن فعل و علم تادی بصفتی جز آنان فرد خطا نماید و چون در

تعلق مع مقدر

خطا از اضاقت افعال بنظام و اعتقاد فاعلت ایشان نمی میسود و از اعتقاد فقط است
پس وصف افعال بخطا خطا باشد و تفهیلش اگر قول با که بعضی افعال خطا است با اعتقاد
فاعلت حق لقا در آن نیست با با اعتقاد فاعلت غیر حق فعال و اول متصرف خطا است حضرت
هو لقا و از خلاف مذهب صفت کما حق انفا و ناطع بنا کلام درین بیت بر مذهب حق رسیده
و معونی است که هر نفسی که از فعل صانع بر لوح وجود ظاهر گشته باشد هم متصرفه حاصلت است و مناسبت بنطاق
کلیه پس صواب باشد که اگر خطا باطل لازم آید که اشاد خطا بصانع معتبر جل و علا و ازین
تقریرات معلوم شد که هر ادماطی که خطا در افعال است چنانچه خواهی میت حسو برانست و اگر
کسی را در عده شود که چون قطع صانع فاعله است بر از اثبات خطا در افعال نیز نسبت همان خطا باطل
حسب لازم آید چنانچه این در عده است که خلق کذب نه کذب است پس نسبت لفظ حضرت موجود حقیق لازم
نیساید و کسی نیست که ایجاد افعال کا زده در عالم چون سایر افعال موجود است در نظام کل و آرد پس امکان
آن غیر صواب است باز معنی که در صفت افعال گفته شد که آن تا در بصفت است اگر چه لفظ قولی که در
و خطا با معنی صفت قول واقع می شود این معنی مطابق با واقع و از این گفته خطا بر فعل صفت
بر آن می گذرد که فاعل آن که اثبات خطا یعنی این نسبت خطا بصانع کرده اند زیرا که هم فعل است و کسب
در صراع مان گفته افزین بر نظر باکی خطا پوشش با در اخبار برانست که نمایان خطا در نظر قائم است
که دیوه ادراکشان از مشاهده تقلید و سبیل صورت پسین یا ک نسوده و از اطلاع بر فاعل معتبر و افعال
بر مصداق کلیه نظام عالم قاصرند اما در نظر کمال که هم فعل فاعل حقیق می دانند و هم مناسبت بصفت
کلیه نظام عالم هم صواب است می نماید پس نظر او یک گشت از اخبار کورت اعتبار و خطا بودی است هم
نیک خطا در نظر قائم آن می نماید از نظر حقیقت سر او پوشیده است و این نیز فاعل از افعال هم گشت که
میان صراع اول و دوح صاف است بنا بر آنکه از اول مع میسود که خطا نیست و از آنان فعلی که

ما که عرض در یافتن جمع مکلفات عام در نشانه استقامت که خود عام است و هر چه استقامت است
 بر جمع صفای عام و ازین جهت در اعلام صفت حکومند چنانچه حضور بیست از کرم سزیم آیت
 فی الافاق و فی النجوم صیغی استبراهه است اولی که یک طرفه است و یک طرفه است بر آن است
 و بر طرفه است بر سینه نیست که الصفت بقوم صحرا اول و استیجاب صفت سابق است
 و این بقوم استقامت این بود آنچه عبادت الوضو بر زبان کلک بیان در آمد و چون آن
 علیه بر اخصار رفته بود بکنگر محال و عجیب و صوف نمود و الکلام مناسبت النقطه
 الحرف و خرافات الالف فلا حاجة الی التویل و انه يقول الحق و بعد التویل است بقوم

و به ان المظالم للذوات الخ

بسم الله الرحمن الرحیم و بتسبیح و التهنیت و الحمد علی الفضائل العظیم و الصلوٰة علی نبيه المبعوث
 لرفع معالم البین القویوم و دفع مظالم المحسن الرجوع و علی الوجه المثبتین لانه الکرم التکلیف
 لعماد التفتیح این بعضی است متعلق بر دیوان مظالم که اکثرا معتبره مثل احکام
 سلطان که افضل القضاة امام ابو الحسن باوردی امام عصر خود بوده تصنیف کرده و معتبران ائمه اعتبار
 نموده اند و عمل بان کرده و از دیگر کتب و قواعد استنباط می رود امید که و ایضا اصلاح که ولایة اهل التمام
 خطالمه نمایند و بان عمل کنند تا مستحق ذکر جمیل در زمین و ابرو جزین در عقبی گردند و بوسیله ایشان حقوق
 مسلمانان ضایع گردد و نطاع حضاة بندگانی خدای تعالی اختلال نیابد و اول این ساین مورد حضرت
 سلطنت شاد کرمه دنیا و خلف الملوک اکبار و الشکرین ذوی الاقدار ملاذ ابرایام الشکر و الملک
 نظام السلطنة و الدوله و البین علماء الملک ابوه الله تعالی تسبیح البین و در فقه نافع حضاة الملک
 چه درین ایام که این فقیر از وظرف مالوف و مکن خودی دور افتاده و در حفظ لاری باقی افتاد در درگاه

کسیله اتفاق تفتیح از افتاد انشاء الله تعالی بطالعه ان و عمل بران موافق شوند تا سبب رخسار باوردی رقاب
 و رشکهای باشد و الله السعان و علی السعان نموده میشود که نظر در مظالم عبارتست از یاری ادا
 مظلومان و دفع نفرت ظالمان پس حکم دیوان مظالم باید که سیاست و مهیا او پس از قضاه باشد بلکه
 با قدری بزرگ و همین عظیم و نفاذ حکم و ورع تمام باشد مثل سلطان یا امیر یا وزیر یا یکی که اهلیت
 یک ازین امور داشته باشد نام و از مهابت و جلال او ترسان باشند و از ترس و دروغ و میل احتیاج
 نمایند تا ضحی ظاهر شود و نهان مملایان معوق نمایند فاضی لرحم فاضی شرعی که صورت معوق در
 باشد و کیفیت تر و بر بود بسیار بد شنید و باین سبب معوق مردم در عده استوفی و تعطیل می شد
 و صاحب دیوان مظالم کجب را می سدید و حسن صیاتب میسوزاند که بعضی ازین امور مجموع نیاید و حکم
 نماید چنانچه مفضل معلوم خواهد شد و دیگر اکرم مهابت و سیاست صاحب دیوان مظالم مانع است
 ارا که کجیل و تر و بر حقوق را احضا کنند و بتوجه حکم عادل صاحب دیوان مظالم بی تعطیل و تا
 حق ظاهر شود و امور دیگر در محاکمه چند سال معوق میماند بیک مجلس که صاحب دیوان مظالم معنونه
 فیصل می یابد و حق ظاهر می شود پس اگر سلطان خود معنونه حکم دیوان مظالم نشود و کسی خجسته آن
 نصب نکند مقرر در حق رعایا حضرت رساله پناه مصطفوی علیه افضل الصلوات و التحیات
 نفس انفس خود نظر در مظالم فرموده و بطریق دیوان مظالم حکم کرده بیان زبیر بن العوام و یکی
 از انصار که میان ایشان در سیرت و اب مناشه بود و بستان زبیر بالا بود حضرت فرمود است
 یا زبیر عم الانصاری یعنی اول تو که زبیری ابده بستان خود را بعد از ان انصاری ابده پس
 انصاری گفت لانه ابن عمیتک یعنی از خیره ابا و این پس عمر است پس حضرت غضب فرمود و گفت ای
 عاصی بنی تامل و ابدا کن تا از زمان که بود و کعب رسد بعد از ان زمان و قبلی از ان معقولست که بگمان
 الصلوٰة علی محمد و آله و صحبه اجمعین و در آن که دعوی خود ندی غلطی میکردند و او یکی میگفتند که فرزند من شد
 و سلیمان گفتین حال با این هم فرمود که گفت فرزند را بر او داده کنج و او یکی را بر او داده بود هم گفتن که این

و به ان المظالم للذوات الخ

بسم الله الرحمن الرحیم و بتسبیح و التهنیت و الحمد علی الفضائل العظیم و الصلوٰة علی نبيه المبعوث
 لرفع معالم البین القویوم و دفع مظالم المحسن الرجوع و علی الوجه المثبتین لانه الکرم التکلیف
 لعماد التفتیح این بعضی است متعلق بر دیوان مظالم که اکثرا معتبره مثل احکام
 سلطان که افضل القضاة امام ابو الحسن باوردی امام عصر خود بوده تصنیف کرده و معتبران ائمه اعتبار
 نموده اند و عمل بان کرده و از دیگر کتب و قواعد استنباط می رود امید که و ایضا اصلاح که ولایة اهل التمام
 خطالمه نمایند و بان عمل کنند تا مستحق ذکر جمیل در زمین و ابرو جزین در عقبی گردند و بوسیله ایشان حقوق
 مسلمانان ضایع گردد و نطاع حضاة بندگانی خدای تعالی اختلال نیابد و اول این ساین مورد حضرت
 سلطنت شاد کرمه دنیا و خلف الملوک اکبار و الشکرین ذوی الاقدار ملاذ ابرایام الشکر و الملک
 نظام السلطنة و الدوله و البین علماء الملک ابوه الله تعالی تسبیح البین و در فقه نافع حضاة الملک
 چه درین ایام که این فقیر از وظرف مالوف و مکن خودی دور افتاده و در حفظ لاری باقی افتاد در درگاه

اصطلاحی نمود و آنکه از التواقی صادر بود و اصطلاح بسیار کرد و گفته که از آن او بیخ و قصه
بوسف هم که زلیخا نسبت باو میکرد که قصد او کرده و حال او را بر عکس بود که زلیخا قصد بوسف
نموده بود و برین وجه فصل نمودند که بدین معنی بوسف از پیش درین میان اتفاق و چون دیدند که از
قتاد ریوه معلوم کردند که زلیخا ضایق واقع میگردد و بوسف صداقت چنانچه در میان مجید
گود است ازین قبیلست که بوسف حکایت کرده و بوسف از قتلها نظر در دیوان مظالم کرده اند
چون در زمان ایشان به انصاف نایب بنود و کجاست همانکند مریغ می شد بعد از آن چون در روز
شعبه و ثقیب و تقاول در میان مرد ظاهر شد عین الملک روان روزی تغییر کرد برای نظر در حال
شظمان و چون او را در سلا اشکالی نیست از فاضل ابوالدریس از دی که منقذ آن زمان بود
استفسار میکرد و چون جور صلاح و مشغلیان و تر و بر مرد زیاد شد و احتیاج بی یادی توهم
بود عمر بن عبدالعزیز بعضی خود بنظر در مظالم معقول می شد تا مظالم بنی امیه را بگذرد و درین
امر با ایشان سخت گیری میکرد تا بحدی که با او گفتند که می و بیج که عاقبت ازین روش ظلمی واقع شود در جواب
گفت هر دو نزدیک از آن تو جمع کن از در دنیا هست خواهد بود پس از قلعای بنی امیه عباسی مهدی پس
مادی پس رسید پس ما من بعضی خود بر دیوان مظالم معقول میسندند و گفتند که ما من روز
بکشید در دیوان مظالم می نشست و امام فریادین را در در مناقب امام شافعی میگوید که هر دو ان میسند
در لفظ محمد بن حسن شیبانی را حاکم که دیوان مظالم ساخته بود و ابو یوسف که هم شاگرد ابو حنیفه
بود قاضی ساخته بود و در لفظ طغای عباسی میسند که دیوان مظالم معقول می شد و قبل
از این سال که علی بن ابی معنی را از کاران قواعد عدل و سلطنت دانستند و درین باب اجتماع تمام
بجا آوردند و در جای بلت قرین بنو امیه طریقی پیش گرفتند چنانچه عباسی ابو سعیدان و در سلا
قرین در رک سو کند یا در کند و عهد بستند که بر در مظالم معقول شوند و نگارند که هر کس بر کسی
ظلم کند و حضرت را کت پناه علیه افضل صلوات الله در آن وقت بست و در راه بود و با ایشان

بود در خانه عبدالله بن سنان و بعد از نبوت فرمود ما بزرگه الکلیه اناسه یعنی بزرگه سیکند
دین اسلام حریف از الاسمی و کجکی یعنی دین اسلام ناسخ آن نیست بلکه از اولی که ترویج سازد و باینکه
سلطان بکر روز برای نظر در دین دیوان معین گردانند و اگر سلطان بر صومع ولایت دیوان مظالم
بیشتری دیگر کرده باشد باید که هم در زبانی امر واقع نماید و پادشاه عدالت پناه الهی بود و عند الله
بزرگه النفر و العبد و الا صان السلطان ابی السلطان ابن السلطان حسن بیکر بلور خان
انار الله هر نامه درین باب اعشاء و اجتماع تمام دانستند و از کاران دولت او که با ایالت ممالک میسندند
همین طریق سلوک می نمودند و آن روز در دیوان بزرگه سیکند نام نهادند و در وقت دو
برای این مهم می نشستند و حق تان حضور و اضلاف و اسوان او بخصیص پادشاه بزرگه جاه الخ
سپاه یعقوب بیک خان اهل الله زاد پس ایمنان در میان بودند زمانه نورانی بود و کاذا
عباد و بلاد ایالت هم در ممد افرو امان بودند و میساز و بکارت در وقت مسلط ظاهر بود استبداد
بیمار اعیان طوب و فاضل در میان مسلمانان ظاهر شد و ازین طریق و بلاد و منس و غلا ظاهر
بایند انشایه تمام دهان این معنی که عادت اسلاف اشراف سلاطین از فقیه الایام تا این
مستمر شده که در هر هفته دو روز در بارگاه مجتمع می شوند و فاضل و وزیر او در جواب خود را
در آن مجمع حاضر میکنند ازین قبیل بوده و ضایحی سابقا نقل رفت دو در کشیدند که ازین دیوان
انسانست موافق است که ما چون طلیف تغییر کرده بود و در آن روز فصل قضایای دیوان
مظالم میکرد پس باید که در آن مجلس مقتضای احکام سلطان علی زمانند و بعضی تقییس ضعف
بعور معالجه و مقام مردم رسد و بی پروا آتی یا دفعند هند که فرآی ایستاد ایشان سوال
خواهد کرد و باینکه هواد بویکی کرده باشند اگر در آن ایستاد ساقط می شود و اگر ضلع بر امری
واقع شود این خطاب با ایشان خواهد بود یا داعی السور شربت اللبن و اکتلت الخ و لم یخ
الکسر و باید که جهل اعیان بجمع ارباب نظایر را با در راه میسند و در مجلس و هاجیان و اعموان

و قضاء و قضا و قضا و دیوان و کوا مان و جمیع که اهل غیرت باشند حاضر باشند و نظر در دیوان
مطلوب شغل است برده فتح اول نظر در تعدی مالکان بر رعیت پس باید که متضمن از احوال
حکام باشد تا اگر ضعیف باشند قوه دید و اگر ظالم باشند منع کند با بقدر علم و غیرت بعد از آن
در اول خلافت خطبه کرد و عینت می کشد و ایضا بر چو کلاه می خدای تعالی که غیر از آن قایمه ندانند
و در حق بیکند قضا ابراهیلان و کدانی سوگند که اگر سستی هندی بود بگو از این می آید
اند و فراتر از ده کرم و سستی چند باطل که زنده گردانند و در آنجا می آید و این کجاست
قدر یکی قواش شتر زنده بود می آفرت خود با بصلوات او بر دنیا و دنیا را بصلوات اید در دم
نظر در جور عالمان در تحصیل مال تا اگر زیادتی گرفت باشند بازگرداند و اگر تسلیم نیست مالک
کرده باشند از آنجا باز پس هم نظر در محاسبات اهل دیوان تا عدالت ایشان در داد
و ستد معلوم کند و درین سه قضا احتیاج بان نیست که کسی از اهل دیوان مطلع اطلب کند بجهت
می باید که خود بر طلب غیر خود رسد تمام نظر در قطع ارباب و غلایب و مواجبت تا اگر
تعالی بر ایشان صبر کرده باشند و حق ایشان کرده باشند اگر برین عمل باشد از ایشان
باز ستاند و متعلمان رسانند و اگر بیست مالک داده باشند از آنجا باز پس بعضی از مالک
مأمور خطبه با و نوشتند که لشکر بان خط و غارت کردند مامور با نوشت اگر ترا عدل بود
ایشان طبع نتوانستندی کردن و اگر ترا قوه بودی ایشان غارت نتوانستندی و او را غزل کرد
نظر در خصوصیات اگر در تصرف دیوان و حکام داند یا در باب ان رسانند و اگر در
طلب نکنند و اگر حکام ندانند هر گاه یک خداوندان طلب کنند نظر در دفتر دیوان کند اگر
در آنجا جت باشد که فلان ملک از فلان مالک گرفته اند بخود می باز مالک رسانند و احتیاج
نیست و اگر در تصرف دیگری باج یکی از هماد چیز از و باز توان گرفت با اقرار صاحب
باع حکام که خود داند که بعضی در تصرف اوست یا بچینند یعنی یا با استقامت و شهرت دیگر که

دیوان چون شهادت با استقامت جای است حکام بطریق اولی که جایز باشد مستقیم نظر در
اوقاف اگر وقت عام بجز رعایت شرط واقف نماید و مقتضای آن عمل کند و در بر صورت دفتر
عالمان وقت یا ملک با تکیه بر نفس مالک محقت ان غالب بجز مثل بزرگ و نجات ملاطفت و طاعت
و اگر چه کوه نبع و درین ماده احتیاج بطلب کسی نیست و اگر وقت عام بجز و حق آن تو که
معنی باشند موقوف بر طلب و تظلم ایشان باشد و بر طلب ایشان بر حکام نظر در آن و این نیز
مگر اگر معلوم باشد که ایشان بینه آتند معنی معنی حکم فاضل از تفتیان عالی با آن
جز ضعف فاضل یا از غیر قوه و فقر و ضعیف است استغنی حکم محاسب از معنی
ان حاجت بجز رعایت عبادات ظواهر و عمل آید چون همه و عبودیت و غیره در
نظر در میان همکاران متنازعان ماحک کنه میان ایشان بود پس هر چه چند که فاضل با جابن نیست
ذوق میان نظر حکام مطلق و نظر قضا و از دو وجهست اول اگر میباید که سوگند و حقیقت
این حکم پس از قاضی بجز تا توان از کما یجبه فاضل از توان عاجز است یا او را شرعاً جایز نیست عمل آورد
دو مگر نظر اینها که قواش تراست از نظر قضاة چنانچه سرعاً او را جاری هندی جایز است که فاضل را
جا بر نیست سلا در صورتیکه او را شکلی باج از ضابط بدستفاد کند که بخواهد باور بین تا
حق و باطلان معلوم کند پس اگر میتوان که رضایان را بر ستانند و هم بسیار دهنده استغنی
اسرار با سیب و امارات نماید تا حق ظاهر شود اگر چون ظلم از آن ظاهر شود او را
تا دیب و زجر بلیغ نماید اگر چون او را شکلی باشد با وجود آنکه سمت را قائم کرده
حکم موقوف دارد تا وقتیکه از قواش و امارات و استقامت از اهل غیرت احوال نسوگند
نماید و فاضل را در وصل این ملک تا جرح موقوف در چشم غیرد مگر برضای همکاران چنانکه
اگر بر رضای ایشان تا جرح کند باج بجز اگر او را برسد که حواله همکاران میشود سلطان
کند تا میان ایشان نوشته کنند و فاضل را بجزند الا همکاران رضای باشند و اگر

با رضای ایشان کند خمار امیر مد که قبول کنند و قاضی نام باشد
اگر او را امیر مد که خمار امیر مد و ملازمت فرماید تا زمانیکه معتقد باشد
ظواهر کرده اگر او را امیر مد که او را امیر مد و ملازمت فرماید تا زمانیکه معتقد باشد
چنانکه در حکمها مبرور است شده با حق علم عرفی هر چه که لافیت جنایت او معلوم کند مقصود است
و قاضی را یکی از این امور ببرد و چون بر آن پیش حکم دیوان مطلق بود اگر تو قرائت صدق مدعی
باشد مثل اگر با او قبالت معلوم باشد بگو آن عدل مصلوب چنان باشد که با او از این سخن خود طلبید یا
علیه را تهدید و تحریف کند و اگر کوا مان غایب باشد او از مدعی علیه را بترساند باشد بقوت صیبت
او مدعی علیه افزای نماید و اذ انظار بآید و اگر نتواند فرماید که کوا مان حاضر کنند اگر بر ایشان شکی
نیامده نباشد و قاضی مدعی علیه را بوجه بسیارند و کتب اذ و بگردد و اگر مصلحت در آن بیند
سکون بسیارند تا حقیقت معلوم شود و اگر از کوا مان کشاد است شود شاید که چنانچه در حقیقت
ما کشت از مدعی علیه استعسان نماید که چگونه این ملک بگردد او اندر و کوفت و تهدید بسیار بحسب
مصلحت وقت نماید و اگر در مذمه باشد قاضی و ابو حنیفه جایز نیست هر حکم مطلقا امیر مد که
مصلحت عمل بر آنچه جایز است نماید و لایم نیست که اقتضای بر او آید کند بجان قاضی او را عملی بر صورت
جایز نیست و نظر او مخصوص بر اجیبت و اگر عمل بر مذمه امان خود کند از آنست که او را و اینست
بجان حکم مطلقا که او را جایز است و اگر کوا مان حاضر باشند و نیز که نرفته باشد باینکه نفس احوال
ایشان نماید و اگر بود باشند و عمل با کمال نباشند باید که تخلف مدعی علیه نماید و از سبب بد بآن
و از مسایبان و نرفه بجان و ایل حضرت کتب نماید و اگر خط مدعی علیه باشد مطابق دعوی مدعی
و مدعی علیه طهران باشد قضاوت بعضی از انواع او واجب دانسته اند چنانچه در مذمه مالک است
و بعضی جایز نداشتند اند و گفته اند که لایم نیست و کتب است که اگر حکم مطلقا عملی نماید و ایل
او کند این حکم شده باشد و اگر گوید این خط نیست و بگردد باینکه سیده جو الیست مشغول

و کوفت مناسب باشد که اگر گوید خط نیست و استمان کنند و مشابه خط او باشد بعضی حکم بر او
کند و بعضی جایز ندارند و بیکر عمل تهدید و کوفت با حق و اگر در محاسبه مدعی باشد علی
موافق دعوی باشد تهدید و کوفت با حق لازم آید و اگر در محاسبه مدعی باشد و غیره فرمود که
خط او است همان حکم اول دارد بکجا عقاد و و نوبت بر آن پیش بر آید و اگر خط دیگری بگردد که معتقد او
بوده و حقیقت آنکه بواسطه نابود کردن او از مطلق بسوی حضور سلطان ضایع می شود
و ایل تو و بر استیلا بر حضور و احوال مردم میکنند و چون ظاهر را بر قاضی عرف میکنند اولاً
عدول که اگر غیر عدولند در بر روی می بینند و گاه هست که مدعی مدعی بسببیا می گویند
که دعوی محرز نیست و حیل و تزویر بسیار میکنند تبیین می دهند و بعد از آن برین ترتیب
کشت و گواه گزرا مندر در صیغه شهادت می بخندد و در قضا و حیلها آنچه میکنند و استیلا
میکند که این صیغه هر گاه نیست و مدعی مدعی در ظاهر و ستون می اندازند و اگر از این طریق
خلاص حاصل شد در توبه می بخندد و مدعی مدعی بدان مشغولند و در عبارت کوا مان حکم همان حکم
و تزویرات در کار است و اگر از این نیز خلاص شوند دست در جرم می زنند و کوا مان بوجه
سکندر اند و بازو که کوا مان جرم و جرم جرم و همچنین است لایم چنانچه گاه بسیارند
جود و راضی نه تاد در جانیست و فصلی عمل باید بقیه که متعاضمان ملول و بیزاری شوند و اگر خود
قصید دعوی جنایتی باشد مقصود مطلقا اوست می شود و این معاسد هم بسبب عدم توجه حاکم
در دیوان مطلق است هر حال عاد ایچین بر جرایم اطلاع دیوان مطلق عمل کند اگر آنست که
بیک مجلس ریح خصوصیت می شود و هیچ ظاهر می کرد و باین جهت بسیار از این جنس شاید
کرده که مدعی مدعی در محکم حضور بوده و بیک قضا در بعضی مصلحت صاحب جنایت می شود
اند مقصود یافته و هیچ ظاهر شده در آنکه زمانه قاسد است و اگر مردم خوف ضایع معاندانند
و بیک از حال صاحب سیاست میزنند و چون بدانند که اوست و کتب است حالش بود و

و جمله که میکنند و عظام میسوزد و در بعضی است صغیر مسطور است که عصلج بن یوسف یکی از این
عصیم بوده در مجلس بعضی عظام حاضر بود و گفتی آوردند و نسبت در نهی باو کردند و او منکر شد
امام مذکور حکایت کرد که مدعی کوه پیادورد و اگر او را کوه پیادورد سوگندی می بیند که در نزد کوه آن
حاکم قبول نکرد و گفت با قجاب و قوای که تازیانه و عقابین پیادورد چون حاضر کردند و لو سارانه تازیانه
زده اند او را کرد و آنچه در زنده بود تمام میآورد و تسلیم ماکه نمود عظام مذکور متعجب شد و تعجب
نمود و سر این است که حق سبحانه و تعالی چون نزع مصلا بعضی از بندگان خود در کف کفایت بعضی
نماده و ایضا ترا حاکم ایشان ساخت از آنجا که کلا رفت و عنایت او است حکایت آن بآب اللؤلؤ
ملمون عظام را بالعام خود مخصوص میدارد تا عظام انظار این بدست در زبان ایشان بجای عصب
و از ایشان صورتها بر نیاید که از دیگر عظام نشود و عظام میگرد و امام شافعی فرموده که کس سلطان
را سهل میداند که سخن ایشان از زبان دولت صادر میسوزد و از جمله آنچه این سخن فرود شده است
است که در بعضی ولایات شیوا خون واقع شده بود و این صورت را نوشته بدست کتبی بود عظام
انبار میبندند چون نظر حاکم بر آن کف افشاد و بعضی کف او را حلق کرد در خاطر او را بدست این کتبی
این صورت باز نموده قانع است و این صورت از و صادر شده بعد از آن تخمین کردند همچنان بود که
حاکم کتبی و شمس که در یوز و لجنست در جوار این غیر عورتی بود که در ضمیمه دای و ذنی را
باو چیزی داده بود و با او گفته که کتبی میخورد که ترا اطلاع و را آورد و چنانچه در جم زنان بنوا نیز از
عنی و الهی است یوسیده و شبکانه آن زن رفت و او مردی را بکله لقمه که او را بکشد و خود
و در خسته بکشته اتفاق کرده اند و آن عورت را بقتل آورده و کسی برین من مطلع نبود تا معلوم شد
در آن محله که آن زن میبوده مرده را در جاهای انداخته اند چون نفی خودند انسان مسکن در نزد آن
مادره و در زمان سپردم و جوار جوار طلبیدیم و استفسار میسوزد که در امام علی
ایشان خبر کت مری این کار کرده اند آن مرد عورت طلب اخبار میگرد بعد از آنکه او را کفایت

بجذب با کوه بجا آوردند و از آن مفصل کرد چنانچه چشم قند از آنچه بسیار است اما آن که در بعضی
رسیدند دیگر شخصی از عظام کارون بعضی ولایات بشرا در فتنه بوده و چنانچه میبود این طایفه
است بدین یوزد و غیره چیزی چند حاصل کرده و در کتبی را بکار گرفته که او را بعضی سوار کنند
و بشرا را رسانند بعد از آن چند روز گذشت و این شخص پرساس بود چون از ملابریل بعضی فرزند
میگفتند که ما او را بشرا میبریم رسانیدیم در کاره که در جوار جوار دم ماکت و سب پسلی این در
ماند و عورتی که کجاست چون ایشان را در مجلس حاکم حاضر کرده مذمب روانه بود و فرزند چون کجاست
ایشان را تعجب نمایند تا راست گویند یکی از ایشان که بر ترقی تعجب تعجب حال باز نمود
و او را متوجه کرد که ما در و با اتفاق این کار کردیم و آن کار که چون بود اخبار میگرد بعد از آنکه متوجه
تعجب او شدند باز که تعجبی او نیز از آن تعجب کرد چنانچه تمام نمود مری بهی در بعضی رسید
و در زبان که در اول مکر بودند و او را باندک سیاست حاکم کرده عظام رسیده و مان باز داده اند
بسیار است از جمله در جوان چیزی از کسی در زنده بودند در میان همه که تمام بودند
بود که تمام تمام رمضان بقوات قران حتمول بود فقیر را در خاطر بود که از او مثل این صورت
صادر نشده باغ و درین باب رفته بعضی انسان نوشت که او را تعجب کنند تا درقه رسیدن
ظاهر شده بود که این کار او کرده و اگر آنچه در زنده بود و باز پس آورده و سپرد عورتی در کتبی
این مقد مات که حکم در آن مقام حکم شریعت در سلطان و آنست که خود متصوران شود چنانچه
بعضی خلفا که در آنده یا آنکه رجوع پسگی از او صاحب سیاست عادل و جامع کند و اگر در
باب تمامان نماید آنم باشد و هر کس که بد که این نوع حکم شروع نیست نام شروع کنند باشد و نسبت
الابرار عظام کرده باشند و مستحق تغذیه باشد که هر کس که بهی سابقه او کوشد این نوع
حکم از حضرت رسالت پناه علیه شریف صلوات الله و خلفا و امه سفولست و بیون رسیدن پس
در آن موجب کفر باشد نفوذ باستانه از کفر و الظیمان پس لاین است که حضرت سلطنت سعادت

بشخص نفسه فود كعيق اطلاع ديوان مطلق بزمايد وفي يوم اربعاء دخل نديو دكيو الش بويكون
 انشا بزميرك در روز قيامت سوال ازان حقرة خوايد بود و صوابت بويكون عذر خستود
 و انرا اطلاع را كه كفى كسريت بعل آرد و انرا مظهر سارده و بعضي ايم كسفت و كسفت
 كفته ان كهمدي موغو و مدار اطلاع جوان فواهد نمايد و الله الوفي للخير والسداد الموع
 و فقه و ساير و ناة اطلاع باجرا الاطلاع و قطع مصالح الامام كين حميد عليه و عتبار الانبياء و ال
 كل الصلوة و السلام و الحمد لله رب العالمين و العاقبة للخير و لا عود ان الاعيان الطائفة و الصلوة
 و السلام انما ان الاكلان عيسى سيد المرسلين و خاتم النبيين محمد و اله و عترته البقيرة نسا انرا
 الموم بويدي و مطلع من مصنوعات المحتسب الرباني المدقق الدؤم عجايبوا ضعف الكلام
 لطفا من بن نور الله عليكم ابدع الائمة غرة الصنوبر سنة ٩٣٣
 و بلو شيراز حيث عم الاميران محمد المصطفى صاحب اليوم و ال عجايب

قال القوادى الاعتصام بنه قطع عن عمود المنقوشين
 بجلد الارب العالمين و اسطرار الف و دانه بوقته ان احمر ال
 عنصرايت هو الاشعاع و الفقه و الكفر و الكمال و البيع و الضمانات و الترتيب
 و الترتيب و قبل استكشاف كلياته اجتمعا مع مواضع الوبان مع فاهم جميع الالاف و الترتيب
 فاجرا و باقن تراها مطلقا (١٣)

تمت و والى الله مولاهم اجمعين فاك بعضهم و ارجاء انه نال بانه كانه لا مودة
 للعبود اعز و ان يكون فراهال حولا ١٢

و قد اعلم ان
 سنة ١١٩٥
 في شهر ربيع
 الثاني
 في يوم
 الاثنين
 في شهر
 ربيع
 الثاني
 سنة
 ١١٩٥

شيخ قصيدة غمير لولانا
 عبد الرحمن الجبالي
 شيخ قصيدة غمير
 لعنت محمد دم ساعي غمير
 الجبالي ده كس بوه

و اعراض الابدان بتمسک فی الخفا و ذوق الایام لافح فخر و کرامه در کله رصیدت یاد در کل
 آتیب باشد برود بکوی و نه دهه فانی و یکی از آنه خود می کند در کرم و علو بعضی ناموسه
 دیگری باشد با تزیین بولند و بر این احوال با قوت برین جهان ایشان بجان و دانه نوب
 و موجب استقامت کرده پس برین مقادیر و دهه که می خیزد برین هم استقامت بود بجهت
 سکر و در صورت سبب الکسباب که خود این اسباب و صورت به هر علوه استقامت براند بجهت
 ای دفعه بشود و استقامت خود در هر دو با استقامت جان و صورت و نفس این اسباب
 و در آن ذوق خاست بجا کل میان رفتن عشق و محبت و ایضا اب استقامت این
 تمام است لاجرم الفاظ و عبارات شد در عرب یا غی با در این موضوع استواران استقامت میکنند
 و از عشق و محبت متلازم و امر و تقیر می نمایند و این است که در این استقامت و روح
 کونا کونست از آنجه است که همانست که در عشق اصل است و آن فو قش که خوف
 و فودت است بواسطه قوه جوشش و شکره غلبان و محو کمالی و جلی بجانها و در
 میماند بجهت بر محبت که در متکلفان سید عشق و سو بر آن دل و عشق استوار است بسبب
 غلبه و استیلا باشد بر ذوق حقیقی امکان و متقاضی ظهور است عشق که تو که بود شاه
 در مکن در هر صورت و بر سرش ای او کشتن ذوق بظلمت اب دین و تمام بود و از آن
 سرای دین زد فیه بر کس و از آنجه است که همانست که در آنه از آنکه در صورت
 خاص نیست بکمال و صورت و محبت امکانی و صورت و ذوق و ادان است در محبت
 مذکور است و در صورت تصویر بکوی سبب و در زمانه بیاید در فرجه محبت
 محبت فطری است عطل و ظهور داد در این محبت محبت طریقی با کلمات و ادان
 استواران است بیاید در بعضی صورت محبت ذاتی طایفه است و در بعضی صورت
 محبت امکانی است و در بعضی صورت محبت انانی علی اختلاف مراتب و موجب این
 تفاوت بر تفاوت قابلیت و استعداد اربع استقامت است عشق اربع نوعی است
 کسب استقامت با یکدیگر است یعنی در محبت است پس بی ذلت باشد عشق در
 این نوعی است و در آنجا است و از آنجه عشق بر است همانکه از سر این صورت
 در هر چه و اعضا و اعضاء است پس هادی است یعنی کل محبت در هر چه و در هر
 عناصر است بکوی بر او از آنکه محبت کلام و کل بر برون است استقامت
 او

و محبت

در هر نوعی در کسب و دوست او آه کرده است و چون در روز اول از آنجا ساخته
 قصه و بقصد آن بود از هر چه که نشی و زهر و نمونش بچون یک است و کنت ازان
 محروم گایدیل خون غم بلی بیرون و از آن جلالت که می شارب خود را و عشق صاف
 فو قش را اگر می خیزد باشد و بنیم هم یاد استند و کیم اما آنکه آن کم بزل دنیا باشد و در هر
 این بود بزل کل با ابروی مستی می دهد که یاد بسیار و مشغول نقد و جهان
 بیکیار است می که در کسب جنبانند بر بخشش و بنیاد و درم نتواند چون سبب غم محبت
 است با کسب در آن دو کون است این است و از آنجه است که هر یک از این عشق
 و سبب می برانند و لا ابا و از صفت جیب و در شان خان در خندق دلیرند و در محاکم
 ارفان به اما سخاوت ان از غفلت عقل با این است و در هر یک این از غلبه نور کشف
 و نیتش ان بملک دو جهان کند و این بکوه جاودا انکاد ماست و مودیم و در
 و حال ملک در عشق نهاده با بیدار ملک صد با پیش عشق اگر کشته شویم از راه
 عمر جاود انیش صفاک و از آنجه نواضع است و بنیاد عشق و کرمیت تاریفا
 از پیشگاه ترغ و سر بلندی باستان نواضع و بنیاد عشق انرا در و غم نوز جهان را ان
 اربع عشق و کلامی کبض من ذلت و فوادی افکنند بر کسب این که در هر دو ای
 بوسه در فیهل که امان تو بر خاک نشسته بر در تو نهاده بود بر پوست
 سگ و ابله زبانی و کبار است و از آنجه افتخار بر است این هم است و فیه
 و صایح اذنان و مواجید که بر صوفی و روزگار و کشف بیل و کفار مانده است فو قه
 کشت و کوی و نوحان جام سلیمی موفت و نیت قبل فاکت و عقشان بر آید بخیل عشق
 و محبت است عشق نو بدین نسبت بر دین او در که هر که نو کیم بر کسب
 در کام دینت جامی از غم دن سر خوشی کتم زبان کیم بکن و از آنجه سبب
 پرهوشیست و سخی و دغای از فیه عشق و خود سخی اما عشق محبت کمال شعور و اقامت
 است محبوب و سخی غایت همانست و غفلت او در طلب این در در این اطمینان در کسب
 بعد و کمال نماید و ان ذوقها را بملود در جانت و ب و صفا از آید عشق کیمی ای
 اگر می بود در عاشق و باده و سخی نوبت ناهشیار نشسته با الهیاد و هر چه
 بیاید از آنجه است که هر چه در عشق نوشتند در جبهه و صهی آن عشق بکوشند

را

طرف حق است و اما در کتاب علی بن ابی طالب که عبادت از ظهور وجود حق است سبب بر خودی و ظهور حق است
 و قابلت و استعداد انسان در حق کلی اعتبار تصدق بوجود و عین نیستند و کلمات اعتبار حق علی سبب
 عین و نیست و اشکال در ایشان نیست است و نهان دوم کلی وجودی شهادی که عبادت از ظهور وجود
 سبب است استعداد و قابلت اعتبار در ظاهر و متساوی است و متساوی است و متساوی است
 بر کمالی که با حق اول در استعداد و قابلت انسان از اولی است اما اطلب و نیاز داری را آغاز
 پس و حسب طلب کم کردی سارا اینهاست که حق با حق بر حق و بر حق و بر حق و بر حق و بر حق و بر حق
 مراد بعد از محبت ذات باشد و بشری بعد از قبول استعداد آن نسبت در هر چه انسان باشد و در حسب
 یعنی خودی در طرف حق بصورت اعتبار و قابلت و معنی است از قبول اعتبار و تصور سبب
 و مراد بیک استعداد که در هر حال باشد یا نسبت که در آن است دیگر از آن فرودتر و کم بودن و خودی
 یعنی قابل شکر و استعداد کنیم نزدیک حق علی غیبی حق سبب است بصورت اعتبار است سارا در طرف علم
 صفت محبت ذات و کسب استعداد سبب بود در همان صفت یا حسب صفت که در او است و در او این
 قبول و استعداد پس از ظهور کم و وجودی عین بود خویش که برود در عالم خود و حق را راقب
 در دیده نهفته است در ذات و کم هم کرده و حق من بود و حق از حق خودی و در شکر که در او
 مراد کم بصفت محبت که در عالم اول و نسبت اضافی است که کسب اضافی در صورت
 و مراد بیک صفت که در حق و اعتبار که در اول حق را در میان عالم و در شکر که در او است یعنی
 اشکال پس از آنست که حق و خلق در حق بیرون بر او دست سبب که در آنست که در اول و
 در شکر که در اول و در عالم او بان سبب بود ذاتی است که در حق در طاعت در حق در آنست
 اب صفت که در عالم او بان سبب بود ذاتی است که در حق در طاعت در حق در آنست
 در وقت بود در اول پس از اشکال و اینست که در آنست که در اول و در آنست که در اول
 در خلق و اشکال است و اینست که در آنست که در اول و در آنست که در اول
 تا خلق از اول خلق الایجاد بالخلق بران خلق کرده که در اول و در آنست که در اول
 و در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 جوایز که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 است که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 نفوس که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست

در این کتاب

میکند و مکتوب است یعنی العالم الامل رض استعین سبب الال هلا ان من کون مدبرا لا ارا عده
 خلق اعتبارها علی شعور و مداران مکتوب و ذی الحکمة لکن اذ من کون نفس جرمه بسبب علی ذک
 لان النفوس الجرمه لا یلتحق الاعداد لانه و کسب فاعاد وجود لیا قیل ذی حق سبب انما یظهر الایثار البیوع
 یعنی وجود و مراد نیست که حق سبب که در عالم سبب بود در همان سبب مکتوب و نفوس است فرقیه
 که در استعداد انسان است بر آن که از مراد فرقیه و نسبت است از صفات فیصدقه و عینه یکمینی
 که کلمه خود نمود کنند و متصل کرد و در آنکه در اول و در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 الاول اذ من السبق علی عباد علی السبب ان لا یسجدون کما ما صح بحدود که در آنست که در آنست
 بر قضا باضالم با حکم علی الله المکتوبه انما المراد علی طیفه بوضوح مستند بر کمال استعداده
 وجودی و نور و تصور که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 به شکر که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 بر وجه اولی بود بعد از الی حضوره تسبیح و در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 با عباد است و دلیل و با همی ان فی نفس است که مستغاث از باب کسب و شعور که مستغاث
 شکوه نیست بخلان ان کوا همی بعد در و در حقیق که در آنست که در آنست که در آنست
 یعنی در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 در عوای از اول عالم نظر است از انما الی و عی و علی انظر حق انما انما بر سبب نزهت و تفصیل
 و صفت کمال احدیت حق حق نظیر آنچه بود از اول عالم است که مراد در انسان کامل بود از
 نیست لیکن بر سبب جمعیه و اجماع کویا علی کتبان است تفصیل سبب و انسان کامل انتخاب
 یا نسبت تفصیل و ابواب ان از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 بر وجه وجود و در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 یعنی با حق سبب و اعداد بر ان اشارت جمعیت نموده بوده بر آنست که در آنست که در آنست
 اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 است که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 کاسی الاله الی ان کل من خلق الخ ابرم و علی الضو و البدن و ظاهر و البینه و البینه

در دره ارباب اول داد در وی سخن بر کمال جان را نشاید و فیروز کوشی نمودن خست ایلم که بود
 نیم نیشم کرده جام دوام داد در استاده و کمال اوصاف کثیر العیضات و جاه عالم و در صفا
 و نورش و نضای بوضوحی و انکسار سانی حین اقر الحسین در ذره و استواری و کمال و
 عبادت در استادست و نور انبیا و حسن و جوی میگویند بر آن بر آن راسته از او ماه تمام
 جام و حال اگر خودی انصابت در حفظه و بر آن که میگرد از این استکمال منق
 سانی و بسیار پیدای بود در وقت اینجستش با این شاده در فتنه از کمال و عبادت
 با صفت نام جام می بر میسر و آن هر میسر را بیلاست می صد افرینش سووار کرد و
 چنانچه می زاب شود لطف پدید صفت مجرب که صمودن مطهرت و استعجاب العیضات
 و صورت وجودی وی که در اعلاست نسبت با حسن ذات احدیت محمدا قام و تقابل کمال بر نورش
 منصور نبش حاصل است در استفاضه نور وجود و کلمات با عنوان احتیاج و بهر سو بر آرد
 بکسب ارباب و اعیان که تا در کل نیشانه طالع امانند در استفاضه نور وجودی می نمایند
 وی در کمال محمدا نه با ذات احدیت و نور است و اوصاف ان ذات و صفات امان در استفاضه
 وجود و توان آن بعلوم این نیش معیلم ماه تمام باشد ما انساب و نور است اوصاف اعیان
 و ساکنان شب طالع در افاضه نور و از آن پس بنا برین علامه لفظ بود در آن نور است
 بار ماه تمام برای آن صفت استغاثه توان کرد ای عباد و دل او نیم نامه خوانم
 چ هاد و دل بکدامست هفتاد چون یافت سبب تلخ عالم از نور نور مغز در اگر ماه تمام
 هفتاد و بعد از تغییر اذان صفت به بود و از جمله براه چون مستحقان مایه ضلال و کمال
 براب دل سبب محمد الهی چون سواب در کتب موده و اکالی بر سینه ده برام او توانند
 رسید اور الحس ان براه توان داشت و جام ان سواب توان انگاشت در هر چه
 ای ماه تمام جامیست که در خون می شود و مع ادنی که نموده بخود برین بر دماغ می صفت
 نیشام و فاع کواع و چون مقصود اداره این کاس فراموش الوهیم و اوصاف ربوبه
 که در صفت صفت قلب المؤمنین است بسبب اصابع الاله اذات با صانع غیر در فتنه توان بود
 بلکه در آن کسب است که در بولش توان داشت و استادان کاس بر
 توان کرد این نوع به نوع است که از باب کمال نورش می جهت از افعال عالمی
 پس بکف سانی فتنه مالانکه بودی که بود و در آن چند لعل و افسار و کمال در فتنه

هم

عطف

فم این جمیع مویک حضرت مطهره که بعد از وصولش بر در کمال جواد کمال و کمال با ایشان نوزده چندان
 سواب عین و محبت بر ایشان بود و در ایشان را از ایشان بر بودند عذر هر چه گشت از دست علی
 و عمل بیخ شوه اطعام شریف و ادب طریقت از ایشان رخاست سلطان قیاب عین و فطنان در یاد
 همت از ایشان داد وجود خود کمالی بنویسد و بر کسی که توانسته بود داشت نوس و فتنه کسکه
 می بدن نماز از حق و سبب خود بر این ایمان صبر با او اگر نیست شود عالم و هشت واقع شود که
 هست علم پیا و فتنه و در آن زمان که بود ایشان را از ایشان بر با نوزده نوزده کمال
 ازل ایشان را ایشان دهد و از استخوان در غنچه و نه فضا با علی نوزده و صبر با
 فطامی آرد از او با اطعام بر نیت و ادب طریقت معاشرت نماید سواب در کتب صفت
 را با دل سبب علی موقوف بسیار بود از این اب بان سواب بسیار عبادت کمال از اوصاف
 و اسرار بر خود و هر یک حکم پدیدان از مانتوان طلت بسیار ضلال و صورت شود و همانکه
 استاد با احوال از طایفه نوازند و قول ناطق قدسی است که و کم نیست و از آن وقت نیم
 این طایفه اند منطلق از نیت رسوم فاع سوره نزل و علم بر ظاهرشان توابع بود
 بودی للذین کفر و شیاطین رجوع و فاع و قول اول شادها ما الله تعالی
 لها ما ولوا سنا ما لا تصور الهم شاد به بیست است و همان فاع علامه است و خانه خانه
 می نورش سنا تصور بود است و در وقت همه چیز غایب غایب بود اما میگویند که
 بوی صوفی و نیم دکن می فاع شدی راه صواب بصوب نماز او نیشامی بودن و اگر نوزده
 و بر تو ظهور وی ملاحظ کشی بقم و در طریق تصور صفت او نیشامی بودن که در هر صفت
 نیشامی کنت می مشغول بود کسی سوی می کرده بی در صفت فتنه نوزده وی که در کتب صفتش
 توانی کی ممکنه حال آدای که ستعلی عشق مجازیت طلق و فاع جمله ذابست عینین
 عشق طلق و فاع محبت صفتش و کمال الحاد قنطرة اکتمه طریق حصول آن و در سلم و صوف
 بان زبراک مشغول و اگر کسب فطرس اصل قابلیت محبت ذاتی جمیع عالم الاطلاق و کمال
 نوده باشد و بواسطه آن کسب طایفه طبیعی در صفت فاع مانده اگر کماله بر نوزده از نوزده
 جمله از نوزده اب و کل در صورت دلیوی خوردن شایب متناسب الاعضا کمال اللزوم
 در سبب الفتنه صفت اند که الاطلاق طبیب الاغوان شیخ کادی خدیج سنی هیال کالی و عجم
 در نیشامی کمالی محمود کالی نوزده و در نیشامی زالی سنی کس بود بر نیشامی کالی
 نوزده بود بر نیشامی جمع ذل از نیشامی بران انشای یار و در هر نیشامی کالی او بر نیشامی کالی

هم

عطف

استیوار آن بود و در شهادت آن او کرد و از هر منصفی که بود آن مکتب بود و در مکتب بود
از مسجد و خانه بخارید می باشد و بیشتر در یاد آن که آن بود و سخن از یاد آن او را
بهراد جان خود یاد این سخن عشق و محبت در مکتب آن بود و در مکتب گفت که
عبادت از استقامت دست بصورت سوزن بر روی عشاوه و عشاوه از این مکتب بود
و عبادت کون از این عقیقه او دادند و در عبادت نیز زمین بود و در آن مکتب که شمس بود
نقص اشکال حسن روح از اولی را در یاد و بعد از کار و در حال را ادب که گفت از آن
بگردد و در روح او برسد عبادت است و گفت اولی در عبادت است و در عبادت است
و چون در محافزه اخلاق ممکن کرد حال منازک گفتن مکتب بود و در مکتب معانی و سخن
باید حال دانه بگفت محبت ذاتی سخن کرده ای و عبادت بودی و مکتب است و در عبادت
ز اولی از این مکتب حقیقت پسند که عبادت است و در مکتب است و در مکتب است که در عبادت
علی استیوار است و در مکتب معانی علی باطنی منصف است که عبادت است و در مکتب
بهدیه کوزد او را باید و در هر مکتب که او بیند هر مکتب بود و در مکتب بود و کوزد
در مکتب همان تو بود و در مکتب عبادت بود و در مکتب عبادت بود و در مکتب عبادت بود
مکتب خود جلوه همان تو بود و در مکتب عبادت بود و در مکتب عبادت بود و در مکتب عبادت بود
از آنجا که عشق و محبت اولی بشاید بروی از احباب محبت ذاتی افلاک است و در مکتب
نشندی بانی شراکت تریسوی و اگر این بود بشاید این احباب بود و در مکتب عبادت بود
کسی بوی عبادت نشند و در مکتب این بوی و عبادت است و در مکتب عبادت بود و در مکتب عبادت بود
ان و در مکتب بود و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
تا صدور الهی که در مکتب عبادت بود و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
بوی کرد او از ناس استیوار است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
صفت مکتب است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
یع صدور روح الهی یا از قبیل استقامت است که در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
و صدور که پوزن عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
و مکتب است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
کوین برمالی و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است

می خورده و می نامید و می شاکه از آن کوزن عبادت است که در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
صفت روح در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
چون بوی است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
بیشتر عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
که جلوه روحی طلعت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
بود جلوه روحی که در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
از عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
الامتیاز است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
بگفت که در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
و محبت بر اشک است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
و الهی در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
ان در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
بوی است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
استیوار است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
شهرت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
فان ذکر است که این استیوار است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
بشاید در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
نشانی میگوید که یاد کرده است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
برای استیوار است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
سعی عبادت بود و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
مست است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
حوالی است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است
ساد است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است و در مکتب عبادت است

در

در

کرد و با بنور عقل که میان خیر و شر تقیید کند و کجای اخلاق خردی کرد و با افاضه در دل او
 این و دیگر اذیت و آزار و محاربت علی غریب که میان چند بندگی در نفس او تلخ بماند و با
 بنور ایمان که کجای ایمان با قرع اعتقاد و تربیت توابع کند بر اخلاق حسنه و تصدیق بر حق و خیر و
 نماید بر اخلاق سید و بر خیر مومنین که در هر دو است و مواظبت بر کفایت خیر و اجتناب از شر
 مکاتیب حسنه در نفس حاصل شود و صفات دینیه را از آن که با او با بنور و نور صد که با او با او
 کل ذرات او را انقود و کاردانه و کاردانه آن که او را در آن شود و نفس او مطهر صفات از هر
 عدول صفات و نفوذ در مجاری صفات او بر او با بنور و کمال با اطلاق الهی محقق شود و بر
 از این برین جمیع که برین جمیع رسید و کمال یافت که در آن که کمال از این جمیع
 رسول را بنور صراط علم و الهی که کمال و کمال با اطلاق محقق گردید و کمال از
 کسب مناسبه و انواره و بی همتا است او را بعضی از آن که کمال از این جمیع است
 محقق و با این کمال است که کسب مناسبه از جمیع احوال و احوال و احوال و احوال
 بنور الایض و محقق و موقد کجای صفات اخلاق محقق و تصدیق بر کمال که با او
 قدسی در این آیات اشارت برین جمیع می نماید و می کند و می گوید عشق نورانی و نورانی
 و از هر صفات برین و افاضه و این طبع از صفات خود ساخته و از آن طبع و کمال
 متواضع و با دقت قدسی و لونا نال قدم القوم که در اینها کمال است
 شایسته القوم مانند ایمان بیلا اصاب و اعظم نیل نیل مثل ثقیب و در فعل قوع
 ای غیر ثقیب و الغزاق یا در ضمنه فی الایض و البصر باینه و القدر باینه و القدر باینه
 و البصر الثقیب و قد تمت فالبا کما اذا احتلها در باها. البصر و الثقیب و البصر و البصر
 کذراة الثقیب الفاعل مان و اللغ تصور و یور الثقیب البصر و اکب لغت تصور
 فاولها غیر القوم و نامها غیر شایسته می گوید اگر بود کسب که میان قوع مومنی بیلا
 و نارا الی و عبادت و کان جان است با قیامت بی سیدان که در دهنی این نوع و کسب
 حاصلی ثقیب کشت نامی را بر آن بگردانند و صانع را در در بود اگر اندر آن
 حاصل که از آن بوسیدن بر آن سخن را اوصاف عیده و اخلاق پندین که مقتضای سرب آن
 می و غیره بر او است چون بود در کما و عا و غیره ان ساده که در او میگردانند و از کمال
 طریق نوبه کلاه که در سرب سویی می گردانند فاصیبت و هوی میگردانند

ان ساده که ساخته طالع مبتدی او فکال در بخانه ما نزل او خست لبی خرد ایاد بر نردوس سوز
 هم رنگش و زود دل او و جویا بیکم و یاد بدم الغوم می بری بشود که در طرفه وی استوار صورت و قیامت
 میمنت بود و با بری استعداد و قیامت بقدر اشتیاق باشد اما سوزان صورت و کسب از قوت
 بشکل بر سبب پند و از بطن بظهور بیجا نیست و برین بسبب کمال و برادست مومنی که در د و بر او براد
 کمال با سبب که در آن بدخ می کشد بر سوز سوز است و بنور می کند میان آن که لایق است هر
 بر مصادق و کسب عاقل است از عقاب کسب و در این صورت و میان آن که لایق است او نیست
 لایق را بوی می رسد و از نا لایق نگاه میدارد بر اصل حق آن سوز که اگر بر دست سوز که هنوز
 اسرار موقت و انوار محبت در روی بظهور بنور است برین باقی بوسی عاقل و کمال و کمال و اصل
 بر این حاصل شود بر او بر این صدمه و برکت کسب آن کمال که در دست استعداد او بوده است
 از اسرار محبت و انوار موقت ای در کمال غافلان و بی باک کوی و آنی نوره رخسار
 هوای سبب که الایض خود پاک کوی دلهای شب از این بیلاان روی و قیامت
 بظهور فی مقربا و انت بوضعا حقیق علی عیندی باوصاف علی صفاء و الاماره و لطف
 و لاهوتی و نور و انوار و درجه و کمال است اجل بعضی است بعضی ازی و لایق قیاد و لایق
 و انواره الی کمال کسب و غیره محدود الی الاماره صفاء و درین هنگام ما در کمال کسب
 المصفا صفاء الما و بی لطف و درین هنگام جوان خدا کون در کمال لطف الی کمال و کمال
 نور و درین هنگام ما در کمال کون الشوه و نور انوار و درجه فلیس صفاء مع خلیا کون روی
 استغنی باجم و البوار بالذوق لغزوت الشوه می گوید می گوید کمال با کمال استعداد و بر او
 مستعد که از این موانع در اینها کسب کسب و در این کسب و با کمال صفات کسب و صفات
 سنی و صبح صدف قاصی بکوی کالشی عطش ما در این کسب و در این موانع و در این کسب و در این
 و حال آنکه در کمال صفات و اوصاف او در آن برین با کمال لایق می گوید کسب
 که برین موانع و کمال و بر فرایند نیز و صفات کسب و صفات و با اوصاف او در این
 و کسب و کوی ان می بیند و این در کسب و با اوصاف و کمال کسب و در این کسب و در این
 برین موانع و صف می بود کسب و صفات کسب و صفات کسب و در این کسب و در این
 کسب و صفات کسب و صفات کسب و صفات کسب و در این کسب و در این کسب و در این
 و در لطف است یعنی بی چون لطافت هوای کسب که با کسب و در این کسب و در این کسب

سنالان حوی

اوصاف المشرف
للعام الطوسي
المشهور باختلافنا في

[Faint, mostly illegible handwritten text in Arabic script, likely a list or description of astronomical observations or instruments.]

[Faint, mostly illegible handwritten text in Arabic script, continuing the list or description.]

[Small handwritten note or correction.]

[Small handwritten note or correction.]

[Small handwritten note or correction.]

[Small handwritten note or correction.]

بسم الله الرحمن الرحيم و به الاستغناء في التتميم سياسي في تبيين باري خدای که هیچ عقل را قوت تطلع بر حقیقت او نیست و هیچ دانش را وسیع احاطت بکند معرفت او نه عباد که در معرفت او ابراز کنند و هم بیانیکه در وصف او زبان دارند اگر بگویند بیهوده است این تفسیر معجز در تصور نیاید و اگر غیر بگویند باشد از قابل تخیل جز او تو هم نیستی و این در جهت پیشوای اصیفا و معتدای اولیا خاتم انبیا محمد مصطفی علیه افضل الصلوات و کمل التقیات گفت لا اخص شاء علیک انت که ائمت علی تعسک و فروع ما یقولون هزاران درود صلوات و ازین و کجیات بروضه نقوس او از واقع و دودمان و ازین و پاران او باد بکنی این معجز این مقاله و محرز این رساله و البوازی که تر کنایه که در دست با خلاق ناصری و مختلف بر بیان اخلاق کریم و سبانت مرصیه بر طریق حکما اندیشه بود که محضی در بیان سیر او با و روش اهل پیش بر قاعده سالکان طریقت و طالبان حقیقت حسنی بر قوانین عقیق و سعی و معنی از دقائق نظری و عمای که بجز نیست از صناعت و خلاصه ان فن باشد مرتب گرداند و استقبال بان هم از سبب کزت شواغل بی اندازه بی فایده بیشتر شد و اولی آنچه در ضمیر بود از قوت جعل دست نمی آید تا این وقت که اساده نافذ خداوند صاحب اعظم نظام و دستور عالم و الالهی و العظم قوه الالکابیه الرب و العجم شمس الحق والذین بسا الا سلام و المسلمین علی الورداء فی العالم صاحب ممالک الاسلام و الاعیان منظر العدل و الاحسان افضل ممالک جهان محمد بن صاحب السعید بهار الدین محمد کبیری کسما الله جلایب عنوانه و سفا الله شاکر و رضوانه بانام ان اندیشه نفاذ وجود بر نوعی دست داد و وقت و حالت انفقار و باوجود عیال و وفور علایق ریخ خاطر ناپرادان مساعدت نمود و موافق در نظرین مساکت کرد از جهه انقباض امر بر کوار و اشتغال زمان مطلق او مستعمل السع ان خلیق و ذکر این دقائق در این مختصر وضع کرد و در هر باب از تنزیل جمید که لا یابیه الباطن من بین بود و لاف خلقت بهشتیاد ایراد کرد و اگر چه اشارت بقصود مصرعها که بدایع بان نزدیک نمود گفتار و از او صاف اشرف نام نهاد که سینه پاره نظر است

اند و مطلوب حاصل شود و الا چون تمسک معذرت لغزیم یافته است مکارم اخلاق و کلمات شریف بتغییل ذیل معرفت بر سنده گرداند از دشمنان و مخالفان در عالم مجازات او را بر وقت سروری و فرمان دهن مخصوص گردانیده است در عالم حقیقت نیز بر وقت نردان و ذولت خاود از زمین و موصوف گردانده لطیف جمیع **اعمال** در ذکر آنچه این مختصر بر آن مبنی خواهد بود و شریف است که هر کس در خود و احوال خود نکند خویش را بتغیر خویش محتاج در اند و محتاج بغير ناهن باشد بخود و چون از نقصان خویش خبردار شود در باطن او ستون بیگانه که باعث او باشد بر طلب کمال باز یواید پس محتاج شود بر کین در طلب کمال و اهل حقیقت این طرف حقیقت حرکت را سلوک خوانند و کسیکه برین حرکت رغبت کند شرفیز لازم حال او شود اول **بیان حرکت** و این از آن جمله نباشد تا وقت **ارسطو** پیشه شود بجز زاده حرکت ظاهر و دوم از آنست عنوان و قطع موافق که او را از حرکت سلوک باز دارد سیم حرکتیکه بواسطه ان از مبدأ بقصد رسند و ان سیم و سلوک باشد و احوال ساکن در آن حال چهارم حاله که در انسانی سیر و سلوک از مبدای حرکت تا وصول بقصد رسد که پنجم حاله که بعد از سلوک اهل وصول را اسباب ان شود ششم نهایت حرکت و علم و انتقال در سلوک که از انقباضی در لو عهد خوانند و هر یک از این هفت شامل بود بر هیئام الانبیا و کما در ان تغیر نمود و اما این ششم مع در شش باب ایراد کنیم هر باب شامل بر شش فصل الی باب اول که ان قابل تکرار نبود و بیاید دانست که همی که در حرکت حصول هو ضری مسوی باشد یعنی در هر یک مستغیب بودی دیگر الا بودی انو هر حال این احوال تا وسط باشد میان عنوان سابق و معارفت لاحق تا در حال نودان سابق ان حال مطلوب باشد و حال معارفت لاحق هر دو غنی شود پس حصول هر حال بتعیین یا کینه شش از ان باشد کمال بود و مقام بر آن حال در وقت که نوبه بجا بود ان مطلوب باشد نقصا و بان موجب گفتند ان حسنات الباراد مسات **الطوبی** و این مع در حصول این مختصر روشن کرد و چون این مقده روشن شد شروع در ابواب **فصول** این مختصر کرده آید بتوفیق الله و عونہ **باب اول** در مبدای حرکت و این از آنست که نباشد تا وقت پیشه شود و ان شش چیز است و ما در هر یک فصل ایراد کنیم بدین تفصیل **فصل** در اقسام و کج آن **فصل** در ثبات **فصل** در حرکت **فصل**

افکار

در صریح **فصل** در اثبات **فصل** در اثبات **فصل** در اثبات
 الذین آمنوا ولم یلبسوا ایمانهم بظلم او بیک لعن الامم و هم یستزیدون ایمان در وقت تصدیق بشدین
 باورد استن و در عرف این سنت تصدیق خاص باشد و آن تصدیق بود برای علی و قطعی حاصل است
 که پیغمبر علیه السلام زود آ و حوت پیغمبر متفکر نبی است از حوت که گامی قادر عالمی
 در آن سبب بعمر برسد و متفکر که پیغمبر است و زمان بموضیعه و نشاء و امکان و این
 پسین و حلال و حرام بر و چو یک سه است در ابرار ایمان باشد بیان نمود پس ایامی شکی برین وجود
 باشد و این قدر قابل زیاده و نقصان نیست چه اگر کفر ازین باشد ایمان نیست و اگر زیاده ازین
 باشد آن زیاده آن کمال ایمان باشد و نشانی ایمان یاورد استن آن باشد که اگر کسی در آن
 و کفایت باشد برانند و کند و بگوید و آنچه از او خوار زود آ و حوت باشد از آن ایمان عمل
 صالح باشد و قابل زیادت و نقصان باشد و لازم تصدیق فکری باشد و ازین جهت در ایمان باور
 عمل صالح و حود اند در هر دو نوع قولی و ایمان استنوا و عملوا الصالحات و بیاورد استن که ایمان
 مراتب است از کم کمال ایمان زیادت یا با الذین آمنوا عبارت از استن گفت الاعراب استنوا
 لم یؤمنوا و لکن قولوا اسلمنا و ما یصلح الایمان فی قولکم اشارت به ایمان و بیان آن ایمان بظن
 و آن تصدیق جامع باشد بر آنچه تصدیق باید کرد اما زدن ممکن بود و چون تصدیق جامع حاصل
 باشد هر آنکه آن تصدیق استنوا عمل صالح باشد قولی ایمان المؤمنون الذین آمنوا بالله
 و رسولهم لم یأمنوا و از آن نیز ایمان بعین است بومنون بالغیب و آن متعادن بصادق است
 در باطن خویش نبوت تصدیق ایمان گانه فروراجاب و ازین جهت مودون بعین است
 و از آن کاملتر ایمان الفکر در حق ایشان زود آ اما المؤمنون الذین اذادوا الله و حلت
 قلوبهم و اذ انزلت علیهم ایهة زائدة ایمان و عا رهم یتوکلون تا آنجا که او بیک هم المؤمنون
 و این مرتبه ایمان تکلیف و متصل باشد با ایمان بعین که بعد ازین مرتبه آن گفته آید و منزهات مراتب
 ایمان است و آنچه در سلوک کبر از آن نشاء ایمان بظن است و ایمان بعین به ایمان بر زبان تنها کعبه
 ایمان نیست و مالوف الزمیم باشد الامم مشرکون اشارت به استن و هر کس که اعتقاد علی
 حاصل باشد با آنکه کامل مطلق یعنی از اول کار منت تا سکون نفس مسکون ممکن باشد و حصول ثبات
 اسان باشد و باید حصول ثبات نشاء استن و **فصل** در ثبات فکر استن
 بیعت الله الذین آمنوا بالعهود الثابتة فی کتبهم الا ان یشاءوا الا ان یشاءوا ایمان

در صریح **فصل** در اثبات **فصل** در اثبات **فصل** در اثبات
 الذین آمنوا ولم یلبسوا ایمانهم بظلم او بیک لعن الامم و هم یستزیدون ایمان در وقت تصدیق بشدین
 باورد استن و در عرف این سنت تصدیق خاص باشد و آن تصدیق بود برای علی و قطعی حاصل است
 که پیغمبر علیه السلام زود آ و حوت پیغمبر متفکر نبی است از حوت که گامی قادر عالمی
 در آن سبب بعمر برسد و متفکر که پیغمبر است و زمان بموضیعه و نشاء و امکان و این
 پسین و حلال و حرام بر و چو یک سه است در ابرار ایمان باشد بیان نمود پس ایامی شکی برین وجود
 باشد و این قدر قابل زیاده و نقصان نیست چه اگر کفر ازین باشد ایمان نیست و اگر زیاده ازین
 باشد آن زیاده آن کمال ایمان باشد و نشانی ایمان یاورد استن آن باشد که اگر کسی در آن
 و کفایت باشد برانند و کند و بگوید و آنچه از او خوار زود آ و حوت باشد از آن ایمان عمل
 صالح باشد و قابل زیادت و نقصان باشد و لازم تصدیق فکری باشد و ازین جهت در ایمان باور
 عمل صالح و حود اند در هر دو نوع قولی و ایمان استنوا و عملوا الصالحات و بیاورد استن که ایمان
 مراتب است از کم کمال ایمان زیادت یا با الذین آمنوا عبارت از استن گفت الاعراب استنوا
 لم یؤمنوا و لکن قولوا اسلمنا و ما یصلح الایمان فی قولکم اشارت به ایمان و بیان آن ایمان بظن
 و آن تصدیق جامع باشد بر آنچه تصدیق باید کرد اما زدن ممکن بود و چون تصدیق جامع حاصل
 باشد هر آنکه آن تصدیق استنوا عمل صالح باشد قولی ایمان المؤمنون الذین آمنوا بالله
 و رسولهم لم یأمنوا و از آن نیز ایمان بعین است بومنون بالغیب و آن متعادن بصادق است
 در باطن خویش نبوت تصدیق ایمان گانه فروراجاب و ازین جهت مودون بعین است
 و از آن کاملتر ایمان الفکر در حق ایشان زود آ اما المؤمنون الذین اذادوا الله و حلت
 قلوبهم و اذ انزلت علیهم ایهة زائدة ایمان و عا رهم یتوکلون تا آنجا که او بیک هم المؤمنون
 و این مرتبه ایمان تکلیف و متصل باشد با ایمان بعین که بعد ازین مرتبه آن گفته آید و منزهات مراتب
 ایمان است و آنچه در سلوک کبر از آن نشاء ایمان بظن است و ایمان بعین به ایمان بر زبان تنها کعبه
 ایمان نیست و مالوف الزمیم باشد الامم مشرکون اشارت به استن و هر کس که اعتقاد علی
 حاصل باشد با آنکه کامل مطلق یعنی از اول کار منت تا سکون نفس مسکون ممکن باشد و حصول ثبات
 اسان باشد و باید حصول ثبات نشاء استن و **فصل** در ثبات فکر استن
 بیعت الله الذین آمنوا بالعهود الثابتة فی کتبهم الا ان یشاءوا الا ان یشاءوا ایمان

داده باشد و دعوه کرده و در تمام حالها که او را پیش ببرد و التماس نماید و التماس نماید که بگوید
 درین هم او را از آن سزا بگذرد و البته خلاف آنچه بگوید در باب از خود بگذرد و اینست که بعضی
 در باطن و عاقله اند که هر گاه چنین باشد جواب او نیز هم راست باشد و راست بود بر حال
 صدق و اما ظاهر و او الله علیه در باب ایشان این است و صدق بود بر باطن و نیز در صدق
 در یک سزا آورده اند قاصد بکنایه از آنکه علمیم فی البیت و القدر نیز و السدوات
 و بعضی نیز بزرگ مانند او هم و در بین بعضی وصف کرده اند که صدق باقی و دیگران را
 گفته و جعلنا لهم لسان صدق و راه راست نزدیکترین راهی که باشد بقصد وصول بقصد
 از کسیکه بر طریق مستقیم سلوک کند اقتدا در آن باشد همچنین **فصل** در ادب است
 فی ایتها و ایتها الی ربیع و اسکر الله انابت باحوالی کسین و بود در حوض کردن و آن
 سه چیز باشد یکی باطنی که پیشه کاتب او تعالی باشد و در افکار طلب زینت او کند و ظاهر
 صبیب و دیگر بگوید که در عموم ادب بگردد که او و کسانیکه حضرت زینت او بود و دیگر بگوید
 مشغول شود و ما یکنزک الا فی بیب و سیم باعالی ظاهر که عیب بر طاعت و عبادت
 که مؤمن بیب زینت باشد عواظت کند مانند صلوات زلفی و نوازل و وقوف بواقف
 بزرگان دینی و بزرگان صدق و احسان با خلق و از اسباب است اسباب خلق بد ایشان بجا آورد
 موجب ضرر از ایشان و راستی که در آن در حال و انصاف اخذ و اهل خود بر دادن و بر حلیه
 التزام احکام شرع تعالی الله و طلب هر گناه کردن فاذکاک و از لغت آینه گفتنی
 غیر عبید و اما تو عددن کل اواب صغیر فقه الا بالعبید و جاه بعلب بیب اطلو
 بسلام زکی بوما کلود و ام یائسا فیها و لونا مرید اللج اصعلنا مع **فصل** در اظهار
 های ابدی و اما و الالبید و الله کلکله الذین یارسی اطرافین یکا کردن باشد یعنی پاک
 کردن از هر غیر او باشد و با در اینجه باشد و اینها با طاعت ان میجوید در آنچه کند و گوید و طلب
 زینت را بگذرد ای هاشم و صالحی بوی آید و بعضی دیگر که دنیاوی و نه افودی بدان بیامرد
 الا الله الذین ائمالهم مقابل اطلاق ان بود که بعضی دیگر بیان برین در امیرد مانند حبه باطنی نام سیکل
 یا طیب ثواب از او یا از بده گناه و در سطلای از ذوق و این هم از انب سوزی که در ذوق و بیب
 جل و حق شرک جل بیت برین باشد باقی هم شرک حق دین است که از حق فریب عله التواد

علی العفو العفو فی لینه الظلم و طاب حال انشک مناه برین مانو باشد از سلوک بزرگان بخوا
 عذر دین فلیسوا علی صافی و لا لیک عیاده ربه افر و چون سوز حق فرغ شود سوزک و صوب با سزا
 و سب و در فراطی شد از بعضی ظلمت بنای حکم فلیس عاقله اللج اصعلنا مع **باب**
فصل در ارباب نواب و قطع حوائج ارباب و سلوک و ان عسلی بر کشتن فصل **فصل** در توبه
فصل در زهد **فصل** در فقر **فصل** در ریاضت **فصل** در ریاضت **فصل** در ریاضت و در
فصل در زهد **فصل** در زهد **فصل** در زهد **فصل** در زهد **فصل** در زهد **فصل** در زهد **فصل** در زهد
 در توبه قال الله تعالی و توبوا الی الله جمعا انما الی
 بلکه بتعمول مع توبه رجوع از گناه بگذرد و اولی بیاید دانست گناه چه باشد و باید که دانست
 افعال بیگانه بی فحش باشد اول فعلیکه باید کرد و وقت بگذرد کند روح فعلیکه نیک کرد و نباید که
 کند بی فحش فعلیکه نیک کرد ان بر بود از کردن عیال فعلیکه کردن ان به بود از ناکردن بی بیع
 فعلیکه کردن و ناکردن او هر دو یکسان بود و گناه ناکردن ان فحش باشد که از فحش اول باشد
 و کرد ان فعلیکه از قسم دوم باشد و از ان هم طمان را توبه باید کردن و اینها با عاقله حوائج تنها
 میجوایم جل افکار و احوال و احوال میجوایم که تابع قدرت و ارادت هم عاقله باشد و اما کردن
 فعلی که از قسم سهیم بود و کردن فعلی که از قسم چهارم باشد بزرگ اول باشد و از خصوصیات بزرگ اولی است
 باشد و توبه ایشان از بزرگ اول باشد و اهل سلوک را التماس بغیر فدای که مقصد ایشان است
 گناه باشد و ایشان را از ان توبه باید کردن پس توبه سه نوع باشد توبه عامه هر فعلی که را توبه
 خاصه معصوما را و توبه افعالی علی سلوک را عقاب است از قسم اول بیخ و توبه ادم علیه السلام از قسم
 دوم و توبه بجز صلوات الله علیه و الله وسیع از قسم سهیم بیخ ایما که گفت آن لیسان عاقله و انرا که حق
 الله فی الیوم سبعه مرتبه و اما توبه عام موقوف بر دو شرط باشد شرط اول علم باقسام افعال و اکم
 که در آن فعل بین بجا بود کجا من مشغول بود و بعضی با گناه از عذاب بود و بعضی که اصول توبه
 و بعضی را در فضای از بزرگ گناه و عیب بود و گناه فعلی است بی نقصان و از بی بازال کمال مقصد
 و با احتیاط عیب بیخ با همان از ثواب با خط از بزرگ گناه و توبه که نیست عبارت از انست و شرط
 دوم در وقوف بر فایض حصول کمال و رضای بقره تعالی و ظاهر حصول نقصان و سست و احوالی بی بی بی
 عاقله که از دو شرط او را حاصل شد است باشد گناه کند و اگر کرده باشد از توبه توبه که گناه و توبه
 شش مرتبه هر سه چیز یکی قیاس با زمان ماضی و دیگر با زمان حاضر و سیم با زمان مستقبل اما آنچه
 بعد از آن ماضی بود و وضع است با پیشانی زمان گناه که در زمان حاضر از او معذور باشد

و استغفار بران هر چه نماز و این قسم است و قسم دیگر که میگوید در این سبب گفته اند التمتع لیس و قسم
دوم تقابل آنکه واقع شده و آن بقیان است و ما به کسی که بقیان باشد یا بعد از آن که تا زمان ادا
باشد دوم بقیان باشد که نفس را در موضع نقصان دستخط ذاتی تعالی ادر است چه بقیان
باشد که حضرت کمال قول با عقل بود و رساندن و تمام آن غیر از باقی خود پس نه تدارک صورت بر بقیان
و بر بندگی آن با حق خود در قول و یا در اعتقاد یا با تعیاد مکافات را در جمله بر این
بر مقتضای رضای او باشد و در فعل برد او باشد یا غرضی او یا او با کسی که فایده حاصل او باشد
و با تعیاد مکافات را از او یا از کسی که از فعل او باشد و تحمل عقاب بر آن گناه مقبول کرده باشد و اگر
آن غیر مقبول باشد تحصیل رضای او با کسی که بر طاعت و تحصیل رضای او محال است پس در حق
دیگر شرایطی که حاصل باشد امداد بر کسی که خصال آن در لغت و کلمات و اسطر و غیر اینها
او بری گرداند اما حق تعالی با تعیاد زمان و تحمل عقوبتی و تادیبیکه واجب باشد تقابل با دیگر
و اما جانب الی بتضرع و ذراتی و رجوع بکفرت او تعیاد و رحمت بود از حصول در حق تعالی
عقبه و ادر بر نفس ایستاد که در حق تعالی و اما آنکه توبه بر آن مشتمل باشد بقیان و زمان حاضر در
دو چیز باشد یکی ترک گناهی که در حال مبارز آن باشد قرینه الخ الله تعالی دور این که دانستن کسی که از گناه
بوی مستعدی رده باشد و تقابل و نقصان که رایج مانده باشد و آنچه بقیان با زمان مشتمل باشد
سیخ و چیز باشد یکی عزم فرج کردن با آنکه با آن گناه معاودت نکند و اگر او را یا سوره یا حاضر
دنه با جباران گناه کند دوم عزم بر نیات در آن باب باشد که عازم بر عهد الهی نباشد بویعت
نوری یا کفار می یا نوع دیگر از انواع عود با آن گناه آن عزم را در خود ثابت گرداند و مادام که عزم
باشد و تدریج عود را اعلان عمل باشد آن نیات حاصل نشود و باید که این جمله توبه بکافی است
کند و از جمله اشغال زمان او تدارک آن جانب داخل شود که التائب الذین کفوا ذنوبهم
این جمله شرايط منع و توبه عام است از حاکم و در حق این جماعت و ضوابط که اما التوبة علی الله
تقویان معلون الصالحات التورجیه الی غیر توبه فریب فاولیک بتوبه الله علیهم و نیز توبه است
ما الی الذین امنوا اتوا الی الله توبه نفس حاکم و یک آن بگویند سبب استماع و اما توبه طاعتی که
از ترک اولی باشد شرایط آن ازین معانی یاد کرد شد معلوم است و در لغت باب لغوی است
الله علی البصیر و الطاهرین و الاضمار الذین استمعوه من الله التوبة و اما توبه اضطراری و غیر
یکل التورات ساکن بجز مقصد و باین سبب گفته اند التائب الذین کفوا ذنوبهم

بر کعبه رضای با تعیاد در آن و نیز با خود نفس با تعیاد در هر شبهه که از آن توبه بر آن با یک
چه این جمله بسیار گناه باشد و باین سبب گفته اند حسنات البرار سیئات المؤمنین و اینها از آن است
که گناه بزرگ است و استغفار و ترک اضرار و تدارک بر آن گناه کرده و تفرغ بکفرت از بندگاری با برسد فریاد
و اطلاق سوره الله که در آن است کتب التوابین و کتب المنظرین التوبه اجتناب منع و در هر چه
توبه است و الاذن بتسبیح الی ما تعیاد از او اجتناب از هر چه التوبة التائبین فی و در حق دیگر
و اقیق زهد و رغبت باشد و زاهد کسی است که او را در تفرغ بکفرت از بندگاری با برسد فریاد
و باین و مشربیات و عذبات دیگر و مجال و جاه و در کفر و غنی و وقت ملوک و نقاد امور و حصول
هر مطلوبی که برگ از خود او توبه بود رغبت کند توبه از هر چیزی باز سر عقل بماند و از جمله غرض با حق
که رایج با او باشد و هر که که موصوفی باشد با این صفت زاهد باشد بر عهد مشهور و اما از هر چه
کس بود که برزید هر دو طریقی که از غنویت دوری و ثواب بکفرت تدارک بلکه خوف نفس از جمله
بر شرم بود از آن فواید و سیخ و صفات هر یک دانسته باشد او را مکتب باشد و مشرب باشد بطریق با صدک
با غرض از آن غرض نه در دنیا و نه در آخرت و مکتب که دانست این صورت نفس را بر هر چه از طلب مشرب
و در یافتن دادن با صورت و مکتب که در وی رایج شود در مکتب با مکتب آن که سخی می باشد سر کوفت
تجرب و بالوده فردخت که از هر کجای که وقت باقی بکفرت از و سبب این با ضمایر برسد گفت
وقت نفس از روی این دو طریقی کرد او را عیادت این احکاد است و در طریقی با علم و حصول مانع از او
مانش داد تا دیگر مصلحی ششمنی نکند و مثل کسی که در دنیا زهد اختیار کند هر چه طمع بجا با توفیق
در اوقات تنگ کسی باشد که در دنیا تبحر روز با طریقی را ساوا کند با و تفرغ احتیاج مادر ضمایر
موقوف بسیار تواند بود بلکه در تجارت محتاجی بزیاد و ضمایر بماند که بان سود کند و در سلوک راه
صفت منتفع زهد و فی شواغل باشد تا ساکن بگری مشغول نشود و از حصول بعضی با
ماند ۳ در وقت توبه الله تعالی علی الصغائر و الاعمالین و الاعمال الذین لا یجوز
طاعتهم و حق اذ الله و رسوله حقیر گیر آگونی که مانع نباشد با او باشد که از گناه توبه
و درین موضع گیر آگونی که رغبت باطل و مشغول دنیاوی ندارد و اگر مانع در دست او اندک غنای
ان اجماع نکند تا از آذان یا از عجز یا از غریب یا از غلبت یا بسبب علم مانند حصول مشربیات
با بسبب جاه و ذکر ضوابط است و یا از جمله خوف از عذاب دوری با طلب ثواب این طریقی
وقت قلب التائب که از آن اقبال و سلوک راه صفت و استغفار بر آن گناه جانب الی باشد تا غیر
حق تعالی نشود و بقیان این غیر شکر است از زهد توبه الی الله جل و الله تعالی

الا اجرکم بلوک اجل کتب قالوا بل یا رسول الله قال کل منغیث مستغنی عن الشکر ذلی من لا یؤدی لکم
 علی الله لاره و چون گفتند اگر خواهی یکدیگر بطلبی که بر از روزگرم و بنود هم گفتند لایزال جوع یوما و جوع
 یوما فاسکل فاشکرک **۴۰** یوما در ریاضت نماز است نماز و اما از فاق معلوم است
 و منی الشکر عز النوی فان اکتب فی المادی ریاضت را که در دستور بیخ غرض اور از آنکه بر اول قصد کند
 از کلمات غیر مطلب و بلکه که دانستند اورا طاعت صاحب فویج در آنجا اورا بران دارد از مطالب غیر
 و در بیخ موصوفه مراد از ریاضت معنی نفس حیوان است از انقباض و مطلقه و عرقه و شویان و غرض از آن
 بدان دو نوع تعلق دارد و معنی نفس مطلقه از متابعت قوی حیوانی که در داخل افواج و اعمال است
 بر معنی مالم و اقتضای راه و نواصی ان از حیثیت و قویعت و غلبه و تقویت و تعدد و تعدد و تعدد
 و الحاکم در بر سرور و عزان در آن حادث شود و بلکه که دانستند معنی انسان را طاعت عقلی بر روی یکدیگر
 رساننده او باشد بحال که اورا ممکن باشد و معنی او که متابعت قوی کنوان کند یعنی خوانند و اگر کسی
 قوی غرض کند بسبب و اثر که در داخل افواج بود شکی نیست در تزیین این جمله از نفس تا آن خوانند
 یعنی نفس اتان با منور اگر در داخل در وی ثابت باشد اما اگر ثابت باشد تا قوی میل صفت بر روی
 میل کبر و چون میل کبر کند و از قیاس بر نماند و فو نیز در اطاعت کند اثر ان نفس نوا خوانند
 و منن که معناد عقل باشد و طلب جرم سعادت اورا بلکه نفس مطیعند و غرض ریاضت بر جرم است
 یک دفعه بوصول حق و ان شواغل ظام و باطن است دفع مطیع که دانستند نفس حیوانی را بجز
 با عت باشد بطلب کمال سم کویق که در نفس را بران به مقدار باشد قبول نفسی است نوال یا با کمال
 اورا ممکن باشد بر **۴۱** در کسب و مراقبت فای است نفاک و ان شد و اولی است
 او کفوف بجای است حساب و مراقبت که در انظار در کسب است و در بیخ موصوفه مراد از حساب است آن
 که طاعت و معاصی را با حقیق حساب کند تا کلام بیشتر است اگر طاعت بیشتر باشد باز پسند تا قدر عقل
 طاعت او بر معاصی یا بفرمانی فزاید تعالی که در حق او که است به نسبت دارد اول وجود او و بعد
 حکمتی که در او نیست او می آورد که عملی از ترویج در ترویج اعضاء او چندین کسب در شرح ان قدر که
 فم انسان بان رسید ساخته اند یا بلکه از آنکه از دریا طره هم نگردد است و چندین فایله که در حق
 نمان و حیوان که در وجود است پیدا کرده است و چندین در بیان معنی که در نفس او که در علم
 و معقول است بزرگ صف مراد کسوست و در قوی و اعفای مالات انکار کرده است و اسباب در شرح
 او از علویست و مغفای ساخته که دانستند پس از عقل طاعت او در معانی ان معنی که در اول شرح
 حیوانی ز قوی است و ان نود و انیم الله لا یحیی و لا یموت و ان الله لا یحیی و لا یموت و ان الله لا یحیی و لا یموت
 ان و اعف

شود و اما که طاعت و معصیت ادعای ریاضت بر آنکه این فایله که در حق کسب کردن تقصیر فویج و آن
 باید و اگر قصاصی را در کسب پس هر که که طالب با خود این حساب کرد بجز از او فطاعت در و حقیق
 و هویتش با آنکه طاعت کند محقر دانند و این سبب و خود است که فایله است که فایله است
 محاسبه او و ان که حساب خود کند و در معصیت باید بوقت است ان کان حقیقاً حیه حر و دل
 اینها بنا و کن بنا هاسیبر حسان کسب و در عذاب اند و حران غلط افتد لا یوقظ منها عدل
 و لا یغفل منها عذر **۴۲** اما در اقیبت است که باطن و ظاهر خود را نکند و او
 با خود قوی در و صفت بنا بر که حساب را کرده باشد باطن که اینها بیخ مطلق احوال صوفی است
 کند تا در حقیق اقدام نماید اشکهار او در نبات و معانی اورا از سکون راه خود باز اندازد و قوی
 که در تقویت و این معنی هر پیش خاطر می دارد که و اعلموا ان الله یعلم ما فی السج فاهلها ما اهلها کبریه
 و حصول برسد و اند بوی بد بفره **۴۳** عباد الله هو اللطیف الخیر الله اعلم انی ان زعمتم
 و اعملوا فی کلین **۴۴** در تقوی فای است نفاک ان الیوم عندنا انما نعوی
 و هر چه باشد از معاصی است فم عزای کما و دوری او و محاسبه نماز که طالب صفت بر باید از تعداد
 آنکه تقوی باشد و اقدام بر آنکه معنی فریبهاری باشد با طاعت او در دست دید و در مان او بیخ صواب افتد پس
 با نفسان را که طالب کمال کنند از هم به منان کمال باشد با مان از حصول کمال تا غلبه از بر و سکون در طریق
 طلب کمال بر هر چه باید کرد تا آنکه معنی حصول باشد یا معاون در سکون حیند و مورد باشد و معنی
 بیخ است که جعل در کجا و در قوی و حقیقت لا کسب و کسب تقوی و کسب از هر چه است میل خوف
 و کسب کسب از معاصی سم طلب و کسب و کسب اول از این سه در شرح های صفت معانی که است و در تزیین
 و احادیث ذکر تقوی و بنا بر معنی است پیش از ان است که در بیخ محتمر ابرار ان توان کرد
 و عانت هم طاعت محبت بان باشد بل مراد ان بعد و ان الله لا یحیی و لا یموت
۴۵ در هر و سکون در طلب کمال و احوالی ساکن و ان شکر بر شکر صفت
۴۶ در هر و سکون در طلب کمال و احوالی ساکن و ان شکر بر شکر صفت
۴۷ در هر و سکون در طلب کمال و احوالی ساکن و ان شکر بر شکر صفت
۴۸ در هر و سکون در طلب کمال و احوالی ساکن و ان شکر بر شکر صفت
۴۹ در هر و سکون در طلب کمال و احوالی ساکن و ان شکر بر شکر صفت
۵۰ در هر و سکون در طلب کمال و احوالی ساکن و ان شکر بر شکر صفت

ناقصه صفة لفظ
الغنى الغنى شدة اسطر
و حاشية كونه

چه در توکل کاریک با خدا می کردار و عبادت است که وکیل می گشت بر تعلق خود بر آن کار با حق دانند
و در تسلیم قطع آن تعلق می کنند تا هم امر که از آنچه تعلق می بگرد همه را تعلق با او دانند و این را تسلیم
بالای حربه رضام باشد در حربه رضام به خدا کند و موافق طبع او باشد و در این فرض طبع خود در آن
طبع صوفی ثانی با خدا بیرون باشد و او را آفرینش طبع خاص باشد تا از آنجا که تعلق با او است
در طبع مانده باشد تا بگوید آن تعلق هر جا ماضیست از حربه رضام باشد و سلوا نیلها این فرض است که
ان حربه رضام و توکل باشد و چون ممکن ساکن بنظر گفتگو بود خود را از خود جدا دانند و در تسلیم
به در هر دو خود را چون در میان بینند هنوز باقی باشد استی ساکن با او را نمی باشد مات که
و این اعتبار است در زب حق از ساکن حشر کرده

مع الله القافر توحید بل گفتار یکی کردن باشد و توحید یعنی اول شرط باشد و در ایمان که حیدر
مورث باشد یعنی تصدیق خدا بر آنکه یکت است اما الکمال الاله و معنای صفت باشد که
ایمان حاصل آید و آن همان بود که هر گاه مومنی را اندیشه شود که در وجود خود با این صفت و بیعت
و نسبت او را وجودی با تو ادهست پس بطاقت است رسید کند و به یکی دانند یکی بینند
پس همه را مالک کرده باشد در هر خود و از حربه دهد لا شریک له بر توحید آن رسید که و هده الی صراط
الذی الوجود یعنی و بدید و شناختن و هست ساکن بر ساکن را در هر جای و در هر مقام مگوی است
او تمام بر فرد ان و حجت و جلی للذی نظر استوارا در لافین حقیقتا و اما انما المشرکین

در ایمان که تعلق است و لا شریک له الله القافر و ایضا و لا شریک له الله القافر در توحید
شایسته ممکن هست که در ایجاد سبب پس هر گاه یک با یکی مطلق در حربه را سبب توحید با هم بود و
التقش سبب با یکدیگر رسید باشد و اتحاد است که جمیع قاهر نظر توحید گفتند هر اد از اتحاد
یکی شدن بنوعی باشد با خدای تعالی است و یکی عقوا کبر او دیگر است که به او را بینند
کلف الیک کوبه چون هر چه تو ارادت از دست پس هم یکی گشتا هست که یکدیگر چنانکه بنور تجلی او فعال
بینا شود و عزادانه بیند دعای حضور طلاق گفته است یعنی و پیش از آن ترا هم
فادری با یکی انی و البیت مستجاب است از میان ما تو انده گفت اما هر کوی در لول انما
کون دو همان معلقا بودا و درین معنی شود که انکه گفت انما ان و الیک سبحان ما اعظم
شانه دعوی البیت کردند بل دعوی بنی استیثبات خود با حجت است عده
اند و ۶۶ المطلوب را یکی در و هده قلی الله المکل الیوم لله الوالد الیها

